Adele Larousse A

Kære spiller

Du er min, forfatterens, medsammensvorne. Du får en rolle, der er anderledes end de andres. Du ved mere end de andre - og det betyder også, at du er medansvarlig for at få scenariet til at køre så godt som muligt, og for at I alle får en god oplevelse.

Du ligner et menneske, du handler som et menneske, du kan det samme som et menneske kan, men du er ikke et menneske. Du er noget andet. En slags ånd måske? Eller en engel? Eller en forvildet sjæl? Måske er du lidt en blanding af det hele?

I går eksiterede du ikke. Du vågnede af intetheden i morges med en klar fornemmelse af, at du havde fået en enestående chance for at få lov at leve - blive virkelig i kød og blod. Du har kun få timer til at nå dit mål, som er at finde en del af dig selv, der mangler. Du skal møde det menneske, der har afstødt dig fra sin sjæl - og få ham til at tage dig til sig igen. Hvis I forenes, vil du blive en del af ham og leve videre sammen med hende i hende. Alternativet er at vende tilbage til evigheden og intetheden... og denne mulighed er ikke noget reelt alternativ, for det føles så forbandet godt at være i live.

For mange år siden - 20 eller deromkring, var dit menneske et helt menneske. Et menneske, der både indeholdt en rationel og en følsom side, som han brugte i sammenhæng med hinanden. Men der skete noget helt særligt dengang. En begivenhed, der var så voldsom, at han på baggrund af den ikke længere kunne kapere verden, som den så ud, og i stedet valgte han at se verden unuanceret for at overleve. Han valgte side, og blev et halvt menneske, så han fra den dag kun så på livet fra den ene af de to vinkler: Han er enten udpræget rationel eller hyper følsom.

Dit menneske er en af de andre spillere. Han hedder Søren, og han aner ikke, du eksisterer. I øjeblikket læser han første del af sin spilperson. Ud fra den, skal han beslutte, om Søren den dag for 20 år siden valgte at beholde den følsomme eller den rationelle side. Da du spiller den side af Søren, som han har fortrængt, afhænger det af hans valg, om din spilperson, Adele, er udpræget følsom eller fornuftig.

Du er ikke alene. Blandt spilpersonerne sidder også Rene, der er en menneskeløs sjæl, som du selv. Han er skygge for spilpersonen Iben. I løbet af scenariet møder du også to bipersoner, der er som jer. De hedder henholdsvis Johanna (som er spil-personen Michaels fortrængte sjæl) og Susanne (der er spilpersonen Askers halve sjæl). Alle I menneskeløse sjæle er klar over jeres status og situation, og undervejs i scenariet må I hviske og tiske og lægge planer og skrive noter til hinanden så meget, som I orker. Husk, at I alle har ét fælles mål: At få lov at eksistere.

Du kan ikke ændre på verden, og du kan ikke bestemme, hvad der skal ske i handlingen - men du kan lyve, love og finde på, så det står dig ud af begge ører. Du kan fortælle de vildeste røverhistorier. Du kan påstå, du kender folk fra gamle dage. Du kan sammen med de andre skygger eller alene finde på, HVAD der skete den gang, jeres mennesker gik i chok og valgte at leve videre som halve individer - og du vil opdage, at du har meget store rammer at handle i, for jeres mennesker har sorte huller i hukommelsen fra lige netop den tid. De kan reelt kun huske, der skete noget voldsomt. De kan ikke engang huske, at de alle fire var til stede, da det skete - eller at de alle fire kendte hinanden.

Du kan vælge at fortælle dit menneske sandheden - men det er meget farligt, for du har en klar fornemmelse af, at du kun har én chance. Hvis han direkte afviser dig, er du fortabt. Hvis du fortæller ham direkte, hvem/hvad du er, skal du huske at gøre det i tråd med den personlighed, som du får udleveret lige om lidt.

For dig er målet soleklart: Du lever under tidspres. I morgen tidlig vil du blive til intet, hvis dit menneske ikke har besluttet sig for at genindlemme dig i sin eksistens. Han kan sagtens leve videre uden dig, omend noget mere kummerligt, end hvis I er sammen. For at opgaven skal lykkes for dig, skal der ske to ting, der måske gør dit forehavende en lille smule besværligt:

Dit menneske skal acceptere dig i sin ånd: Han skal vide, du er hans fortrængte, halve sjæl, og med den viden skal han sige til dig, at han gerne vil have dig hjem i sin sjæl igen.

Og han skal derudover også acceptere dig i sin krop: I skal forenes i kødet, og det sker i praksis ved, at han kysser dig. Han må ikke kysse dig af høflighed, og fingerkys og kindkys gælder ikke. Han skal kysse dig inderligt med ønsket om, at I skal blive ét.

Du har alt at vinde og endnu mere at gå glip af, hvis du taber, så der er ikke meget andet at gøre, end at bide tænderne sammen og ønske dig selv en god og hensynsløs jagt, hvor du ikke lader nogen eller noget komme på tværs af dine planer.

Når du har læst dette stykke papir, skal du diskret holde øje med 'dit menneske'. Når Søren har afleveret en seddel til spil-lederen, kan du også aflevere din - det er den, du har fået af spil-lederen, som der står »Adele - valg« på.

Herefter får du udleveret dit næste personark til Adele Larousse. Arket afhænger af, hvad Søren vælger. Hvis Søren vælger at være rationel, får du en følsom rolle. Hvis Søren spiller vælger den følelsesmæssige side, får du lov at spille rationel.

“Hvordan kan det gå til, at jeg ikke eksisterede i går, men at jeg eksisterer i dag? Hvor kommer alt den viden fra, som jeg havde med mig, da jeg vågnede fra ingenting tidligere i dag? Hvordan kan jeg vide, at der er en hovedstad i dette land, der hedder København, hvor der er en lille, overvurderet statue, der hedder den Lille havfrue, og en liberal regering, der er upopulær hos størstedelen af intelligentsiaen i befolkningen? Hvor ved jeg det fra, når jeg ikke har læst det i en bog, set det på tv eller fået det at vide af nogen? Hvorfra ved jeg i det hele taget, hvad en bog og et tv er? Det er der heller ikke nogen, der har fortalt mig!«.

Du kigger ud på bølgerne og registrerer, at dine fingre trommer i køkkenbordet. Det er umuligt for dig at kapere denne situation. Og det er endnu sværere for dig at kapere, at det er umuligt at kapere. Jørgen stikker hovedet ud i køkkenet: »Du ligner en, vi bare skal lade være i fred, Adele? Er du klar til i aften?«, spørger han og smiler med det joviale, runde hoved, der må være noget nær det flinkeste i verden.

Du er ikke klar til i aften. Du kan ikke se, hvordan du skal forberede dig på så kort tid på et møde, der kommer til at være så vigtigt. Og du kommer i et splitsekund også til at tænke på, at du heller ikke kan overskue, hvem i alverden den Jørgen er, der bor i dette kæmpeskrummel af et døende hus på toppen af en klit, der er to minutter fra at skylle i Vesterhavet. Der er ingen naboer, ingenting ud over vind og vejr, og der er 15 kilometer til den nærmeste lille by, Tornager. Jørgen kaldte dig ved navn, så snart du dukkede op i dag. Hvordan ved han, hvem du er? Måske er han en gal videnskabsmand, der har formået at skabe kunstig intelligens. Måske er du bare kunstigt liv?

»Det bliver et helvedes vejr i nat. Himmel, jord og hav kommer til at stå i ét,« siger han og skuer ud over vandet. Måske har han også magt over vejret. Hvis det ér en virtuel verden, du lever i, skulle det vel ikke være umuligt.

Han går og lader dig være i fred. Du samler dig sammen. Det er ikke givtigt for din situation at tænke, som du gør. Måske har du ret i din værste anelse. Måske er det hele bare fup og svindel. Men på den anelse kan det måske også være sandt, at du er i live. Selvom der kun er en mikrodel chance for, at det er sandt, at du har chancen for også at vågne til bevidsthed igen i morgen og i morgen igen ... og morgenen efter, så er det et græsstrå, der er værd at gribe fat i. Du er ikke naiv ... du har bare ikke noget at tabe, og du har tænkt dig at gøre dit arbejde så godt som overhovedet muligt.

Du hører Johanna gå ovenpå. Hun går ned langs gangen med de mange værelser og åbner for vandet ude på badeværelset. Hun er rastløs og nervøs. En helt anden natur, end du er. Det er uden tvivl sundt for hende at drukne sin nervøsitet i varmt vand og syntetisk sæbe ... selv går du forbi køleskabet og snupper en sandwich, før du sætter dig ind i pejsestuen, hvor du finder den mest centrale af de mange lænestole og sætter dig til at vente. Ja, der er lang tid til, de begynder at dukke op. Timer, hvor du bare skal sidde her og fundere og tænke ... men timer i tænksom bevidsthed er den vildeste luksus, når man har tilbragt en evighed med at være ingenting.

Adele er:
- God til at løse præcise problemer.
- God til at koncentrere sig om noget, der er vigtigt. Hun fokuserer på én ting af gangen, indtil hun har nået sit mål.
- Rigtig god til at få systemer til at fungere og til at analysere, hvorfor folk handler, som de gør.
- God til alt, der har med penge at gøre.
- God til at fokusere på målet frem for på en lang og kedelig proces.
- God til at være cool og objektiv. Hun lader ikke følelser løbe af med sig.

Hun er ikke:
- Musikalsk
- Diplomatisk
- Lydhør
- Venlig
- Passioneret
- Generelt interesseret i andre mennesker

Da mørket falder på, blæser det op, og det begynder at regne, præcis som Jørgen besluttede ude i køkkenet. Gæsterne begynder at ankomme. To af dem er ikke rigtige gæster. De er sådan nogle, som du og Johanna også er: Æteriske energier, der leder efter en krop at bo i. Jørgen kommer ind. Han deler cognac ud til alle og nynner en lille sang, du ikke kender. Burde du ikke det? Hvis det her er så nøje planlagt, som du tror, det er, burde du så ikke også være forprogrammeret til at kende denne sang? Du slår det hen. Det er ikke nyttigt at tænke den slags tanker nu. Der er kun én vej. Og du er klar til at gå den. Hele vejen.

Du venter, mens Johannas menneske dukker op. Det er en reklamemand, der præsenterer sig som Michael. Han siger, hans bil er gået i stykker og spørger efter en telefon. Du smiler for dig selv, da du hører Jørgen komme med en tåbelig undskyldning om, at lynet er slået ned, og at der desværre ikke er nogen telefon at låne. Selvfølgelig er der ikke det. Der er ingen af jer, der har chancen for at komme herfra i nat. Det er næsten for oplagt. Nej ... det ER for oplagt.

Du hilser på reklamemanden. Du ved godt, du hilser fraværende, men der er ingen grund til at bruge kræfter på denne mand. Han er ikke allieret i din situation, som Johanna og de andre alternative energier er, og han er heller ikke det menneske, du håber at slå dig sammen med.

I stedet lægger du en plan. En trin-for-trin plan. Du vil holde lav profil, når dit menneske kommer. Du vil hilse uden at være helt så overstrømmende i din velkomst, som Johanna er. Du bliver nødt til at analysere, hvad han er for en størrelse, så du kan sætte ind på det sted, der uden tvivl er bedst for både ham og dig selv

Du memoriserer din historie, mens du sidder dér i stolen. Du har brug for at kunne den på fingrene, så du ikke bliver fanget i en løgn. Ikke, at du er bange for at lyve ... du er ikke bange for noget som helst, men du må have kontrol over dine løgne. Du har ikke råd til at blive fanget på det forkerte ben.

Du fortæller folk, at du arbejder på et museum, og at du sørger for al kontakt mellem kunstnere og arrangører og potentielle købere. Hvis nogen spørger, om du selv er kunstner, vil du grine og svare nej. Du er forretningskvinde, der har valgt en branche, du er god til. Der er ikke mange, der har forstand på penge, der også har forstand på at omgås kunstnere. Men det har du. You are only in it for the money ... men du er satans god til dit job.

Du bor selvfølgelig på Djursland. Det er jo der, kunstnerne holder til i Jylland. Du er kun på disse kanter for at slappe af hos din gamle ven, Jørgen. Det er du tit. Et par gange om året, hvor du kobler fra. Det giver sådan en dejlig ro, hvor du kan fokusere på det virkeligt vigtige og løse mange af de problemer, du går og tumler med, mens man går lange ture langs stranden. Du skal være her en uge og kom for et par dage siden.

Dit menneske, Søren, er en af de sidste, der banker på yderdøren. I er en lille snes mennesker i stuen, da han kommer. Du må have hilst på flere af dem, men du husker det egentlig ikke. Du har været væk i dine egne planer.

Han står i døren i et regnslag, der ikke klæder ham synderligt. Hans hud er rød fra regn og rusk. Hans sygekassebriller dugger. Håret er

Sæt dit eget præg på Adele ved at overveje følgende:

Du bør kunne forklare de øvrige:
- Hvorfor du aldrig hverken blev gift eller fik børn.
- Om du har noget familie, du er tæt på, og hvem det er, og hvor de bor.
- Hvorfor du har sådan et besynderligt navn, men alligevel taler perfekt dansk.

Du bør kunne fortælle, hvor dit museum ligger, hvem du udstiller lige nu, hvilken kunstner, der er mest populær, og hvor meget de har at lave.

Du bør også kunne fortælle, hvem du bedst selv kan lide at sætte på cd'en i dit imaginære hjem.

Du bør også have et par gode fortællinger klar om interesante mennesker, du arbejder med. Og det skal helst være morsomme historier, som lyder, som om du har fortalt dem tusinde gange.

Du bør have mere kød på dit forhold til Jørgen Madsen og Johanna. Du vil uden tvivl blive spurgt, hvor godt du kender dem.

stridt og vådt, og han smiler fjollet. Du når at fortryde bitterligt, at du ikke ventede med at finde på en dækhistorie, til du havde set ham. Hvordan skal du i rollen som effektiv businesskvinde komme ind på livet af denne mand? Men det er for sent. Du har allerede spredt historien til flere af gæsterne i bidder, og du kan ikke gøre andet end smile og være charmerende, mens du holder hovedet koldt.

»Godaften i stuen,« smiler Søren. »Nå. Det ser vel nok hyggeligt ud. Har I plads til en naturens knapt så muntre søn? Der er sgu ikke meget at grine af på en nat som den her.«

Han har fået en solid cognac af Jørgen, og han balancerer den nu uvant i sin hånd. Du ryster stille på hovedet for dig selv. Også, da han begynder at hilse på alle. Han er ene smil og hippieness, da han tager din og hurtigt går videre. Den største udfordring for dig i aften bliver tilsyneladende ikke at få et vildt fremmed menneske til i bogstaveligste forstand at dele resten af sit liv med dig. Det sværeste bliver at finde argumenterne for at netop dette individ, som ved gud ikke kan være et af dem, evolutionen har satset sine penge på, er værd at være sammen med dag efter dag efter dag ... Selvom det bliver sært og svært, har du stadig intet valg. Du holder dig til din oprindelige plan om at være fokuseret på målet og læner dig tilbage i sofaen og analyserer dit bytte. Han er måske alligevel en lille smule sexet ... på en meget uplejet og kaotisk måde.

Det er i det øjeblik, at du ser dit menneske stivne, da han får øje på Johannas reklamemand. Han reagerer på en måde, du slet ikke havde forudset, og det giver dig en rigtig grim følelse i maven. Hvad er det her for noget? Hvorfor har du ikke styr på denne del af seancen? Søren klapper den anden mand på skulderen og siger; »Hvad Satan, Mikke. Det var da pudsigt, at vi lige skulle mødes her ved verdens ende, hvad?« Det går i al sin gru op for dig, at reklamemanden slet ikke er så ufarlig for dig og din sag, som du først havde troet. Overhovedet ikke, faktisk ...

Du bør være klar til at diskutere ting som:
Hvor danske medier er på vej hen. Og eventuelt have et bud på, hvem der er en færdig mand i dansk aftenunderholdning.

Hvad du synes om kulturministeren.

Hvad din holdning er til det danske monarki og dets funktion for udbredelsen af dansk kulturliv.

Hvorfor Århus er sådan et fedt sted at være.

Husk:
Tal med spil-lederen, hvis du er i tvivl om, hvad du må og ikke må hvornår.

De spillere, der har en menneske-rolle i dette scenarie spiller intrige-rollespil. Men det er dig, der skaber intrigen for dem. Du og din medsjæl spiller snarere fortællerollespil, og I kan et langt stykke hen ad vejen opfinde den begivenhed, der var skyld i brudet mellem menneskene for 20 år siden.

Når scenariet begynder ...

... sidder du alene og ser Søren og Michael mødes. Det kommer fuldstændigt bag på dig, at de to mænd øjensynligt kender hinanden - og at de oven i købet ligner nære venner. Det giver dig en meget ubehagelig fornemmelse af, at din plan er ved at gå i vasken, før den overhovedet er blevet sat i værk. Denne Michael er en kæmpe trussel for din fortsatte eksistens, og du har tænkt dig at uskadeliggøre ham på den ene eller den anden måde ... koste hvad det koste vil.

En oplagt mulighed kunne være at hjælpe (bipersonen) Johanna med at få fingre i Michael, så han er af vejen på en ordentlig måde, en anden kunne være at introducere Michael for resten af selskabet, så hans fokus bliver fjernet fra Søren ... eller du kunne blive venner med Michael og fortælle grimme ting om Søren, så han ikke gider at have noget med ham at gøre ...

Du sidder lidt og vejer for og imod. Problemet er, at du ikke ved nok om denne Michael til at beslutte dig. Du ved ikke, hvad du kan presse ham med - bortset fra den gamle historie om, hvordan de fire mennesker, Iben, Asker, Søren og Michael var rodet ind i en fælles væmmelig affære for mange år siden. Du mangler brænde til dit bål. Du mangler viden om Michael, så du kan ramme ham, hvor han er svagest.

Adele beslutter sig for at nærme sig Michael og fortælle en anekdote om, hvornår hun sidst selv var enormt bange og derigennem få ham til at fortælle det samme. Hvis hun først får kædet hans værste frygt sammen med datidens hændelser, har hun materiale til at give ham andet at tænke på end Søren.

Denne scene er med til at sætte scenariet i gang. Gør det for fuld skrue og lad Adele få lov at være målrettet, logisk og iskold. PAs på ikke at låse hende fast i en hysterisk kliche, for hun er ikke ude på at virke sindssyg ... hun skal bare samle lidt information og pisse territoriet af.

Kuverterne
Sammen med denne del af karakterbeskrivelsen har du fået tre kuverter med numrene 1, 2 og 3 på.
I hver af kuverterne finder du et foto. Fotoet er en hjælp til dig til at finde på den bagvedliggende historie, hvis du vil bilde menneskene ind, hvad der skete med dem på natten for 20 år siden.

- Du må åbne kuverterne med en times mellemrum.
- Du må selv bestemme, om du overhovedet vil åbne dem.
- Du må selv bestemme, om du vil bruge de tre ting som afsæt til at snakke om 'dengang', og om du vil bringe en eller flere af dem ind i virkeligheden. Hvis du gerne vil have dem med fysisk i 'nutiden' i scenariet, skal du snakke med din spil-leder om det, så I er enige om, hvordan tingen dukker op.

Adele Larousse - Følelse

Kunstner

B

Side 1

Du går rundt i den kolos af et hus, som kaldte dig til sig en gang i morges. Her er endnu ganske tyst, for det er kun Johanna, Jørgen og dig selv, der er her. Du går op ad trappen fra hall'en til første sal. Den er bred med en overflade og duft af nyhøvlet træ, og det giver genlyd, når dine høje hæle slår i trinene.

Der er masser af værelser heroppe. Jørgen må vente mange gæster. Du ved ikke helt, hvem Jørgen egentlig er. Han var her bare i sit hus og kaldte dig ved navn, da du bankede på i morges. Men han er ikke en menneskeløs sjæl, som du selv er. Det ved du, for sådan en ville du kunne genkende. Johanna er for eksempel sådan en sjæl, der mangler sit menneske. Hun lader, som om hun bor her med Jørgen, men hun er også først ankommet i dag.

Du stopper op i det store badeværelse og drømmer dig ud over havet. Måske er Jørgen en slags dæmon. En ond kraft, der blot har sat jer alle i spil som brikker for at se, hvad der sker med jer? Himmelen er grå og overskyet, og havet viser allerede nu tænder. Jørgen siger, det bliver det vildeste uvejr i mands minde i aften. Du kigger dig i spejlet. Du er et sted i slutningen af 30'erne. Flagrende og måske ikke rigtig smuk, men alligevel tiltrækkende på en lidt eksotisk måde ... især i profil. Hvordan mon han ser ud - den anden. Dit menneske. Mon du umiddelbart vil elske ham? Eller vil det blive en kamp at få fortalt ham, hvad du ønsker af ham?

Du tager sko og strømper af og lukker øjnene. Der er varme i gulvet, og den forplanter sig op i dit blod. Når du koncentrerer dig, kan du mærke energien, der pulserer i benene, og det er godt at stå her på badeværelset og føle sig forbundet med jorden og livet.

»Adele, er du deroppe?« Johanna kalder nede fra trappen og kommer op til dig, da du svarer. »Er du bange?«, spørger hun. Men det er ikke det, du er. Du er i hvert fald ikke bange for at møde Søren, for der er ikke noget valg, der skal træffes i forbindelse med ham. Det ER truffet, og du skal bare få ham til at forstå. Lege, lokke og ægge ham til at indse, I skal være sammen. Altid. Og du ved, du vil gøre arbejdet godt.

Hvis der er noget, du er bange for, er det i højere grad tanken om, at du allerede nu elsker livet så meget, at dit hjerte vil blive knust i de brøkdele af sekunder, du måske må indse, at du ikke når dit mål. Johanna har læst dine tanker. Hun sidder på kanten af det store badekar. Hun har tændt for vandet, og hendes lange slangefingre leger med strålen: »Vi kan ikke tillade os at fejle, Adele. Har du tænkt på det?« »Hvad mener du?« Du ved godt, hvad hun mener, men du vil høre det fra hende selv.

»Det er jo ikke kun vores egen eksistens, der så vil være forspildt. De stakkels mennesker vil også få et usselt og kummerligt liv uden os i forhold til, hvordan det kunne have været,« siger hun.

»Men i det mindste ved de ikke, hvad de går glip af, hvis vi fejler«, siger du, og du mærker en grim følelse, der truer med at kvæle dig, da du tænker på det. »Vi vil heller ikke komme til at vide, om vi fejler, Adele. Vi vil bare blive til ... ingenting«, Johanna slukker for vandet.

Da aftenen kryber sammen om den gamle villa, ankommer de andre menneskeløse sjæle. Den ene hedder Suanne, den anden Rene. Du er glad for at have været her hele dagen, for mens uvejret tager til, og du kan fornemme, at menneskene er på vej, føler du dig næsten på hjemmebane. En af gæsterne hedder Michael. Hans bil er gået i stå nede på vejen, og du hører Jørgen forklare, at der desværre ikke er nogen telefon, han kan låne,

Adele er
- Glad for musik
- Diplomatisk
- Lydhør
- Venlig
- Passioneret
- Generelt interesseret i andre mennesker

Hun er ikke:
- Specielt god til at løse problemer.
- Hun har svært ved at koncentrere sig om en enkelt ting af gangen - også selv om den er vigtig.
- Hun er ligeglad med penge. Hun forstår ikke rigtigt værdien af dem, og hun synes processen er langt vigtigere end målet.
- Objektiv. Selvom hun bilder sig andet ind, måler hun verden ud fra sig selv og sine egne følelser.

fordi lynet har slået ned. Jørgen siger, han er velkommen til at komme med ind i pejsestuen, hvor du sidder sammen med Johanna og venter så sultne som forårskåde stære, der har været på træk gennem det halve af verden. Johanna rejser sig, så snart han træder ind. Hun slentrer hen til ham og siger noget dæmpet og fortroligt til ham, mens hun giver ham et stort glas med cognac i. Det er det glas, Johanna indtil nu selv sad og nippede nervøst til med fødderne oppe under sig i en øreklapstol af smukslidt læder.

Endnu en mand banker på. Også han beder, allerede inden han er kommet indenfor, om at få lov til at låne telefonen. Og også han bliver i stedet bænket med en cognac i pejsestuen. Du bemærker, hvordan Susanne forsøger at falde i snak med ham flere gange, men det er tydeligt, at han ikke er specielt lydhør overfor hendes tilnærmelser. Igen kommer den kvælende frygt krybende. Stakkels Susanne. Hun vil så gerne, og det ser så umuligt ud, at du næsten får tårer i øjnene. Udefra er det åbenlyst, at det aldrig vil gå mellem Susanne og denne Asker. De er på alle måder hinandens modsætninger fra inderst til yderst. Forskellen imellem dem skriger til himmelen: I deres måder at tale på, det de siger, måden de forsøger at smile høfligt til hinanden på og måden, de er klædt på ... De er så fuldstændigt aldeles ude af trit med hinanden.

Du stirrer ud på en blind plet på den anden side af det sorte vindue, hvor dit menneske vil komme fra om lidt. Og du ved jo godt, at sådan må det være, når man er en fortrængt del af nogens sjæl - også din Søren vil være en modsætning, du måske ikke vil kunne forstå. Hvordan mon han vil være? Det er egentlig lige meget ... det der er vigtigt er, at du kan fornemme, hvordan han gerne vil have dig. Du vil gøre dit bedste. Du vil ikke blot buse frem, men give dig tid, trække vejret roligt og fornemme ham, før du handler. Du vil se, hvad han er for et væsen. Gøre dit bedste for at forstå ham. Lytte efter. Også efter det, han siger mellem linjerne. Finde på de rigtige historier at fortælle ham ... Du falder hen, og glemmer de mange andre gæster i stuen omkring dig. I et stykke tid hører du blot nogen, der nynner en stille sang, før det går op for dig, at det er dig selv, der synger.

Sæt dit eget præg på Adele ved at overveje følgende:

Du bør kunne forklare de øvrige spilpersoner, hvorfor du aldrig hverken blev gift eller fik børn.

Om du har noget familie, du er tæt på, og hvem det er, og hvor de bor.

Hvorfor du har sådan et besynderligt navn, men alligevel taler perfekt dansk.

Du bør kunne berette længe og malende om den slags kunst, du har besluttet dig for at beskæftige dig med.

Du bør også have et par gode fortællinger klar om interessante mennesker, du har mødt på din vej: Fortælle hvad de sagde, og hvad de har betydet for dig.

Du bør have mere kød på dit forhold til Jørgen Madsen og Johanna. Du vil uden tvivl blive spurgt om det.

Du har brug for en historie for at komme igennem denne aften. En historie, du kan fortælle, når de andre mennesker spørger til dit liv, men som samtidig er så åben, at du kan forme den efter Søren og hans ønsker, når han dukker op. Du holder fast ved, at du ikke er kommet her i huset ved en tilfældighed. Det virker for oplagt - især, hvis han er en intelligent mand. Så du beslutter dig for at være på ferie. Ud af det ene øre hører du Johannas hæse stemme fortælle, at hun bor i huset sammen med Jørgen, men at de ikke er sammen på den måde. De er bare fjerne slægtninge, og hun er her for at koble af fra jobbet. Det lyder som en god, bred løsning, du også selv kan bruge, og derfor præsenterer du dig for folk som en gammel ven, der er på ferie for at opleve den overrumplende natur.
Du siger, at du kom for et par dage siden og skal være her i en uge. Du kommer her tit. I hvert fald fire gange om året ... for at følge årstidernes skiften i Vesterhavets bølger. Hvorfor ... hvorfor ... hvorfor? Du må finde på, hvad du laver. Du kigger ned af din kulørte kjole. Smagfuld ja. Men afgjort kulørt. Det får dig til at sige, at du er kunstner, da reklamemanden spørger dig. Han følger heldigvis ikke op på sit spørgsmål, så du kan vente med at finde på detaljerne, til Søren kommer. Du ser, at Johanna hænger over reklamemanden igen. Hun fylder mere cognac på ham ... det er selvfølgelig også en mulighed bare at drikke manden fuld og tage ham med magt, men hvis fyren virkelig ER reklamemand, kan han formentlig også tåle mere alkohol end de fleste.

Da dit menneske endelig kommer, er du rastløs og nervøs. Han banker på, og som med alle de andre gæster, er det Jørgen, der lukker ham ind. Søren skal ikke låne nogen telefon - han vil bare have tørvejr og står to sekunder senere dyndvåd i døren med rødt ansigt, duggede briller og et sejrssikkert smil, efter at han har overlevet novembernattens hærgen.
»Godaften i stuen,« smiler han. »Nå. Det ser vel nok hyggeligt ud. Har I plads til en naturens knapt så muntre søn? Der er sgu ikke meget at grine af på en nat som den her.« Han trækker sit regnslag over hovedet og giver det fraværende til Jørgen, der i stedet rækker ham en cognac at varme sig på.
Du synes, han ser utroligt rar ud, men måske på et lidt for professionelt plan. Det virker lidt, som om han har lært at smile imødekommende, og egentlig ikke mener det alvorligt. Du tager en dyb indånding og tager dig sammen for ikke at rejse dig og gå ham i møde. Du ville jo netop vente og lure ham af.
Han stiller cognacglasset på hylden og pudser sine briller i skjorten, mens han kigger rundt. Et kort øjeblik mødes jeres blik, og du mærker et stik af skuffelse, fordi du ikke møder nogen form for genkendelse i hans øjne ...
Søren scanner videre rundt blandt gæsterne i rummet. Pludselig stivner hans bevægelse, og da du følger hans blik, ser du, at han kigger på reklamemanden. Hans muskler stivner ... han minder dig med ét om noget meget lille og loddent, der håber, rovdyret ikke har opdaget det. Så tømmer han sit cognacglas i én slurk og går hen til reklamemanden. Michael har ikke opdaget ham. Han står med ryggen til ham og roder distræt i bogreolen. Dit menneske tager tilløb. Samler mod. Så prikker han reklamemanden på skulderen og siger med en stemme, der er munter i toppen, men nedenunder fyldt med angst: »Hvad Satan, Mikke. Det var da pudsigt, at vi lige skulle mødes her ved verdens ende, hvad?«

Du bør være klar til at diskutere ting som:

- Ny dansk film.
- Hvad der virkeligt betyder noget i livet.

Husk:
Tal med spil-lederen, hvis du er i tvivl om, hvad du må og ikke må hvornår. De spillere, der har en menneske-rolle i dette scenarie, spiller intrige-rollespil. Men det er dig, der skaber intrigen for dem. Du og din medsjæl spiller snarere fortællerollespil, og I kan et langt stykke hen ad vejen opfinde den begivenhed, der var skyld i brudet mellem menneskene for 20 år siden.

Når scenariet begynder ...

... sidder du og får det værre og værre med hele den her historie. Det er tydeligt, at Søren kender Michael rigtig godt. Så godt, at han straks går hen og tager ham om skulderen og ser ham dybt i øjnene. Han kender ham klart bedre, end mennesker normalt kender hinanden.

Et sted i det bagerste af din jomfruelige bevidsthed former ordet 'bøsse' sig. Du har aldrig tænkt det ord før nu, hvor det helt af sig selv dukker op til overfladen. Til gengæld ved du godt, hvad det betyder, og det gør dig så skrækslagen, at du må holde fast i bordet for ikke at besvime.

Tænk hvis dit menneske er bøsse. Tænk, hvis Søren er forelsket i denne rædselsfulde mand, der hedder Michael. Tænk, hvis de genfinder deres kærlighed i løbet af aftenen og fuldstændig forsvinder ind i en art af følelser, du slet ikke har en chance for at deltage i. Hvis det sker, er du færdig, og det må ganske enkelt ikke ske. Du må stoppe denne Michael. Om du så skal voldtage Søren eller stoppe Michael væk i en sæk i kælderen, må du gøre noget. Ellers går alt galt.

Igen mærker du kvælningsfornemmelsen i struben, som om livet allerede er ved at sive ud af dig. Det får dig til at tænke på, at det med besvimelsen måske slet ikke er nogen helt dårlig ide. Du kunne fingere en form for anfald og på den måde i hvert fald spolere den første gensynsglæde mellem de to ... og i stedet overføre opmærksomheden til sig selv. Ja. Det vil du gøre. Det er ikke nogen særlig gennemtænkt plan, men det er dog i det mindste en plan.

Adele er med til at sætte scenariet i gang. Gør det for fuld skrue og lad hende få lov at lufte sin indre Drama Queen. Pas på Adele ikke af den grund kommer til at sidde fast i en kliche som hysterisk, for hun er ikke ude på at virke sindssyg ... hun vil bare have lidt opmærksomhed. Vær også opmærksom på Renes spiller i begyndelsen. Han vil måske begynde at fortælle en historie, og hvis han gør det, kan han få hårdt brug for bifald.

Kuverterne
Sammen med denne del af spilpersonen har du fået tre kuverter med numrene 1, 2 og 3 på. I hver af kuverterne finder du et foto. Fotoet er en hjælp til dig til at finde på den bagvedliggende historie, hvis du vil bilde menneskene ind, hvad der skete med dem på natten for 20 år siden.

- Du må åbne kuverterne med en times mellemrum.
- Du må selv bestemme, om du overhovedet vil åbne dem.
- Du må selv bestemme, om du vil bruge de tre ting som afsæt til at snakke om dengang, eller om du vil bringe en eller flere af dem ind i virkeligheden. Hvis du gerne vil have dem med fysisk i 'nutiden' i scenariet, skal du snakke med din spil-leder om det, så I er enige om, hvordan tingen dukker op.

Asker Henriksen A

Det var tilsyneladende en helt almindelig onsdag aften i november, da Asker Henriksen nåede frem til villaen. Huset lå alene i mørket og regnen og spejdede efter ham fra toppen af sin bakke. Det lå helt ude ved det yderste af den jydske vestkyst, hvor havet lurede på at undergrave dets fundament og skylle det i sine grådige, forslugne bølger.

På dette tidspunkt var Asker Henriksen endnu ikke rigtig klar over, hvad han skulle stille op med villaen. Men han havde ikke umiddelbart tænkt sig at beholde den. Han levede selv lige så alene som villaen, og selvom det kunne lyde som et godt match, hvor to enlige eksistenser kunne mødes, boede han i den anden ende af landet, og det så han ingen grund til at holde op med.

Asker var ansat i sygehusvæsenet i hovedstadsområdet. Han var dygtig til sit arbejde. Så dygtig, at det ikke kun var ham selv, men også resten af de ansatte og overordnede, der kunne se det. Som en ekstra luksus kunne han også lide det arbejde, han var dygtig til. Han sang i badet hver morgen, og han gik fløjtende rundt på hospitalets gange i løbet af arbejdsdagen - også når den blev lang, fyldt med akut overarbejde og med stressede kolleger og angste pårørende til de patienter, han havde i sine hænder. Der var ingen tvivl om, at Asker gjorde en forskel i kraft af sin person for alle disse mennesker, og det var en kilde til stolthed, overskud og glæde, der holdt alle de andre ting på afstand.

Det var jo ikke fordi, at Asker var ensom. I hvert fald ikke i ordets bostaveligste forstand. Han havde op til flere venner, som han gik i biffen og nød middage med. Nogle af dem var gift og havde familier, andre af dem var singler tæt på de 40, som han selv var. Og Asker havde selvfølgelig også familie i form af søskende og gamle forældre, som han nød at besøge til højtider og familiemiddage. Problemet var bare, at der aldrig var dukket en kvinde op, der kunne holde hans interesse fanget længe nok til, at han fik lyst til at lukke hende ind for alvor. I hvert fald ikke, siden han var først i 20'erne, og var flygtet fra en nærhed han dengang slet ikke mente sig i stand til at kapere. Den selvvalgte ensomhed betød, at Asker primært levede gennem sit arbejde, og det var alt andet lige en lidt ynkelig erkendelse at gøre sig - hvor givende dette arbejde så end måtte være.

Nu var Asker på vej til Jylland på grund af noget familie: Villaen, han for nylig havde arvet, var tidligere ejet af en fjern grandtante, som han slet ikke anede eksistensen af. Ikke desto mindre dumpede der en dag et brev ind hos ham, som blev begyndelsen til lange advokatmøder om arv og testamente og mængder af underskrifter - og som nu foreløbigt endte i, at han var på vej til at besigtige sin nye ejendom. Hele vejen til det aller yderste af det aller mest vestligste af Jylland, havde han overvejet, hvad dælen han lige skulle stille op med sådan et skrummel af mursten, enlags-ruder og nedfaldstruende tagsten, der havde set sine bedste dage i et helt andet århundrede.

Hvert menneske er en blanding af fornuft og følelse. Vi har alle en rationel og en emotionel side, der under optimale forhold hjælper hinanden med at få os gennem livet, så vi kan træffe de gode valg og fungere nogenlunde blandt andre mennesker. Mixet mellem fornuften og følelse er forskellig i hver enkelt af os. Nogle er dybt præget af det rationelle og bruger primært logik og argumenter til at forme deres valg. Andre giver sig i højere grad deres følelser i vold, vælger på intuitionen og tager en dyb indånding for at fornemme »hvad maven siger«, når de skal tage større beslutninger.

Asker Henriksen er ikke et helt almindeligt menneske. Han består ikke som de fleste af os andre af en blanding af fornuft og følelse. Det gjorde han en gang - da han var barn og ganske ung. Men der skete noget ganske særligt dengang for tyve år siden, og det rystede ham i hans grundvold. Noget fik ham efter denne nat til at vælge markant side, så han nu både i det daglige og især i stress-situationer reagerer på den ene af de to måder.

Der et dig, der skal tumle Asker Henriksen i dette scenarie. Og derfor er det valg, han tog dengang, nu dit: Valgte Asker at se på livet med Fornuft: en skarp, analytisk hjerne, eller går han i stedet til tilværelsen med Følelse: intuition og fornemmelse for menneskene omkring sig som den primære drivkraft? Der er ikke nogle af valgene, der er forkerte ... du skal bare være parat til at spille dit valg 'helt ud i livet' i scenariet, i den måde, du spiller Asker på i scenariet. Du skal huske, når du spiller Asker, at et tilvalg af de fornuftige værdier samtidig er et fravalg af de følelsesmæssige værdier (og omvendt).

Når du har truffet dit valg, skriver du det på det stykke papir, du har fået fra spil-lederen og giver ham eller hende det tilbage, uden dine medspillere ser, hvad du har valgt. Herefter får du næste del af Asker Henriksens karakterbeskrivelse.

Asker så skeptisk efter taxaen, der blinkede til højre nede for enden af grusvejen og forsvandt over bakken. Da lysene fra bilen forsvandt, blev han for alvor opmærksom på, hvor mørkt, der egentlig var på landet, når man var helt derude, hvor gadelygterne holdt op med lyse efter 22 - især når det var en måneløs stormvejrsaften i november, og man stod nær kanten af Vesterhavet. Det regnede. Nej, det stod ned i kolde stænger, der trængte direkte ind bag hans italienske uldfrakke og helt ned i Lloyd-skoene.

Det havde været en skidt taxatur. Chaufføren havde fra starten gjort det tydeligt, at han ikke var helt sikker på, hvor huset lå, og Asker havde ellers på forhånd skrevet adressen ned i sin notesbog for at være sikker på at nå frem. Chaufføren havde ikke en gang haft et Krak-kort i bilen, så han kunne slå 'Højderyggen 8' efter i registeret. Det var aldrig gået i København. En chaffør, der i hovedstaden havde behandlet sine kunder med et »jeg tror nok, det er her. Ellers ved jeg i hvert fald ikke, hvor det ellers skulle være«, ville ikke blive mange kilometer gammel hos Codan Taxi. Men sket var sket, og han var i det mindste nået frem i relativ god behold. Asker vendte sig mod stien op mod villaen, mens han greb efter nøglen i inderlommen.

Det var hans plan blot at tage en hurtig smut til Jylland og besigtige den gamle villa. Herefter ville han tage tilbage til den nærmeste større by, overnatte på hotel, holde møde med en ejendomsmægler næste formiddag, og fra starten få så klare linjer over betingelserne for, hvordan salget skulle foregå, at han helt kunne lægge denne sag bag sig og i en fagmands hænder. Der var travlt på Riget lige nu. Regeringen havde bebudet aktiv indsats mod ventelisterne, og det betød effektivisering over hele linjen. Ved at følge sin plan for salget, ville Asker kun miste en enkelt arbejdsdag, og han kunne være tilbage på vanlig stuegang allerede i morgen, torsdag.

Villaen var stor og skrumlet som forventet. Den var i to etager, med kalket mur, der trængte til en ualmindeligt grundig håndværker, og selvom novembernatten var sort som i en brøndgravers røv, kunne man fra den smule lys, der brød mørket fra vinduerne i stueetagen se, at ruderne var duggede med frønnede rammer. Han så allerede overskriften »håndværkertilbud« for sig i den kommende salgsannonce.

Det var, mens han rystede på hovedet over hele situationen og over det faktum, at han egentlig hellere havde været foruden denne Jyllandstur, at det slog ham, at der overhovedet ikke burde komme lys ud fra villaen. Tanten var død, og der var ingen, der ventede ham. »For satan da osse«, mumlede han til novembermørket og slog skuldrene op om ørerne for at få en smule ly for uvejrs-rusk. Så gik han på byboens stive ben op ad grusstien og kiggede fra foden af stentrappen op på skiltet på døren, hvor der stod: »Madsen« ... Det var ikke det navn, der burde stå. I hans udgave af verden, burde der have stået »Gerda Sommer«, som var gran-tantens navn. Asker lod skuldrene synke og bandede endnu en gang. Denne gang både af taxachaufføren, og af sig selv, fordi han havde ladet hyrevognen slippe, før han havde sikret sig, at det var den rigtige adresse, han var blevet kørt til.

Asker søgte læ ved husmuren og fandt sin mobiltelefon frem for at ringe til vognmanden og forlange, han kom tilbage og kørte ham hen til det rigtige sted. Han opdagede, at hans telefon var gået tør for strøm,

Sagt om Asker:
»Asker Henriksen er en af morgendagens mænd for dansk sygehusvæsen. Vi håber, vi kan holde dig i afdelingen et stykke tid endnu, men vi er godt klar over, at dit hjerte primært banker for forskningen«
- Prof. Victor Feltlack ved receptionen til Sørens 40 års fødselsdag.

»Når jeg ikke kan finde ud af, hvordan jeg skal forholde mig til min kones hysteri, plejer jeg at snakke med Asker. Han er fantastisk til at holde hovedet koldt og tænke klart.«
- Jeppe Skovsen. Whist-makker.

»Det der med at købe en ny computer kan jeg godt selv klare. Men når styresystemet driller, må jeg give op. Så ringer jeg til Asker.«
- Bjarne Palludan. Svoger.

og ca. samtidigt blev hoveddøren lukket op, og en mand stak hovedet ud med et muntert »Hallo. Hvem er det, der lurer i natten?«

Asker havde egentlig ikke lyst til at give sig til kende. Han var ikke meget for at hygge sig bare for hyggens skyld med fremmede mennesker, men han var på den anden side en ordentlig mand, der heller ikke brød sig om at skræmme andre ordentlige mennesker ved at gemme sig i deres private slyngroser ... og derudover havde han deperat brug for at låne en telefon. Sådan gik det til, at han pludselig sad begravet dybt i en øreklapstol i en lun og stor stue med ild i pejsen, en rodet og uskøn blanding af andre lænestole stod strøet om små butler-borde, og han måtte hilse goddag til to kvinder, hvor den ene tilbød at tage hans frakke og forsvandt med den, mens den anden bød ham et glas cognac i et prangende glas.

»Nej, vi kan desværre ikke tilbyde dig at låne en telefon. Der må være et lyn, der er slået ned et sted. Skidtet virker ikke,« smilede hans vært og tændte sig en pibe, mens han smækkede et par ualmindeligt store fødder i ternede hjemmesko op på en slidt marokkopude. »Johanna ... hæld også en cognac op til mig ... og en til Adele også. Jeg tror, hun gik op for at ordne et værelse til Asker. Han bliver jo nok nødt til at blive natten over.« Og herefter konverserede Asker det bedste, han havde lært med sin vært, Jørgen Madsen. Han erfarede, at Jørgen Madsen var arbejdsløs, i midten af 50'erne, ernærede sig med småskriverier af artikler og lejlighedssange, og at han virkede som den mest tilbagelænede, rødhårede og runde mand med fuldskæg, Asker kunne komme i tanker om nogen sinde at have mødt. Ganske vist ville Asker langt hellere være på Hotel Merkur end her, men nu var skaden sket, og så var det grundløst at være indelukket og bitter. I stedet roste han cognacen og småsnakkede efter bedste evne - og netop den evne var ikke ringe efter 10 års stuegang.

Det blev en uforglemmelig aften. Et mellemstort gæstgiveri ville være lykkelig for at få så meget uanmeldt besøg på en tilfældig onsdag i november, som man fik i denne private villa. Gang på gang kiggede enten Jørgen Madsen, Adele eller Johanna op, fordi en af dem syntes at have hørt dørhammeren, og i løbet af et par timer blev stuen fyldt med folk, der var strandet i ingenmandsland, som han selv var: En reklamemand med en bil, der var gået i stå. En mand, der trods årstiden tilsyneladende var på cykelferie og blot tilfældigt bankede på for at søge husly. Der kom også en mand med høje tindinger, der var på research til et skoleprojekt, samt en usympatisk kvinde, der var på aftenvanding og blot »faldt forbi, fordi der så så hyggeligt ud nede fra vejen«. Det gjorde Askers hjerne helt blank at prøve at forstå, hvordan man overhovedet kunne finde på at trænge sig ind på fremmede menneskers enemærker, fordi det »så hyggeligt ud«, og kvinden var i det hele taget påtrængende hjertelig og uden ret mange sociale hæmninger. Hun lignede en luksushippie, der ikke havde indset, at '70'erne var et overstået kapitel. Det havde aldrig været klædeligt med kvinder, der ikke forstod, at de burde klædte sig efter deres alder, og hende her var langt mere ungdommelig og flagrende klædt på, end det var godt for en kvinde på den forkerte side af de 40 at være. Hun forsøgte pinagtigt at suge alt for meget opmærksomhed til sig, og hvis det ikke var fordi, der også havde været endnu en kvindelig gæst, der for alvor havde bragt hans ligevægt på prøve, havde han formentlig sat hende på plads fra begyndelsen.

Det var i forvejen et besynderligt selskab, der var samlet i huset, men

Askers umiddelbare mål med denne aften:
Egentlig ville Asker blot have small-talket sig gennem aftenen, men Ibens ankomst har rystet ham. Han er nødt til at finde ud af, hvorfor. Han er nødt til at komme overens med dette møde fra fortiden, så han kan lægge det bag sig og genoprette sin ro.

(Husk, at dette er Askers udgangspunkt for scenariet. Afhængigt af, hvad der sker for ham i løbet af aftenen, kan du sagtens lade ham ændre planer undervejs).

Asker ville sige om sig selv, at han er:
En intelligent mand, der gør sit bedste.

Han ville mene, at han er dygtig til at holde hovedet koldt, når andre mennesker brænder sammen på grund af nerver og ukontrollerede følelsesudvbrud. Han er en mand, der tænker før han taler, så han er sikker på, han kan holde sit ord.

at Iben også skulle være i blandt dem, var så godt som usandsynligt. Han havde ikke set Iben siden den dag, hvor de begge var 22, og de sagde farvel til hinanden - og til det ene kærlighedsforhold, der stadig spøgte i hans hjerne, som det, der måske kunne være blevet til noget. Hun lignede sig selv bortset fra, at den ungdommelige selvtillid var vokset til en moden ro. Hun var stadig langbenet, velklædt og udstrålede stadig naturlig stil og et godt hoved - også selvom hendes første replik til det samlede selskab var: »Hvor pinligt er det lige at tage fejl af rute 69 og rute 96 i en busplan?« Så havde hun med et smil rystet på det blonde hår og taget imod sit glas med cognac - hun var kommet så sent, at der ikke var flere ordentlige glas, så hendes drink blev serveret i et vandglas - og så vendte hun sig mod selskabet og begyndte at give hånd til alle.

Verden stod stille, da hun opdagede ham. Asker glemte helt at trække vejret, da hun først rakte hånden frem mod ham med et smil. Hendes øjne flakkede i en brøkdel af et sekund, da hendes hukommelse bladrede kartoteket af gamle og glemte venner og bekendte igennem, og da hun genkendte ham, stivnede smilet. Hun trak langsomt hånden til sig igen og sagde »Det er jo dig, Asker.« med en stemme, der pludselig var lav og porrøs. Bevægelsen, da hun trak hånden til sig, idet hendes instinkt valgte, at hun ikke skulle røre ham, var en sjælden smerte, han havde gemt bort. Som han troede, han var vokset fra. På samme måde som han dengang troede, han var vokset fra hende.

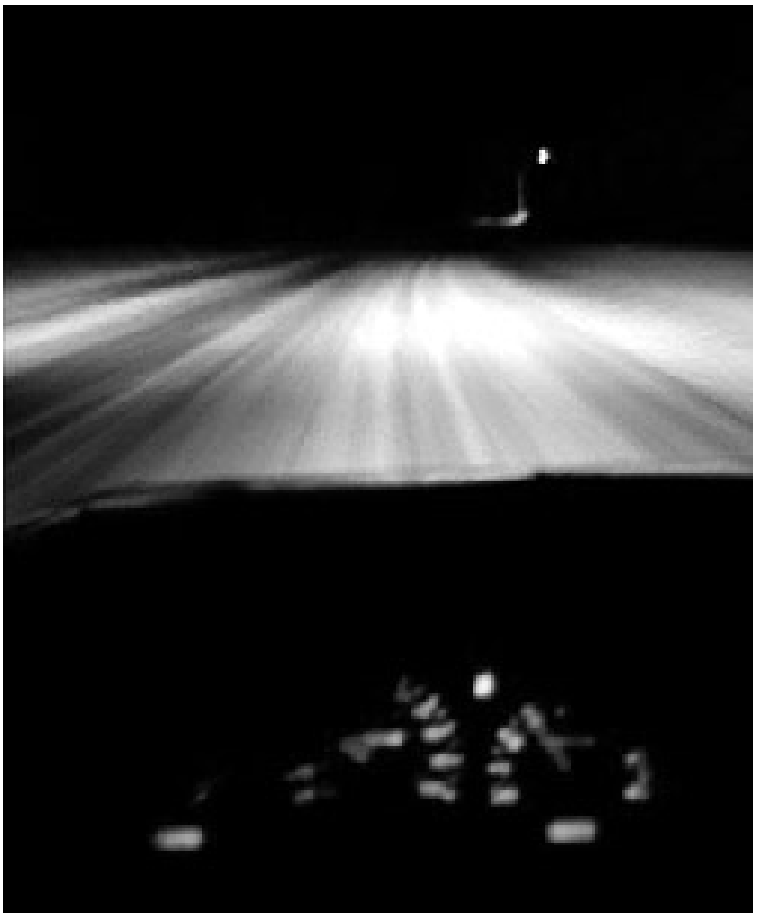

Asker og Iben har en fælles forhistorie. Deres forhold er ikke beskrevet i detaljer i, og det er for at give jer selv en mulighed for at forme dem og skabe et 'reelt' forhold til hinanden. Du og Ibens spiller er velkomne til selv at fortælle minder frem efter følgende få regler (husk, at det at finde på ikke er et mål i sig selv. Det er et middel til at få rollespillet med Iben til at fungere):

- I må finde på søde anekdoter og glade minder.

- Når noget er sagt er noget sagt. Hvis den anden af jer ikke er enig, skyldes det, at vedkommende husker det anderledes.

- I må ikke finde på voldsomme skænderier.

- I må ikke finde på ting, der handler om den nat, I slog op.

- Spil-lederen har veto. Han eller hun kan time-oute og sige, at noget ikke skete, som I synes.

- Hvis der senere i scenariet dukker noget op, som spil-lederen siger er sandt, og som går på tværs af jeres historie, må I have husket forkert ... eller pyntet på virkeligheden.

Hvad husker Asker fra sin tid med Iben?
Asker husker ikke rigtig noget. Han har heller ikke prøvet synderligt, men der var vist nok noget om, at deres brud var ret voldsomt. Der skete et eller andet, der fik det til at gå i stykker, som han har glemt.

Det nytter ikke at hænge sig i fortiden. Sket er sket, og der blev sikkert begået nogle fejltagelser og sagt nogle uoverlagte ting, men dem kan man ikke bruge til meget. Det er klart Askers holdning, at det i stedet gælder om at se fremad og være konkret.

Inderst inde

Du har allerede lært en del om Askers personlighed. Nu er det på tide, du træder endnu et skridt nærmere Asker - derind, hvor han ikke altid selv har lyst til at komme, og hvor han måske især er, når han er alene ... og når han har fået et ekstra glas rødvin indenfor lægekittelen Det er op til dig selv, i hvor høj grad, du vil bruge denne del af ham i scenariet.

Ja, det var en særlig tid. Ja, du var en helt særlig pige, der var klogere, sjovere, mere udfordrende og dejligere end de andre. Og ja, måske var jeg bare skræmt af dit tilbud om at få dit hjerte og din livslange loyalitet på et fad - for det var jo i realiteten sådan, det kunne have været.

Du skal ikke tro, det var nemt at forlade dig. Du var så uhæmmet sikker på dine følelser. Mens jeg indså, jeg i virkeligheden blot jagede en fantasi, når jeg troede, du var kvinden i mit liv, stod du skræmmende klippefast i din erklæring af en udødelig kærlighed, som jeg på det tidspunkt ikke var i stand til at tro på. Jeg kunne ikke tro, du mente det ... og den dag i dag er jeg stadig i tvivl om, om du i virkeligheden ikke bare var voldsomt ramt af hormoner.

Der er gået 20 år siden den uhyggelige nat, og jeg er stadig ikke blevet klogere. Det er jo ikke et spørgsmål om, at der ikke er andre kvinder derude, og jeg er godt klar over, at jeg ville kunne blive relativt lykkelig med en hvilken som helst af dem. Især med den forståelse for de respektive mennesketyper, jeg har fået siden dengang. Jeg ville vide, hvor jeg skulle sætte ind for at gøre hver enkelt af disse kvinder lykkelig sammen med mig. Det, der nager mig, er bare, at det på en eller anden måde ville være for nemt. Og jeg er ikke sikker på, det er godt for mig at få det alt for nemt i livet - trods alt.

Det var sateme ikke nemt at have et forhold til dig. Så meget er sikkert. Og måske var det din kompromisløse fandenivoldskhed og din unikt stædige elsken mig på trods af alt, der netop kunne være netop den udfording, mit intellekt egentlig burde have.

Det ændrer ikke på, at det dengang var det rigtige valg. Dengang var jeg ikke udviklet som menneske i den grad, jeg er nu. Og dengang kunne jeg ikke rumme dig. Hvis jeg skal være helt ærlig, tror jeg heller ikke, jeg ville kunne rumme dig i dag.

Når spillet går i gang:
Sidder Asker og taler fraværende med Jørgen. I virkeligheden lytter han mere efter, hvad Iben fortæller Rene.

I løbet af aftenen har Asker fundet ud af følgende om de andre, der er til stede:

- Iben arbejder på en stor skole i Odense. Hun er ikke gift. Hun har heller aldrig været det, og hun ikke har børn.

- Sanne er sygeplejerske. Hun har ingen familie og erklærer åbent, at hun hele tiden har øjnene åbne for at score en mand. Det er hende, der 'bare kom forbi'.

- René arbejder med noget, hvor han har med børn at gøre.

- Michael arbejder på et stort reklamefirma i København, der især tager sig af direct marketing.

- Søren arbejder med et eller andet i musikbranchen. Han kender i hvert fald forsangeren fra DAD.

- Adele er kunstner af en slags. Hun har vist en interesse indenfor mange felter.

- Johanna er ansat som konsulent og rejser meget.

Asker Henriksen - Følelse

Sygeplejerske på Rigshospitalet

»Mon ikke, det er der, jeg skal af?« Asker pegede fra taxaen op mod en villa, der lå på toppen af en bakke og tronede i novemberstormen. Den mindede ham om noget, han havde set i en film engang. Han kunne ikke lige huske titelen, men det var noget med en dreng, der brændte inde.

»Jo. Det kan da godt være. Der ligger ikke mange af den slags store huse herude af,« svarede taxachaufføren, og drejede ind til siden. Vinduesviskerne piskede hen over ruden, mens Asker betalte, og han lynede godt op i den vindtætte jakke, før han steg ud: »Tak for turen. Det var hyggeligt at høre lidt mere om Tornager ... jeg ringer bare efter dig igen, hvis det viser sig at være forkert«. Og vognmanden smilede og nikkede og gav Asker sit direkte nummer, så han var fri for at skulle ringe via centralen.

Det var først, da han stod alene tilbage og kiggede efter taxaen, at han bemærkede, hvor koldt og mørkt, der egentlig var. Vinden slog direkte ind på hans cowboybukser, og den var klar til at fryse hans blod til is på få sekunder efter sin lange rejse over havet. Regnen styrtede ned, som om skyerne var sprunget læk, og hans hår klistrede allerede til panden, mens de første dråber fra vandet sev ned under kravet og fik ham til at gyse. Lyset fra villaen var det eneste, der brød mørket, hvor end han så, og det fik den store gamle bygning til at stråle på samme måde som en bavne i krigstid.

Asker slog sig for panden med håndfladen. For fanden da. Det hus, han havde arvet lå jo øde, og det kunnne på ingen måde være denne villa, der tydeligvis var beboet. Det var bare hans egen smag for gotisk drama og skumle mursten, der havde fået ham til at ønske sådan. Asker greb telefonen for at ringe til sin nye taxa-ven (håbede på, at han kunne huske nummeret, for han havde selvfølgelig ikke fået det skrevet ned), men opdagede så, at han igen havde glemt at oplade telefonen, som altid havde det med at gå kold, når han netop havde allermest brug for den.

Det tog ikke mange sekunder for ham at træffe en beslutning: Det så ikke ud til, at der kørte mange biler på vejen nær Tornager efter klokken 22, og der boede formentlig flinke mennesker med varm kaffe og telefon oppe i den hyggelige villa. »Gad vide, hvad man byder uventede gæster på vestkysten?« grinede han og småløb op og bankede på, mens vandet trængte ind i hans kondisko.

Døren blev åbnet af en smilende, rund og rødhåret mand, der et øjeblik virkede Asker sært bekendt. Det var på den anden side ikke nogen ny oplevelse for ham, for han var god til at huske ansigter, og gennem årene havde han været tæt på rigtig mange rødhårede mænd omkring de 50 år, der var endt på den akutte afdeling.

»Godaften. Ja, jeg vil jo nødigt trænge mig på, men jeg ville høre, om I måske har en telefon, jeg kan låne?« sagde Asker til manden, mens han gravede sin egen døde telefon frem fra frakkelommens dyb: »Min egen løb desværre tør for batteri«.

»Ja, jeg kan desværre ikke hjælpe dig med nogen telefon, for vores er også røget. Jeg tror, det var da lynet slog ned for en times tid siden. Men jeg kan da tilbyde dig en kop cognac og et ly for regnen. Mit navn er Jørgen Madsen«, sagde husets ejer og stak en bjørnelab frem til hilsen.

»Mange tak, men jeg vel nu helst ikke være til ulejlighed, jeg ... » begyndte Asker, men blev afbrudt af en mørkhåret kvinde, der dukkede op bag Jørgen og præsenterede sig som Johanna: »Det er du heller

Sagt om Asker:

»Aldrig har jeg fået bedre okseculotte, end jeg har fået i aften. Asker, du har igen overgået dig selv i et køkken!«
- Else Kindlich. Bekendt

»Tak for utrolig venlig og kompetent behandling i forbindelse med vores søns indlæggelse. Som forældre til et handicappet barn oplever vi tit, at der bliver talt ned til Nikolaj. Det skete ikke her. Nikolaj blev behandlet som alle andre, og det er vi dybt taknemmelige for.«
Ole og Bente Tobiasen.

»Jamen han stiller jo altid op. Når der skal males, når der skal passes børn, når der skal laves mad, og når der skal festes. Han er næsten lidt for god af sig. Det er da utroligt, der ikke har været en pige til ham«
- Karoline. søster.

ikke«, sagde hun. »Jeg går op og reder op til dig med det samme. Det er ikke et vejr, man kan være bekendt at efterlade skibsbrudne ude i ... og Jørgen har mere cognac, end det er sundt for Adele og jeg at drikke alene.«
Jørgen slog ud med armen og viste Asker ind i en stor dagligstue. Den var gæstfrit indrettet med mængder af hyggelige lænestole om små borde og en stor pejs, der afgav helende strålevarme til hans kolde kinder, da han valgte en øreklapstol tæt ved ilden.
»Det er næsten som en engelsk klub«, smilede Asker og cirklede det smukke cognacglas, han fik i hånden. Væsken snurrede som en malstrøm af flydende rav dernede, og da han taknemmeligt stak næsen ned mod glasset, slog en rund og krydret duft op derfra, som fik den sidste rest af betænkeligheder ved at trænge sig på til at forsvinde. Han nåede jo nok det hele. Ganske vist havde han kun taget en enkelt dag fri for at få et første kig på huset og vurdere, hvad i alverden han skulle stille op med det, men han var sikker på, de ville forstå det hjemme på afdelingen, når han ringede i morgen og måske bad om en ekstra dag. Det ordnede sig nok. Det gjorde det jo altid, og han var gudskelov på en gang, hvor man tog menneskelige hensyn og hjalp hinanden.

Allerede på dette tidspunkt var aftenen ved at udvikle sig til et eventyr af den slags, Asker elskede, og som han kunne brodere videre på og underholde kollegerne om i timevis over en stak øl. En tilfældighed havde bragt ham ind i dette lille Paradis, der lå ved randen af det truende Vesterhav og var så helt sit eget. For tre timer siden kendte han ikke en sjæl i Tornager, og nu kendte han allerede Taxa-Ole, der havde tre børn med tre forskellige, skønne kvinder, og nu sad han og drak god cognac og drak kaffe med Jørgen, Johanna og Adele, der også alle var søde og imødekommende mennesker. Adele sagde ganske vist ikke så meget, men sad mest og nynnede en gammel evergreen for sig selv, mens hendes smukke øjne holdt øje med døren. Måske ventede man endnu flere gæster? Et smil, der opstod direkte fra den spontane glæde ved at være i live lige her og lige nu bredte sig på Askers ansigt, og han begyndte så småt at overveje sine fremtidsplaner med villlaen endnu en gang. Måske var det ikke nødvendigt at sælge den? Hvis huset nu var stort nok, kunne han måske leje noget af det ud og beholde et værelse til sig selv som feriebolig, så han ind i mellem kunne komme tilbage til Tornager og møde sine nye venner? Eller måske var det på tide at tænke helt nyt i forhold til, hvor i landet, han skulle bo? Lige nu syntes mange nye veje at åbne sig.

Asker ville sige om sig selv, at han er:
Et glad og ukompliceret menneske, der tager en dag af gangen og forsøger at møde mennesker, som de er. Han er en livsnyder, der kommer langt for sin beskedne løn som sygeplejerske.

Men eventyret var kun lige begyndt. Og der blev langt mere at fortælle kollegerne, end selv Askers levende fantasi kunne forestille sig. For der kom ganske rigtigt flere gæster i løbet af aftenen. Faktisk mange flere gæster, der alle søgte mod lyset i villaen i ly fra kulden. Til sidst sad der 9 mennesker og snakkede på kryds og tværs af hinanden og drak cognac i skæret fra pejsen. Blandt gæsterne var en mand, der var ved at researche noget om egnen til et skoleprojekt. Her var også en fyr, der var gået i stå lige netop hernede på vejen, og så var der to ganske særlige mennesker, han især havde lagt mærke til: Susanne og Iben.

Susanne var tilsyneladende den lokale læge. Hun faldt forbi efter et sygebesøg i nabolaget (det måtte være et vidt begreb herude, tænkte Asker. Han havde jo selv forgæves set efter tegn på liv langs hele horisonten). Umiddelbart burde de to have en masse at snakke om, og Jørgen præsenterede dem da også hjerteligt for hinanden. Men Susanne viste sig at udmærke sig ved, at hun var en af de meget, meget få kvinder, som Asker fra første øjekast virkelig ikke brød sig om. Der var noget, der skurrede. Noget i kemien i mellem dem, der var helt, helt forkert. Han følte, at hun var et koldt menneske. Og da han rørte hendes hånd til goddag, fornemmede han, hvor lidt medfølelse den samme hånd måtte møde sine patienter med. Hun var en læge af den slags, der burde bruge sin tid på at forske. Hun burde ikke arbejde i et lille lokalsamfund blandt småsyge børn, der havde lige så meget brug for et beroligende klap på hovedet, som for en recept på penicilin. Det værste var næsten, at hun tydeligvis ikke selv fornemmede denne mislyd i mellem dem - det understregede blot kvindens totale mangel på situationsfornemmelse, at hun tværtimod brugte store ressourcer på at tale til ham om alt lige fra vejret til den seneste udvikling af kræftbehandling. Og imens smilede hun stift - og kun med munden. Smilet nåede ikke en gang op i hendes øjne og da slet ikke til hendes hjerte. Og derudover forhindrede hun ham i at komme til at tale ordentligt med Iben.

Iben ... Lige pludselig havde hun bare stået der og stirret på ham. For også hun var strandet i Jørgens hus, efter at hun havde taget fejl af to busruter væk fra Tornager. Han var ikke et øjeblik i tvivl om, at det var hende. Hun så ikke ud til at være ældet en dag, siden den dag for omkring 20 år siden, de havde forladt hinanden. Hun duftede sødt af blomster og forår, og pludselig kom minderne væltende tilbage i fragmenter. Mens han så hende tøve, genkende ham og trække hånden tilbage i overraskelse over at finde ham netop her, huskede han følelsen af at holde hende i hånden, mens de gik hjem fra en fest hos vennerne, hørte hende le, når han forsøgte at efterligne det sure postbud. Så for sit indre blik, hvordan kjolen gled op i brisen nede ved søen og afslørede hendes sommerbrune ben, der bare blev ved og ved. Hvad i alverden var der dog sket? Hvorfor havde han ikke holdt kontakten? Hvorfor havde han ikke givet dem en chance til? Hans blik søgte hendes hånd, der gudskelov ikke bar nogen glat guldring ... hvorfor var det dog gået galt imellem dem? Og hvorfor stirrede hun på ham på den væmmelige forstenede måde i stedet for bare at komme hen og give ham et knus?

Asker og Iben har en fælles forhistorie. Deres forhold er ikke beskrevet i detaljer, og det er for at give jer selv en mulighed for at forme dem og skabe et 'reelt' forhold til hinanden. Du og Ibens spiller er velkomne til selv at fortælle minder frem efter følgende få regler (husk, at det at finde på ikke er et mål i sig selv. Det er et middel til at få rollespillet med Iben til at fungere):

- I må finde på søde anekdoter og glade minder.

- Når noget er sagt er noget sagt. Hvis den anden af jer ikke er enig, skyldes det, at vedkommende husker det anderledes.

- I må ikke finde på voldsomme skænderier.

- I må ikke finde på ting, der handler om den nat, I slog op.

- Spil-lederen har veto. Han eller hun kan time-oute og sige, at noget ikke skete, som I synes.

- Hvis der senere i scenariet dukker noget op, som spil-lederen siger er sandt, og som går på tværs af jeres historie, må I have husket forkert ... eller pyntet på virkeligheden.

Inderst inde

Du har allerede lært en masse om Askers personlighed. Nu er det på tide, du træder endnu et skridt nærmere Asker - derind, hvor han ikke altid selv har lyst til at komme, og hvor han måske især er, når han er alene ... og når han har fået et ekstra glas øl indenfor vesten. Det er op til dig selv, i hvor høj grad, du vil bruge denne del af ham i scenariet.

Det er lørdag aften ude i byen, hvor de andre mænd af min slags går i byen med hinanden, scorer 20-årige blondiner og drikker sig til stenaldermænd i fadøl og årgangswhisky.

Det er også lørdag aften her på min altan, hvor jeg sidder med benene på kanten og varmer min tredje pilsner. Og jeg kunne jo godt have været derude med de andre mænd og kaldt dem 'the boys' og hustlet omgange. Nogen ringede faktisk oven i købet og spurgte mig. Men det var ikke den rigtige aften. Det er bedre at sidde her og holde enmandsfest. Med min egen stille skumringsskål og mine tanker.

Du dukker normalt op omkring øl nummer 5. I dag ligger du åbenbart lige under huden, for allerede, da jeg knapper den tredje op og lader blikket løbe langs byens horisont, gør mit hjerte opmærksomt på din tilstedeværelse. Med et stik og fornemmelsen af, at der er noget, der mangler. Det er ikke sådan, at det er lige præcis DIG, jeg savner... men mere en følelse af følelsesmæssig intimitet ... Et par øl længere henne ved jeg imidlertid godt, at det er dig, det handler om. For du er den eneste, jeg har lukket så langt ind, at mit hjerte har fået en chance for at se dig. Den stakkels muskel. Måske tror mit hjerte faktisk, at der kun er en eneste kvinde i verden. Et øjeblik har jeg dårlig samvittighed over, at jeg ikke har lukket andre ind, som det kunne lege med, men det er omsonst. Jeg burde ikke engang have lukket dig ind, men på det tidspunkt vidste jeg ikke bedre. Jeg vidste ikke, at der er så meget mere power på mine følelser, end der tilsyneladene er på andre mænds. Jeg knuser folk, og jeg knuser mig selv, hvis jeg ikke passer på. Du sårede mig så satans meget den nat, og selv om der er gået 20 år, falder forsvarsværkerne stadig sammen for mig en aften som i aften. Så kommer smerten, som i det mindste minder mig om, at jeg er i live.

Jeg kigger ned i ølkassen på altanen. Og jeg ved, at jeg om et par håndfulde mere af de grønne vil falde om i en søvn, der er lykkeligst, hvis den er så tung, at du ikke kan trænge igennem. Prinsesse.

Når spillet går i gang:
Sidder Asker og taler fraværende med Jørgen. I virkeligheden prøver han mere at fornemme, om Iben er seriøst begravet i sin samtale med Rene, eller om hun i virkeligheden har noget af sin opmærksomhed rettet mod ham.

De andre gæster:
Ud over Sanne og Iben tænker Asker om de øvrige i selskabet ...

At Rene er en røver. En skørtejæger af rang, der ikke lægger skjul på, at han synes, Iben er interessant, og som ikke fatter, at hun ikke er interesseret i ham.

At Søren og Michael kender hinanden ... og at han selv synes, han har set dem begge to før ... det er sikkert igen det der med gamle patienter og deres besøgende pårørende ...

At Jørgen er et meget imødekommende menneske, der er langt mere intelligent, end han lige lader til. Han ser sit, men holder sin kæft med det, han ser.

Iben Strindberg A

Det var onsdag, den dag Iben Strindberg så forkert i køreplanen og tog fejl af to rutebiler med numrene 69 og 96. Ikke alene var det en onsdag. Det var en onsdag nat klokken 23.30 i november, så da hun indså sin fejltagelse, var der bælgsort på landevejen, hvor hun stod og ventede forgæves på at komme tilbage til Århus og derfra videre hjem til Odense. Der blæste en halv pelikan stik fra vest. Vinden jog direkte ind fra Vesterhavet, som brølede gennem stormen. Begge lyde var så kraftige, at de næsten fortrængte den torden, der satte trumf på den infernalske larm, og for at gøre det hele rigtig skidt, piskede en solid regn skråt ned fra den vrede himmel. Det var en regn af den slags, der tydeligvis havde styrke til at blive ved med at vælte ned resten af natten, og som kunne tage modet fra selv den mest ihærdige survival-fanatiker.

Iben Strindberg var ikke survival-fanatiker. Hun var ansat på en stor kommuneskole i Odense, og hun ville meget gerne tilbage til den, så hun allerede fra i morgen tidlig igen kunne forholde sig til gårdvagt, problemer med 10.C og planlægning af skolens december-arrangementer frem for at stå 12 kilometer udenfor Tornager i Vestjylland og vente på en bus, hun godt vidste aldrig ville komme.

Iben havde været i den lille by Tornager for at besøge en barndomsveninden Jeanette, der var flyttet dertil for at følge sin nye mand, som var ansat på en stor tømmerhandel. Det havde betydet, at veninden selv havde mistet sit arbejde, og reelt ikke ville kunne finde et nyt indenfor sit fag. Det var forbløffende få korrespondenter i russisk, der var brug for i omegnen af Tornager. Det havde ikke været et nemt besøg for nogen af dem. Iben havde talt med meget store bogstaver om at smide et godt arbejdsliv - ja, et liv i det hele taget - ud med badevandet for at drage med en tilfældig mand til en af de ødeste afkroge af Danmark. Og veninden havde forsvaret sig med, at det ikke var en hvilken som helst mand, hun havde fuldt til Tornager. Det var en mand, hun ville kunne holde ud at blive gammel med, og selvom det var et forslidt argument, havde det alligevel fået Iben til at holde sin kæft.

Hun var ikke ganske ung længere. Heller ikke gammel, men i hvert fald så gammel, at hun aldrig ville få den familie, hun altid havde taget for givet, hun skulle have. Den slags krævede jo netop ... en mand. Og dem havde hun ikke mange liggende på lager af. Desværre.

Resten af aftenen blev holdt i en hyggelig og neutral tone. Næste gang de mødtes ville alt være glemt, men Iben var glad for, hun på forhånd havde takket pænt nej til at overnatte ... hun var i hvert fald glad for beslutningen, indtil hun stod på landevejen i novembernatten og først opdagede, at hun havde kigget i den forkerte køreplan, da bussen tilbage til Tornager for længst var kørt. Det var på samme tidspunkt, at hun også opdagede, at hun havde glemt sin mobiltelefon hos veninden. Hun forbandede sine lidt for høje city-sko og de tynde nylonstrømper, og så begyndte hun at gå tilbage i den retning, hun mente, Tornager lå i.

Hvert menneske er en blanding af fornuft og følelse. Vi har alle en rationel og en emotionel side, der under optimale forhold hjælper hinanden med at få os gennem livet, træffe de gode valg og fungere blandt andre mennesker. Mixet mellem fornuften og følelse er forskellig i hver enkelt af os. Nogle er dybt præget af det rationelle og bruger primært logik og argumenter til at forme deres valg. Andre giver sig i højere grad deres følelser i vold: De vælger på intuitionen og tager en dyb indånding for at fornemme »hvad maven siger«, når de skal tage større beslutninger.

Iben Strindberg er ikke et helt almindeligt menneske. Hun består ikke som de fleste af os andre af en blanding af fornuft og følelse. Det gjorde hun en gang - da hun var barn og ganske ung. Men der skete noget ganske særligt dengang for tyve år siden, og det rystede hende i hendes grundvold. Noget fik hende efter denne nat til at vælge markant side, så hun nu både i det daglige og især i stress-situationer reagerer på den ene af de to måder.

Der et dig, der skal tumle Iben Strindberg i dette scenarie. Og derfor er det valg, hun tog dengang, nu dit: Valgte Iben at se på livet med Fornuft: en skarp, analytisk hjerne, eller går hun i stedet til tilværelsen med Følelse: intuition og fornemmelse for menneskene omkring sig som den primære drivkraft? Der er ikke nogle af valgene, der er forkerte ... du skal bare være parat til at spille dit valg 'helt ud i livet' i den måde, du spiller Iben på i scenariet. Du skal huske, når du spiller Iben, at et tilvalg af de fornuftige værdier samtidig er et fravalg af de følelsesmæssige værdier (og omvendt).

Når du har truffet dit valg, skriver du det på det stykke papir, du har fået fra spil-lederen og giver ham eller hende det tilbage, uden dine medspillere ser, hvad du har valgt. Herefter får du næste del af Iben Strindbergs karakterbeskrivelse.

Iben Strindberg. Inspektør på folkeskole i Odense.

»Føj, hvor er her koldt. Jeg bliver jo syg. Chancen for at nå tilbage til Odense inden i morgen er minimale ... hvad gør jeg? Jeg har overhovedet ikke tid til at ligge en uge i sengen med maveforkølelse efter det her!« ... Iben havde altid haft en dårlig vane med at tale med sig selv, når hun skulle overveje en situation. Og sådan var det i høj grad nu. »Der kommer næppe nogle biler på dette tidspunkt. Og jeg har overhovedet ikke lyst til at tage op at køre med en vildt fremmed mand på denne tid af døgnet.« Hvorfor havde hun også glemt den telefon? Det lignede hende ikke. Der plejede at være orden i håndtasken, men det måtte være fordi, hun var blevet så oprevet af at diskutere med Jeanette.

Det havde ikke været rart. Det var forfærdeligt at opleve den gamle veninde blive midaldrende og blød og tilsyneladende være oprigtigt ligeglad med den karriere, hun havde brugt ti år på at skabe - bare på grund af en mand. Det havde svaret til, hvis hun i sin tid selv var blevet hængende i den lærergerning, hun slet ikke havde det godt med i stedet for at kæmpe for inspektørstillingen ... Og det var jo ikke fordi, Iben syntes, der var noget galt med mænd, men bortset fra at nogle af dem var mere sympatiske end andre, kunne den ene vel være lige så god som den anden. Og det var netop derfor både uhensigtsmæssigt og fuldstændigt ude af kontekst, da Jeanette pludselig angreb hende ved at hive Ibens gamle ungdomsforelskelse frem som argument og sige »Jamen Iben. Jens er jo bare min version af din Asker. Ham var du da også parat til at følge til verdens ende dengang.«

Og det var jo rigtigt. Iben havde været fuldstændig fortabt i Asker. Men det var dengang. Hun var 20 år ung og naiv og havde ikke nogen reel fornemmelse af, hvordan voksne mennesker indgår relationer med hinanden. Hun vidste ikke, hvordan man langsomt bygger op og lærer hinanden at kende - bøjer af og sliber kanter for at få hverdagen til at køre. Iben rystede på hovedet af sig selv i regnen. For hun var jo ikke dummere, end at hun godt vidste, hun reagerede, som hun gjorde, fordi der stadig var ar tilbage. Efter Asker og et voldsomt og pludseligt brud, hun ikke længere kunne huske årsagen til.

Det var da utroligt, så mørkt, der var. Selv da hun havde gået i et kvarter var det stadig ikke til at se en hånd for sig - hendes øjne burde ellers for længst have justeret sig ind efter de forhåndenværende lysforhold eller mangel på samme. »Det går jo ikke, det her Iben. Det er fuldstændigt uholdbart. Du bliver syg,« gentog hun, mens hun gik langs vejen.

Normalt ville Iben aldrig have banket på til en fremmed villa, der lå på et afsides sted langt ude på landet. Hun var alt for forsigtig til at give sig andre mennesker i vold på den måde. Og hvis det ikke havde været på grund af de høje sko, de tynde strømper, mørket, regnen, blæsten, angsten for at blive syg, den glemte telefon og uviljen mod at vende tilbage til Jeanette, havde hun sikkert heller ikke gjort det. Men lagt sammen var alle disse ulemper værre end selv det at spørge om hjælp. Og derfor åndede hun lettet op, da der endelig var lys at se fra et hus på toppen af en bakke ud mod Vesterhavet.

Sagt om Iben:
»Iben Strindberg har formået at højne glæden ved at gå i en kommuneskole i storbyen. Mens hun har været ved roret, har flere og flere valgt at sætte deres børn i den kommunale frem for i private skoler. Det ser vi som et solidt tegn på kvalitet«.
- Borgmester Kalle Erhardtsen ved indvielsen af den nye idrætshal.

»Jamen jeg holder så meget af Iben. Hun lover aldrig noget, hun ikke kan stå 100 procent inde for. Man ved, hvor man har hende og føler sig sikker sammen med hende«.
- Helle Vejnø. Veninde

»Iben er en sej pige. Hun siger sin mening, og der bliver ikke fejet noget ind under gulvtæppet dér. Nej, hun er gæv, er hun!«
- Hans Strindberg. Far.

»Jeg var sammen med Iben et par måneder. Hun er svær at komme ind på livet af, men hun er jo sådan en kvinde, enhver mand med karriere drømmer om at gifte sig med«
- Lasse Skjødt Hansen.

Iben Strindberg - Fornuft

»Er det nu klogt det her, Iben?« mumlede hun til sig selv, da hun skubbede lågen op til havegangen, der snoede sig op ad bakken. »Årh for pokker nej, det var det ikke«, svarede hun sig selv, da en nøgen berberis rev hendes strømpe op på vejen. Hun kiggede op mod huset. Det var i flere etager med kviste på taget. Det var stort - hun ville anslå, det sagtens kunne huse en stor familie - måske var det en gammel landskole, der var blevet konverteret til beboelse? Velholdt var huset imidlertid ikke. Selv i uvejret lagde hun mærke til frønnede vinduesrammer, og det duggede på ruderne, der tydeligvis kun havde et enkelt lag glas. I en af karmene stod en stor, trearmet lysestage med tændte lys i. Det var den, der gjorde det endelige udslag. »Forbrydere og mordere giver sig ikke af med stearinlys. Stearinlys er for ordentlige mennesker,« mumlede hun, og greb fat i dørhammeren, mens tænderne klaprede.

Hun nåede knapt at banke, før døren gik op. I åbningen stod en stor mand omkring de 50 med rødt hår og skæg. Han havde et gigantisk glas cognac i den ene hånd og trådte straks til side og viste hende ind med ord og mørk latter:

»Jamen stå dog ikke derude i regnen, prinsesse. Det løber jo ind af tæerne og ud af hælene på dig. Kom indenfor«.

»Jeg ville blot gerne låne en telefon, så jeg kan ringe efter en taxi«, sagde hun. »Jeg vil jo nødigt være til ulejlighed«.

»Der er hverken telefon eller taxi at få her. Det kan du godt glemme, for lynet har slået ned. Kom nu indenfor. Vi finder et håndklæde til dig. Du er jo drivende våd, stakkels pige«. Han greb hende om skulderen og førte hende ind i en hall, og hun opgav al videre modstand, da han råbte: »Johanna, kan du ikke finde noget tørt tøj og strømper til vores gæst. Ellers går hun bare til af kulde«,

Ibens umiddelbare mål med denne aften:
Det irriterer Iben, at hun ikke har nosserne til at konfrontere Asker og redde trådene ud. Hun må gøre noget ved det - om ikke for andet, så for at få sjælefred - og for at have argumenterne i orden næste gang, hun skal diskutere mænd med Jeanette.

Iben ville sige om sig selv, at hun er:
En intelligent kvinde i en verden, hvor den slags ikke er i allerhøjeste kurs. Hun klarer sig selv og passer godt på sig selv, men har alligevel overskud til at hjælpe andre, der er ude i problemer. Enten med et godt råd, eller med en færdigpizza en aften, hvor der ikke er overskud til rigtig mad.

og Johanna, der var i midten af 30'erne, og slank, med gnistrende, mørkt hår dukkede op med et smil og tørt tøj og viste hende op på førstesalen til et stort badeværelse med gulvvarme og badekar. »Kom ned, når du er færdig. Vi får også et par andre gæster i aften ... og vi regner med, at du overnatter. Jeg gør et værelse klar med det samme.« sagde hun.

Da Iben steg op fra badet, havde hun egentlig mest lyst til at gå direkte i seng. Men god tone bød hende at gå nedenunder og hilse på sine værters andre gæster. Hun kunne høre summen fra flere mennesker, men var alligevel overrasket over at se en hel stue med mennesker. 10 var de vel, der sad i hver sin lænestol og drak cognac og talte med hinanden. Flere af dem kiggede op, da hun kom ind, og gammel vane fik hende til at gå i gang fra en ende af. »Goddag. jeg hedder Iben Strindberg«. »Ja, jeg er jo ikke ligefrem inviteret. Nærmere strandet.« og »hvor pinligt er det lige at tage fejl af rute 69 og rute 96 i en busplan?«, mens hun gav hånd og smilede. Hendes vært gav hende et noget uautoriseret vandglas i hånden med cognac i og undskyldte, at huset ikke formåede at følge med efterspørgselen af glas, men at der i det mindste var rigeligt med cognac til alle.

Hun var langt fra den eneste, der var strandet tilfældigt. Her var blandt andet også en reklamemand, der var gået i stå med sin bil, en anden mand på cykelferie, der var blevet overrasket af uvejret, og en højskolelærer, der var ude for at lave research på huset til en bog om nedlagte landsbyskoler langs vestkysten. Han præsenterede sig som Rene Holm, og han så på hende på en besynderlig måde, som hun ikke var helt tryg ved. Han holdt også hendes hånd et langt sekund længere, end det var passende. Iben reagerede ved at smile professionelt og flygte videre i rækken af fremstrakte hænder, for pludselig at stå ansigt til ansigt med ... Asker.

Han var ældet. Han var brugt. Han så ikke ud, som hun havde forestillet sig, han ville komme til ... men det var ikke desto mindre Asker, der sad der og så hende direkte ind i øjnene. Hun ville flygte. Nej, hun ville blive. Hun ville ... noget andet end at stå lige her lige nu. For eksempel være ude i regnen igen, hvor hun bare skulle forholde sig til kulde i stedet for til denne glemte mand. Hun ville... »Det er jo dig, Asker,« var alt, hvad der efter en lille evighed kom ud af hendes mund. Så trak hun hånden i sikkerhed og søgte tilbage til stolen ved siden af højskolelæreren, der nu pludseligt virkede som knap så farligt et selskab.

Hun prøvede at høre efter, hvad højskolemanden sagde, men det gik ikke specielt imponerende. Hun hørte ham fortælle, at han var på samme alder, som hende selv, og at han generelt syntes, at kvinder var de smukkeste skabninger, Gud havde skabt, og at hun da især var en pryd for racen. Hun tænkte, at han mindede hende om en våd hund af den slags, der alt for ofte endte som folkeskolelærer. Og hun prøvede at huske, hvad det præcist var, der i sin tid var gået galt mellem hende og Asker. Men hun kunne ikke, og hun havde ikke umiddelbart lyst til at spørge ham, for hun var ret sikker på, at der var sket noget, der ikke var godt ... der *slet* ikke var godt ... der måske faktisk var så skidt, at det var grunden til, at hun ikke kunne huske det.

Asker og Iben
Asker og Iben har en fælles forhistorie. Deres forhold er ikke beskrevet i detaljer, og det er for at give jer selv en mulighed for at forme dem og skabe et 'reelt' forhold til hinanden. Du og Askers spiller er velkomne til selv at fortælle minder frem efter følgende få regler (husk, at det at finde på ikke er et mål i sig selv. Det er et middel til at få rollespillet med Asker til at fungere):

- I må finde på søde anekdoter og glade minder

- Når noget er sagt, er noget sagt. Hvis den anden af jer ikke er enig, skyldes det, at vedkommende husker det anderledes.

- I må ikke finde på voldsomme skænderier

- I må ikke finde på ting, der handler om den nat, I slog op.

- Spil-lederen har veto. Han eller hun kan time-oute og sige, at noget ikke skete, som I synes.

- Hvis der senere i scenariet dukker noget op, som spil-lederen siger er sandt, og som går på tværs af jeres historie, må I have husket forkert ... eller pyntet på virkeligheden.

Iben Strindberg - Fornuft

Du har allerede lært en del om Iben. Nu er det på tide, du træder endnu et skridt nærmere - derind, hvor hun ikke altid selv har lyst til at komme og sikkert kun vover sig , når hun har fået et ekstra glas vin til en skolefest og kommer hjem til sin tomme lejlighed. Det er op til dig selv, i hvor høj grad du vil bruge denne del af hende i scenariet.

Jeg kan huske, da vi så hinanden i øjnene og sagde farvel. Jeg havde den her krystalklare fornemmelse af, at jeg aldrig nogen sinde skulle se dig mere, og at du også vidste det. Og derfor var det et reelt farvel. Det var et farvel uden falske forhåbninger om forsoning og uden et sidste øjebliks venden sig om i solnedgangen og kasten sig i hinandens arme. Vi gik ud af hinandens liv i forvisning om, at vi ikke var gode for hinanden.

Selvfølgelig lå der noget under denne fornemmelse. Og der lå oven i købet noget, som det måske ikke var umuligt, men dog vanskeligt at sætte ord på. En følelse af noget særligt og en samhørighed, der gik langt ud over en normal følelse af forelskelse: Vi tænkte på samme bølgelængde.

Ja, jeg var ked af det, da vi forlod hinanden, selvfølgelig var jeg det. Men det var et valg, vi begge havde truffet, og det var et valg, i hvert fald jeg havde truffet i erkendelse af, at jeg ikke magtede at være sammen med dig efter den hæslige nat. Faktisk var det et meget modent valg vores alder taget i betragtning.

Dengang var jeg ikke i stand til at gennemskue en situation, som jeg er i dag. Jeg er blevet så utrolig meget klogere på det at være menneske siden dengang. I dag ville jeg have spurgt ind til kernen af dine tanker og måske forsøgt at se et mønster i dem, så jeg kunne have hjulpet dig ordentligt. Måske kunne jeg have hjulpet dig tidligere, så alt det grimme slet ikke var sket - måske havde det da slet ikke været nødvendigt for os at forlade hinanden.

Jeg har selvfølgelig ikke noget svar på det spørgsmål, og jeg ved ikke engang, om jeg fortryder, at jeg aldrig tog mig sammen og fandt dig bagefter. Det gav sådan en dejlig fred ikke at se dig. Det gav ro til at blive det menneske, jeg er i dag: I balance og med overskud til andre mennesker. Det er ikke min stil at fortryde den slags.

Når spillet går i gang:
Sidder Iben stadig og taler med Rene. Hun nyder mere det glas med cognac, hun har i hænderne, end hun nyder samtalen, men hendes høflighed forhindrer hende i bare at skære ham af.

I løbet af aftenen har Iben fundet ud af følgende om de andre tilstedeværende:

- Asker arbejder i sygehusvæsenet i hovedstaden. Vist nok oven i købet på Rigshospitalet.
- Sanne er sygeplejerske. Hun virker meget vulgær og sender lange øjne efter alle mændene.
- Rene vil meget gerne have familie lige nu. Han mangler desperat kvinden i sit liv.
- Michael arbejder på reklamebureau.
- Søren er ansat i musikbranchen.
- Johanna arbejder som konsulent i et større firma. Hun er langt ude i familie med Jørgen og på ferie herovre en uges tid.
- Adele er kunstner.

»Nej, nej, nej ... Arggggghhhh,« Iben lagde nakken tilbage og råbte op i nattehimlen. Hvordan ind i helvede kunne hun være så tåbelig, at forveksle bus 69 med bus 96 i lokalkøreplanen? »For satan da«. Hun sparkede ned i en vandpyt, og en ordentlig skylle trængte ind og gennemblødte hendes fødder. Ikke at det gjorde nogen forskel - i hvert fald ikke mere end de fem sekunders forskel, det tog, før den anden fod også var gennemblødt, og det endda helt naturligt.

Hun så ned på de våde sko. Spejdede ned langs vejen ... og op i den anden retning. Men lige meget, hvor meget hun prøvede at mane en frelsende bus med nr. 96 frem i horisonten, forblev hun helt, helt alene. Alene, oppe at køre, og skældende og smældende på sig selv: »Det er straffen, Iben. Lær dog for helvede at huske, at du ikke har styr på en skid. At du skal kigge tre gange i køreplanen i stedet for en halv. Se nu her. Nu kommer du til at gå hele vejen tilbage til Jeanette og tigge om godt vejr og en nat på hendes sofa. Så kan du måske lære det!«. Men det vidste hun godt, at hun ikke kunne. Hun kunne hverken lære at blive bedre til at have styr på sit liv eller for den sags skyld lære at holde op med at tale med sig selv. Hun var dømt til et evigt liv i kaos med kommentatorlyd på, og den eneste formildende omstændighed var, at kommentatoren i det mindste ikke var uden humor.

Det ville blive en lang tur tilbage til Tornager. Men på den anden side var det måske meget godt, at hun blev nødt til at vende tilbage. Så kunne hun få samlet op med Jeanette, og de kunne skilles som venner i morgen. I morgen ... hun ville ikke nå hjem i aften, og det betød, at vikaren og 10.C hang på hinanden ... stakkels, stakkels 10.C. Iben så for sig, hvordan de slukørede ville gemme hæfterne ned igen. I stedet for at diskutere lyrikken på den nyeste plade med Jokeren, kunne de i stedet se frem til en dansk diktat. Kæft-trit-og-retning-grammatik var lidt mere fru Mikkelsens stil end ny dansk rap. Og når man tænkte på fru Mikkelsens generelle indflydelse på den moderne ungdom, var det faktisk endnu mere synd for 10.C, at Iben gik her i regnen, end det var for hende selv.

Det havde ikke været fair af Jeanette at bringe Asker på bane. Hun havde jo ret, da hun sagde »Jamen Iben. Jens er jo bare min Asker. Ham var du da også parat til at følge til verdens ende dengang.« Men det var alligevel ikke fair at sammenligne de to mænd. For ja, der var en gang, hvor Iben også ville have været parat til at smide alt over bord og følge Asker til verdens ende, men hvordan fanden kunne det stadig påvirke hende så mange år efter. Hvor længe var det siden? 20 år?
Hvordan kunne en tilfældig ungdomsforelskelse, der bare varede et års tid, blive hængende i kroppen på den måde, selvom den for længst var forsvundet fra hendes daglige bevidsthed. Asker var ikke en gang den første mand i hendes liv. Langt fra! Men han var gået i blodet på hende allerede dengang, og selvom hun stampede i den våde asfalt, ville han ikke sådan lige forlade den. Det sitrede i hendes mellemgulv. Det værkede i det på en meget træt måde. Nede under venstre ribben. Lige da Jeanette nævnte Askers navn, var det, som om gammelt støv lettede fra stedet og fandt smerten fra det gamle sår frem igen.

Iben satte tempoet i vejret. Hun tvang sig selv til at synge en sang, der egentlig var lidt for glad til omgivelserne og omstændighederne, men

Sagt om Iben:
»Iben Strindberg lærte mig at læse. Hun lærte mig også, at man skal være gode ved hinanden, og at man ikke nødvendigvis er et bedre menneske end ham, der sidder ved siden af, bare fordi man kan stave til cykelhjul ... hun lærte mig også reglerne til moussel på en lejrskole ... og det var dælme fedt.«
- Kasper Sloth Olsen. Prof. fodboldspiller.

»Iben er altid god for et godt grin. Hun kan grine af hvad som helst - fra dårlige videofilm til sine egne dumheder. Det er meget befriende for sådan en lidt for seriøs en som mig.«
- Gunilla Schmidt. Veninde.

»Nej. Jeg har aldrig kysset Iben. Det er ikke sådan noget, man bare gør. Hun river måske hovedet af mig.«
Svend Thorsen. Kollega og lidt hemmelig beundrer.

»Jeg kom en gang til at sige til Iben, at det var på tide, hun fandt sig en mand, fik familie og faldt til ro. Det gør jeg aldrig mere ...«
- Kurt Strindberg. Lillebror.

det hjalp med at holde tankerne tomme og modet kunstigt oppe - der var ellers ikke meget at synge over. »Hold kæft, hvor det er stinkende koldt ... pikkerøv-hamrende koldt«, hvæsede hun ud af sammenbidte tænder - den 40-årige lærerinde havde vedligeholdt et levende og grimt sprog blandt mange generationers skiftende storby-yngel.

Hun nåede en bakketop. Vinden slog hende næsten omkuld, og kulden begyndte for alvor at sætte sig på kinderne og i bihulerne. Hun holdt hånden op for at se, om hun kunne få øje på Tornager, men modet sank, for der var ingen lys at se. Kun nat og vind og kulde og regn og regn og regn og regn ... og dog. Længere fremme syntes hun nu, hun kunnne se lys ud mod vandsiden. Et fyrtårn måske? Hvis det var lys, var der også mennesker og læ. Og når hun var så træt, som hun allerede var nu, var det direkte tåbeligt at fortsætte til Tornager. Hendes skridt blev målbevidste. Hun ænsede ikke, at det ikke var et fyrtårn, men en gamel villa, hun var på vej til. Hun bemærkede heller ikke lågens beskaffenhed eller så, hvad navneskiltet fortalte, at folkene i huset hed. Hvis hun havde gjort det, havde hun måske studset et øjeblik, fordi stedet virkede bekendt. I stedet småløb hun op ad havegangen og greb dørhammeren. Lyden drønede gennem uvejret, og døren blev åbnet med det samme.

I døren stod en venlig mand. Han havde åbne arme, rødt hår og skæg og et stort glas cognac i hånden. Iben fornemmede strålevarme fra åben ild et sted i baggrunden, og hun gned instinktivt sit ansigt for isregn for at virke lidt mere civiliceret. Øjnene sved. Hun var kommet til at gnide mascara ind i dem.

»Jamen stå dog ikke derude i regnen, prinsesse. Det løber jo ind af tæerne og ud af hælene på dig. Kom indenfor«.

»Jo tak«, klaprede hun. »Jeg kom for sent til bussen.«

»Jamen så er det da tåbeligt at stå derude i vejret. Der går jo først en ny i morgen ... du godeste, du er jo gennemblødt.« Han greb fat i hendes overarm. Jakken drev af vand og havde allerede dannet en lille sø på det mørke tæppe på hallens gulv.

»Johanna! Kommer du ikke lige og hjælper en druknende gæst?« Og Johanna kom. Hun var noget yngre end den rødhårede vært, men hun var mørk og smilende, og før Iben vidste af det, lå hun i et dampende badekar med skum op til begge ører. Det duftede sødt af roser og syren. Badeværelset var oplyst af store, levende lys, og henne på en skammel lå rent og tørt tøj, der så ud til at passe nogenlunde, og som oven i købet var ganske nydeligt. Johanna var gået for at redde Iben en seng for natten. Hun var også blevet inviteret til at komme ned senere og møde husets øvrige gæster. Johanna inviterede hende nedenfor på en måde, så der ikke var tvivl om, at hun ikke kunne sige nej. Det kunne hun nu heller ikke drømme om - det virkede som ualmindeligt flinke mennesker, og rædselsnatten i Tornagers opland blev pludselig til at bære i takt med, at den blev forvandlet til en god historie.

Som velkommen til selskabet fik hun allerede i døråbningen et stort vandglas med cognac i. Værten, der nu præsenterede sig som Jørgen Madsen, gav hende glasset med undskyldningen om, at der var kommet lidt flere skibsbrudne i løbet af aftenen, end han havde glas til. Hun smilede i varmen fra pejsen og bemærkede, at der jo så bare kunne være det mere cognac i glasset.

Jørgen Madsen havde ret. Der var mange mennesker i stuen. En

Iben ville sige om sig selv, at hun er:
Et overskudsmenneske, der havde for travlt med at leve til at få en familie. En gal, midaldrende kvinde, der er godt på vej til at blive byens særling. Sådan en, der tillader sig at sige alt det forkerte til de forkerte mennesker, og som gang på gang alligevel slipper levende fra det.

halv snes, der sad i hver sin lænestol og snakkede og grinede og skålede, mens de blev tørre. Der stod en stille damp fra det våde tøj i stuen, men pejsen var fyret til bristepunkten, og den levende ild gjorde sit til at gøre rummet til et godt sted at være.

Iben begyndte at give hånd, mens hun forklarede om sin busfejltagelse. På sin vej gennem hilsende hænder mødte hun blandt andet Michael, der var gået i stå med sin bil, Adele, der var på besøg i huset og var gammel ven med Jørgen, og Søren, der havde været på cykelferie i omegnen på grund af et meget underholdende, men debilt væddemål, og som havde været nødt til at søge ly i villaen for ikke at dø i ydmygelse og regnslag. Den næste gæst kiggede længe på hende og sagde: »Mit navn er Rene Holm. Du må undskylde, at jeg sådan har set dig an lige fra du trådte ind ad døren ... men jeg synes bestemt, jeg har set dig et eller andet sted før ... kan du hjælpe mig med, hvor det kan have været?« Iben havde ikke set ham før. Og hun syntes, han var ulideligt påtrængende. En kold fisk med et usexet håndtryk og upersonlige øjne. Hun havde en skidt følelse af bare at være i nærheden af ham, og det var en lettelse at gøre mine til at ville videre til næste gæst ... hvis bare det ikke havde været fordi, at den næste gæst var ...

»Det er jo dig, Asker,« Den slags skete altid for Iben: Ting hang sammen. Tilfældigheder fandtes ikke i hendes univers. Hun var nu sikker på, det ikke var uden grund, Jeanette pludselig havde gravet Asker frem af glemselen. Måske havde Jeanette ligefrem set Asker nede i byen tidligere på dagen, men ikke lagt mærke til det. »Måske ... måske ... mig i røven«, tænkte Iben og trak hånden til sig. Hun var ikke i tvivl om, at en eller anden et eller andet sted havde en mening med, at hun skulle rende ind i Asker lige netop i aften. Men hun var langt mindre sikker på, at hun kunne magte at se fortiden i øjnene.

Asker og Iben
Asker og Iben har en fælles forhistorie. Deres forhold er ikke beskrevet i detaljer, og det er for at give jer selv en mulighed for at forme dem og skabe et 'reelt' forhold til hinanden. Du og Askers spiller er velkomne til selv at fortælle minder frem efter følgende få regler (husk, at det at finde på ikke er et mål i sig selv. Det er et middel til at få rollespillet med Asker til at fungere):

• I må finde på søde anekdoter og glade minder

• Når noget er sagt er noget sagt. Hvis den anden af jer ikke er enig, skyldes det, at vedkommende husker det anderledes.

• I må ikke finde på voldsomme skænderier.

• I må ikke finde på ting, der handler om den nat, I slog op.

• Spillederen har veto. Han eller hun kan time-oute og sige, at noget ikke skete, som I synes.

• Hvis der senere i scenariet dukker noget op, som spil-lederen siger er sandt, og som går på tværs af jeres historie, må I have husket forkert ... eller pyntet på virkeligheden.

Iben Strindberg - Følelse

Inderst inde

Du har allerede lært en del om Iben. Nu er det på tide, du træder endnu et skridt nærmere - derind, hvor hun ikke altid selv har lyst til at komme og sikkert kun vover sig, når hun har fået et ekstra glas vin til en skolefest og kommer hjem til sin tomme lejlighed. Det er op til dig selv, i hvor høj grad, du vil bruge denne del af hende i scenariet.

»Du er essensen af min egen sjæl, den eneste, der ser mig, som jeg er, men ikke tør være. Du er min chance for at få et liv. Du ER mit liv«, sagde du. Du var ung og dum og tankeløs, og du lod os begge drukne i passion, dybe blikke uden ord og sky kærlighedserklæringer i strømme af øl. Og min fred gik til grunde i et bål af smerte, da du efter en enkelt nats fejltrin var borte og glemte at aflevere min sjæl, da du gik.

Jeg kan ikke komme i tanker om, at jeg nogensinde siden er blevet behandlet så dårligt, som jeg blev af dig. Og jeg fattede aldrig, hvad jeg havde gjort dig. Det var et helvede at give slip på dig, og selv om det er 20 år siden, jeg så dig sidst, vågner jeg stadig ind i mellem op og frygter, at det lige er sket, og at jeg skal begynde forfra med års forundring over, hvad der egentlig ramte mig ... og savnet efter dig ...

Når det sker, er jeg stadig et helvede af opløste følelser indeni. Mit hjerte savner dig så desperat og ligger i kramper et sted i bunden af mine ribben, hvor det er meget småt og ensomt og dehydreret. Somme tider frygter jeg, at det skal blive så lille, at det vil rasle ud mellem mine ribben og forsvinde helt.

Jeg drukner mig stadig i minder om din ånde mod min hals. Den bløde lyd af din vejrtrækning under søvn vækker mig stadig her 20 år efter. For fanden da.

Hvorfor fanden lukkede jeg dig ind, Asker? Hvorfor holdt jeg ikke bare en lille smule tilbage, der kun var mit eget. Du trampede rundt, som om jeg var asfalteret inden i. Det var jeg ikke. Og det er jeg stadig ikke.

Jeg aner ikke, hvor du er, og jeg aner ikke, om du har fået familie og børn og belejligt hukommelsestab, der har slettet mindet om de ting, du sagde til mig. Og jeg tør heller ikke lede efter dig for alvor. Jeg nøjes med at lede efter dig i hver eneste mand, der siden er grundstødt i min seng.

Når spillet går i gang:
Sidder Iben og taler med Rene. Hun gør sit bedste for at finde ud af, om der dog ikke er noget godt i denne mand, for det er så sjældent, hun møder folk, hun i bund og grund ikke kan lide.

Forventninger:
Iben har en på en gang god og underlig følelse ved at være her i aften. Folk er rare og lettede over at være i hinandens selskab frem for ude i regnen. Men der ligger noget andet nedenunder ... noget usagt, som hun synes, hun burde kunne genemskue... Der er nogen, som ved mere om det her, end de andre. Og hun har en sær fornemmelse af, at den 'nogen' måske i virkeligheden er hende selv.

Hun har lyst til at have en god aften blandt spændende mennesker. Iben kan få gode historier ud af de fleste mennesker, og hun er sikker på, de alle gemmer på en stor fortælling.

Michael Thøgersen A

Michael Thøgersen var den lykkelige indehaver af en motherfucker-fed bil. Den var hurtig som en hare, havde power som en panter, og den reagerede lige så hurtigt som en klapperslange. At sammenligne maskiner med mennesker var en kliche i reklamebranchen, hvor han tjente sine penge, men den bil var på mange måder netop ligesom Michael selv. Han smilede ved tanken og trommede en rastløs rytme på rattets læderbetræk.

Det var vist nok et skrækkeligt uvejr udenfor, men Michael var ligeglad. Den store bil lå stabilt på vejen, dækkene klistrede til asfalten, og det ville formentlig kun være på Vejlebroen, han ville fornemme, at det ruskede en smule i karosseriet. Han bemærkede knapt, at vinduesviskerne gled beroligende hen over frontruden.

Michael var blevet hasteindkaldt til møde i Jylland. En ny, mulig storkunde havde en røvfuld spørgsmål, og af en eller anden grund var der mange af især de store jyske firmaer, der stadig ikke var fortrolige med pdf-filer og telefonmøder. De krævede i stedet at se folk in person, og Michael var aldrig bleg for at tage af sted. Tværtimod. Selvom det tog hele dagen, var det fedt at have den direkte kontakt med kunden, og tiden i bilen var langt fra spildt. Han fik nogle af sine bedste ideer, når han sad her i ro med sine egne tanker. Han var hellier ikke dummere, end at han vidste, at det gav pote at vise lidt ekstra entusiame for firmaets fortsatte udvikling. Det var barske tider i reklamebranchen, og man fyrede folk over alt omkring ham, men Michael vidste godt, hvad han var værd for firmaet, og selvom han havde rundet de 40, havde han ikke nogen grund til at frygte et af de grimme møder hos personalechefen.

Det var blevet senere, end han havde regnet med. Han ville først være tilbage i København en times tid over midnat, og han havde et møde allerede klokken 9 i morgen i Hundested. Han lod bilen strække lidt mere ud og lod blikket glide ud over Vesterhavet, der drønede forbi hans højre side, mens han arbejdede sig ned gennem Jylland og op gennnem gearene.

Hvis nogle havde spurgt Michael om den sorte bils driftssikkerhed, ville han have sagt, at den var helt i top. Det var også, hvad både fabrikken og reklamerne påstod. Alligevel opgav monsteret i motoren pludselig at leve længere. Den hostede, gik så i stå og tog tilsyneladende batteriet med sig i faldet - i hvert fald gik lygter og radio ud i samme øjeblik, og vinduesviskerne holdt op med at køre.

Først stirrede Michel forundret på rattet. Han lirkede lidt med nøglen og bankede prøvende med en enkelt finger mod instrumentbrættet. Der virkede helt stille i bilen nu - i hvert fald indtil han blev opmærksom på, hvor helvedes meget, det egentlig regnede. Det trommede hårdt mod taget, og vandet løb i brede floder ned over bilruderne. Han rystede lidt på hovedet og greb så sin mobiltelefon, der lå på sædet ved siden af ham. Det var først, da han opdagede, at telefonen også var løbet tør for strøm, at han for alvor blev træt af situationen.

Hvert menneske er en blanding af fornuft og følelse. Vi har alle en rationel og en emotionel side, der under optimale forhold hjælper hinanden med at få os gennem livet, så vi kan træffe de gode valg og fungere nogenlunde blandt andre mennesker. Mixet mellem fornuften og følelse er forskellig i hver enkelt af os. Nogle er dybt præget af det rationelle og bruger primært logik og argumenter til at forme deres valg. Andre giver sig i højere grad deres følelser i vold, vælger på intuitionen og tager en dyb indånding for at fornemme »hvad maven siger«, når de skal tage større beslutninger.

Michael Thøgersen er ikke et helt almindeligt menneske. Han består ikke som de fleste af os andre af en blanding af fornuft og følelse. Det gjorde han en gang - da han var barn og ganske ung. Men der skete noget ganske særligt dengang for tyve år siden, og det rystede ham i hans grundvold. Noget fik ham efter denne nat til at vælge markant side, så han nu både i det daglige og især i stress-situationer reagerer på den ene af de to måder.

Der et dig, der skal tumle Michael Thøgersen i dette scenarie. Derfor er det valg, han tog dengang, nu dit: Valgte Michael at se på livet med Fornuft: en skarp, analytisk hjerne, eller går han i stedet til tilværelsen med Følelse: intuition og fornemmelse for menneskene omkring sig som den primære drivkraft? Der er ikke nogle af valgene, der er forkerte ... du skal bare være parat til at spille dit valg 'helt ud i livet' i scenariet, i den måde, du spiller Michael på i scenariet. Du skal huske, når du spiller Michael, at et tilvalg af de fornuftige værdier samtidig er et fravalg af de følelsesmæssige værdier (og omvendt).

Når du har truffet dit valg, skriver du det på det stykke papir, du har fået fra spil-lederen og giver ham eller hende det tilbage, uden dine medspillere ser, hvad du har valgt. Herefter får du næste del af Michael Thøgersens karakterbeskrivelse.

Michael Thøgersen - Følelse

Kreativ chef på ProForma

Michael kiggede måbende på sin telefon i ca. to sekunder. På de to sekunder nåede han at registrere, at batteriet var fyldt, men at telefonen alligevel var død som en sild. Så åbnede han døren, steg ud af bilen og kylede telefonen af helvede til. Bagefter sparkede han til den store sorte bil og råbte« Satanihelvede for en omgang muggent pislort!!«

Fuck. Nu var hans telefon væk. Han så i den retning, han havde kastet den, men der var bare sort nat og marehalm. Han havde ikke en chance i helvede for at finde den igen. Han forbandede sin spontanitet. Forbandede sit temperament og sin manglende evne til at tænke sig om, før han handlede. Han forbandede alt det, der gjorde ham til en skidegod kreativ nytænker på et af de største reklamebureauer i København. Michael skulede til bilen. Han havde heller ikke en chance i helvede for at få gang i dén igen, for selvom han var en troldmand med ord, kunne han ikke kende forskel på de to ender af en hammer.

Hans skjorte klæbede til kroppen, selvom han kun havde været udenfor bilen i få sekunder. Han var allerede gennemblødt, og faktisk var det et helvedes vejr af den slags, Vorherre kun kan finde på at levere en novembernat i det yderste Vestjylland. Det stormede helt hysterisk, og bølgerne væltede rundt, som om de prøvede at gnave store stykker af kysten. Vinden var kold. Rigtig kold - ikke som en kølig pilsner på en sommerdag, men kold på den helt forkerte måde - og regnen var ikke rigtig regn. Den mindede mere om spande med slush-ice, der blev kastet ned over ham. For ligesom at sætte trumf på, havde Vorherre også valgt at lade det tordne. Uvejret var lige over ham, og hver gang et lyn slog ned i vandet, blev naturen omkring ham lyst op, så han kunne se korte glimt af syge nåletræer, der lænede sig nøgne væk fra vinden. Mellem lynglimtene var verden helt sort i kontrast. Det eneste lys kom fra et hus, der tronede på en bakke et par kilometer derfra. Michael fandt læderjakken frem fra bilens bagsæde og gik mod lyset.

Han missede med øjnene gennem regnen og begyndte at gætte for at fordrive tiden, mens han stred sig gennem modvinden: Det var et stort hus, og det lå, så man kunne se det på lang afstand fra alle sider. Det var altså næppe nogle meget sky mennesker, der boede i det. Huset var gammelt og i flere etager. Da Michael kom tættere på, kunne han se, det var møgbeskidt og slidt. Det havde sikkert været hvidt engang, men der er ikke meget, der for lov at beholde dén farve ret længe så tæt på Kong Vesterhav, som villaen lå. Haven var direkte grim. Nogle enkelte krogede buske voksede umotiveret på tilfældige steder af det, der i andre haver ville have været en græsplæne, men som her var et inferno af stride strå og vissen lyng. Haven vidnede om, at det heller ikke var unge og smarte mennesker, der boede her. De ville straks være begyndt at rykke hele haven op og plante den til med planter, der ikke havde en chance for at overleve i den sandede jord. De ville også have skiftet vinduer og malet huset ...

Havegangen var delvist belagt med nedfældede natursten, men der manglede flere af dem, og de var lagt så ujævnt, at Michaels glatte sko flere gange gled på turen op til hoveddøren. Enhver småhysterisk mor ville for længst have jævnet denne sti, så lille Anne-Amalie ikke snublede og slog sine snorlige mælketænder ud.

For nogle var det en erhvervsskade at lege med billeder, selv når man

Sagt om Michael:
»Han kan sidde og vrøvle og springe så meget rundt i alle sine ord og associationer, at jeg ikke fatter, hvad galningen siger. Men så lige pludselig. Så er den der: Og så vinder vi sgu guldkornene endnu et år.«
- Henning Nybo. Adm. Direktør.

»For et år siden, hvor vi var ude at se FCK, havde Michael skrevet en slagssang. Den skrålede vi for fulde hammer. Og nu har alle de andre også lært den. Hele stadion skråler Michaels sang. Det er da for vildt!«
- Kristian Kaspersen, kammersjuk

»Jeg ved ikke rigtig. Han er jo meget lækker på sådan en lidt vild måde, men han er også forfærdelig overfladisk. Han er sådan en, men måske godt kunne sværme lidt for, men som man bestemt ikke har lyst til at stifte familie med!«
- Louise Khuli Nordentoft. Kollega ansat i regnskabsafdelingen.

»Jamen Michael er sådan en rigtig hyggelig fætter, der altid har en kvik bemærkning til ungerne. Han giver dem også tit en 50'er hvis de vasker hans bil i weekenden. Den ordning tror jeg sgu både han og ungerne er tilfredse med«
- Svend Lehrmann. Nabo.

gik på besøg hos fremmede tæt på midnat, men Michael havde altid gjort det. Lige siden han og barndomsvennen Søren havde været blodsbrødre og sammen forestillede sig de vildeste ting, når de legede nede ved søen: At der boede en rødhåret troldmand i den gamle skole. At de kunne få en ting til at bryde ud i lys lue, hvis de bare kiggede ondt nok på den. Eller at alle mennesker blev født som siamesiske tvillinger, og at man blev skilt med en økse ved fødselen. Hvis det sidste havde været rigtigt, havde de to helt sikkert været siamesiske tvillinger.

Han og Søren. De var altid sammen. Hver eneste dag i hele deres liv, indtil den dag, de blev uvenner. Trods sin imponerende hukommelse kunne Michael ikke huske, hvad de var blevet uvenner over. Han kunne kun huske, at Søren havde gjort noget utilgiveligt, og at der dengang var en åbenlys grund til, at de vendte ryggen til hinanden fra den ene dag til hinanden og gik i hver sin retning. Det var da Sørens skyld, var det ikke? Han tænkte ikke længere så meget over den nat for tyve år siden, hvor deres venskab sluttede - han *havde* tænkt meget over det, men opgivet. Det var væk, og der var sikkert en grund til, at hans hjerne nægtede at hente netop denne erindringsbid frem til ham. Til gengæld tænkte han tit på deres gale streger sammen. Og når han gjorde det, savnede han fandeme Søren. I Michaels fantasi var de stadig ens. Også Søren levede alene og havde alle de kvinder, han gad at kneppe, uden alligevel at gide dem for alvor. Også Søren boede alene og gik i byen og til fodbold med gutterne, når de kunne slippe af sted med det. Også Søren havde et afslappet forhold til sit arbejde og brugte det primært som en kilde, der forsynede ham med penge nok til at have det sjovt i weekenden og til at købe det nyeste tekniklegetøj for. Michael tænkte tit over, at det sikkert var meget godt, at det var endt sådan: At blodsbroderen var blevet forvandlet fra kød og blod til at være hans usynlige ven, som han kunne forme, præcis som det passede ham, og som han kunne småsnakke med, når hans andre legekammerater var nødt til at blive hjemme og tage deres tørn med ungerne.

Pludselig var der meget lyst. Michael havde været så langt væk i sine egne tanker, at han ikke havde lagt mærke til, at han var nået helt op til døren, der nu blev åbnet lige i synet på ham. Der stod en mand på hans egen højde, men nok lige en halv snes år ældre. Han var lige så rødhåret som troldmanden fra hans barndom, og han havde oven i købet et stort, rødt skæg.

»Goddag. Mit navn er Michael Thøgersen. Du må meget undskylde, at jeg sådan kommer brasende på dette tidspunkt, men min bil er brudt sammen, og jeg vil bare gerne låne en telefon, hvis det kan lade sig gøre.« Den rødhårede mand smilede og kvitterede med at fortælle, at han hed Jørgen Madsen. »Men det med telefonen må jeg desværre skuffe dig med. Lynet må være slået ned, for der er heller ikke noget, der virker for os,« sagde han. »Men i stedet kan vi da byde på godt selskab, et glas cognac og en lun plads ved pejsen, kan vi ikke Johanna?«

Johanna viste sig at være en kvinde af den virkelig forfærdelige slags. Hun var ganske køn, mørkhåret og på hans egen alder, men der var ikke et eneste hår i hendes pagefrisure, der sad forkert, og hendes tøj var lige så ulasteligt, som det var dræbende ligegyldigt at se på. Der lå en umiskendelig duft af støv og tal over hende, der

Søren og Michael har en fælles forhistorie
Deres forhold er ikke beskrevet i detaljer, og det er for at give jer selv en mulighed for at forme dem og skabe et 'reelt' gammelt venskab med hinanden. Du og Sørens spiller er velkomne til selv at fortælle minder frem efter følgende få regler (husk, at det at finde på ikke er et mål i sig selv. Det er et middel til at få rollespillet med Søren til at fungere på):

- I må finde på sjove anekdoter og glade minder
- Når noget er sagt er noget sagt. Hvis den anden af jer ikke er enig, skyldes det, at vedkommende husker episoden anderledes.
- I må ikke finde på voldsomme skænderier
- I må ikke finde på ting, der handler om den nat, jeres venskab døde.
- Spil-lederen har veto. Han eller hun kan time-oute og sige, at noget ikke skete, som I synes, det gjorde.
- Hvis der senere i scenariet dukker noget op, som spil-lederen siger er sandt, og som går på tværs af jeres historie, må I have husket forkert ... eller pyntet på virkeligheden.

gav ham gåsehud, fordi hun mindede om den slags kvinder nede fra bogholderiet, der kunne gå og sende sigende blikke efter ham et helt år for så at overfalde ham til julefrokosten. Og for at det ikke skulle være løgn, var hun allerede bevæbnet med et stort glas cognac, som hun pressede ind i hans hånd. Der kom en hel masse kedelige ord og sætninger ud af hendes mund og han flygtede med et smil baglæns ind i pejsestuen.

Pejsestuen var et stort rum, der udover den buldrende ild bestod af en hel masse forskellige lænestole, der stod i små grupper om lave borde af den slags, man lige kunne have en sjus og et askebæger stående på. Michael valgte en dyb chesterfield af slidt, rødbrunt læder. Den stod helt henne ved pejsen, og fra den havde han frit udsyn til en gammel reol, der var fyldt med indbundne bøger. Hvad fanden skulle han gøre? Jørgen tog for givet, han skulle sove her, og det var også det mest oplagte, men det var på den anden side en plan, der gjorde det meget svært for ham at være i Hundested i morgen tidlig. Well, hell. Den tid den sorg - det måtte sekretøserne ordne i morgen tidlig.

Selvom det allerede var sent, kom der i løbet af aftenen mange flere gæster til den gamle villa. Så mange, at de til sidst var en mindre hær af strandede stakler, der havde set Jørgens hus som en frelsende ark i november-syndfloden. Hvis ikke det lige havde været for den besidderiske Johanna, der blev ved med at smile og gøre sig til og forsøge at hælde cognac på ham, ville Michael have slået ud med armene og nydt aftenen i fulde drag. Han ville have moret sig over kvinden, der havde taget fejl af bus 69 og 96, og af københavneren, der var blevet smidt af en taxa på den forkerte adresse og i første omgang havde troet, at han havde arvet hele Jørgens hus. Han ville have smalltalket med Susanne, der havde været på sygebesøg i omegnen, og som åbenbart ofte faldt forbi til midnatskaffe, og han ville være blevet klogere på hvad som helst, de øvrige gæster kunne berette ... i stedet for måtte han igen flygte for Johannas tilnærmelser - denne gang gik han over til reolen og studerede fraværende de mange klassikere, der stod deri.

Han hørte endnu en gang døren gå. Han hørte småsnak ude fra gangen og mærkede det friske pust, den seneste gæst havde med sig ude fra møgvejret. Han hørte ham sige: »Godaften i stuen. Nå. Det ser vel nok hyggeligt ud. Har I plads til en naturens knapt så muntre søn? Der er sgu ikke meget at grine af på en nat som den her,« og fornemmede fraværende, at gæsten var rundt og hilse på og give hånd. Han skulle lige til at vende sig, men et eller andet fik ham til at blive stående med ryggen til. Helt stille. Han fornemmede den fremmede helt tæt på nu. Så prikkede den anden ham på skulderen og sagde: »Hvad Satan, Mikke. Det var da pudsigt, at vi lige skulle mødes her ved verdens ende, hvad?« Nu vendte Michael sig ... og stod ansigt til en ansigt med en 40 år gammel udgave af Søren.

Michael ville sige om sig selv, at han er:
Et energisk og udadvendt menneske, der ikke hænger sig i ligegyldige detaljer, men i stedet lægger kræfterne i at have et godt liv og i at komme videre, når verden ind i mellem giver ham et slag i mellemgulvet.

Inderst inde

Du har allerede lært en del om Michael. Nu er det på tide, du træder endnu et skridt nærmere - derind, hvor han ikke altid selv har lyst til at komme og sikkert kun vover sig, når han er alene ... og har fået et glas vin for meget til en reception og kommer hjem til sin tomme lejlighed.
Det er op til dig selv, i hvor høj grad, du vil bruge denne del af Michael i scenariet.

Der var engang to unge mænd. Den ene var dig, og den anden var mig. Kan du huske det Søren? Kan du huske de somre, hvor du gik i byen uden hæmninger eller frygt for et drag over nakken, når du igen var gået over stregen eller havde bollet en eller andens kæreste? Fordi alle vidste, at du havde din blodsbror med ... og at ordet blodsbror skulle tages så bogstaveligt, at jeg ikke har tal på de gange, hvor en af os løb med knytnæverne forrest ind i en modstander, der var tre gange stærkere end vi selv, og ofrede blod på diskoteksgulvet for hinanden?

Kan du huske, at vi sad hos hinanden og talte om, hvad vi egentlig - bag frygten for fremtiden, højder og clamydia - var allermest bange for? Og kan du huske, at vi så hinanden i øjnene i en brandert og lovede hinanden, at vi altid ville være der for hinanden. Altid. Ligegyldigt hvor gamle vi blev, og om den ene af os blev direktør og den anden en bums på banegården. Vi ville sætte hinanden over både tilfældige kvinder og den ene kvinde, vi dengang ikke et øjeblik var i tvivl om, nok skulle dukke op i begge vores liv.

Jeg tror faktisk, at svaret er nej. Jeg tror ikke, du kan huske det. For hvis du kunne, havde du været nødt til at handle anderledes og finde mig. Grave mig op af min selvmedlidenhed. Men hvordan fanden kom vi hertil, Søren. I stedet for at holde fast og være den platform for hinanden, som vi havde kapacitet til, da det virkelig gjaldt, skulle der kun den ene nats oplevelser til at få dig til at fornægte års uforligneligt venskab. Hvad skete der i dig? Hvordan kortsluttede dit ellers så rummelige hjerte? Kan du overhovedet huske mig? Er vores ungdom en del af de gode historier, du fortæller over rødvinen med dine direktørvenner? For du blev vel direktør, ikke? Du svigtede vel ikke også dine egne drømme og idealer, efter du havde svigtet dem, vi byggede op sammen? Kan du overhovedet huske mig?

Når spillet går i gang:
Står Michael stadig og kigger på Søren. Han har endnu ikke reageret på mødet. Overvej, hvad du vil sige, det øjeblik, spillet går i gang.

De andre gæster
Michael er en garvet rotte, når det gælder social omgang med andre mennesker. Han føler sig fanget af, at Johanna så åbenlyst begærer ham, og mens han har stået og skulet ved reolen, har han overvejet sine muligheder:

- Han kan sige det til hende, som det er: At han synes, hun er irriterende pågående, og at han gerne vil være i fred.
- Han kan lyve og påstå, han har kone og børn, der venter derhjemme.
- Han kan holde hende hen og undgå hende hele aftenen uden at sige noget til hende direkte.
- Han kan manipulere hende i favnen på en anden.

Michael Thøgersen - Fornuft

B

Strategisk planner på ProForma

Michael kiggede undrende på sin telefon. Batteriet virkede, og telefonen var fyldt helt op med strøm, men alligevel var der ikke hul igennem til verden. Det var langt fra tilfredsstillende. Han sukkede, fordi telefonen burde have virket i betragtning af, hvor mange penge, han havde betalt for den. Så lagde han den ned i handskerummet og tog i stedet den sorte paraply og lommelygten, der altid lå derinde. Han greb også sin lange, mørke uldfrakke, der lå foldet sammen på bagsædet og lukkede døren op til verden.

Det havde virket så stille og roligt inde i bilen, og den havde været et effektivt værn mod uvejret derude. Himmel og jord stod i et. Science fiction-store lyn flikflakkede ned i det oprørte hav nede til højre for ham. Det blæste i så brutale stød, at han hurtigt måtte opgive paraplyen, og i stedet trak han kraven langt op om ørene som det næstbedste ly mod isregnen, der væltede ned fra himmelen.

Der var buldermørkt. Her var ikke skyggen - og da slet ikke lyset - fra en gadelygte i miles omkreds, og bortset fra et enkelt lys fra et hus på en bakketop et par kilometer derfra, var hans lommelygte det eneste, der lyste op sammen med lynilden.

Michael skuttede sig. Trods den store frakke var der uhyggeligt koldt, og han ville ønske, han kunne lukke de høje brøl fra tordenen og Vesterhavets brænding ude, så han kunne koncentrere sig 100 % om at kigge kritisk ned i bilens motor. Alt var, som det skulle være ... bortset fra at bilen ikke ville køre. Der var ikke knækket nogle kabler, der var ikke noget, der sad løst, og der var væske alle de rigtige steder. Det var fuldstændigt usandsynligt, at det hele gik i stykker på en gang. Og urimeligt var det også. Han smækkede ærgerligt motorhjelmen i, skulle lige til at gnide sig træt i ansigtet, men kom så i tanker om, at han havde sorte fingre fra bilen.

Han havde et vigtigt møde i Hundested i morgen tidlig, hvor han skulle møde op med en hel kuffert fyldt med Powerpoint-slides og grafer og overbevise storkunden deroppe om, at de ikke alene skulle fortsætte med at bruge ProForma som reklamebureau, men også burde skrue op for deres marketingsbudget, hvis de ville gøre sig realistiske håb om at nå den omsætning, de havde sat aktionærerne i sigte. Det ville blive et helvede at forsøge at nå velforberedt derop til klokken 9, men selvom det ville have været langt nemmere at bede sekretæren om at melde ham syg og udsætte mødet, var det slet ikke Michaels stil: Det var jo ikke kundens skyld, at bilen tilsyneladende var lavet af blik.

Michael gik op mod lyset på bakken. Han var på vej for at låne en telefon og eventuelt også betale sig til et lift til Esbjerg, hvis det skulle vise sig for svært at få en taxa. Når et lyn flængede himmelen, kunne han se, at det var en gammel villa, der lå deroppe, af den slags, der ville gøre sig glimrende i halv-uhyggelige reklamefilm. Han måtte hellere huske, hvor den lå og fortælle det til en af de kreative hjemme på bureauet.

Imens gennemgik han hurtigt sin kalender i hovedet for at være på forkant med en risikostyring, hvis han nu ikke en gang kunne komme til Esbjerg, men blev nødt til at overnatte i villaen. Han skulle spise frokost med en gammel netværksforbindelse fra MBA-studiet. Han skulle huske at forny sit medlemskab til fitness-klubben. Han skulle

Sagt om Michael:
»Jo, han har købt sin sorte sedan her. Vi foreslog luksus-udgaven, der er en stationcar-model, men »han skulle eddermame ikke have sådan en familiebil«, sagde han. He he ... det var meget morsomt. Men for Michael er bilens stabilitet jo alligevel i højsædet, og så ved han nok, hvor han skal handle. Det er nemlig hos os!«
- Bent Wilnius, Volvo, Næstved.

»Jeg ser Michael et par gange om ugen i motionscenteret. Han er en dejlig ven at have, og han er ikke fedtet med sine kontakter. Det var for eksempel ham, der henviste mig til det sted, hvor jeg er underdirektør i dag!«
- Ole Stadsgård. Burre & Co. A/S.

»Det er med stor sorg, vi siger farvel til dig, Michael. Det har været en stor styrke for skolen at have dig som ekstern underviser i strategisk planlægning, men vi forstår naturligvis din beslutning om i stedet udelukkende at lægge dine kræfter på din heldige arbejdsplads.«
- Carl Torp-Nielsen. Rektor.

»Jeg får altid sådan nogen vildt fede gaver af onkel Michael. Sidste år fik jeg sådan nogle falske næseringe, man kunne sætte på uden at der var hul. Min mor blev vildt forskrækket.«
- Lise-Line Launbjerg, 8 år. Michaels niece.

Michael ville sige om sig selv, at han er:
En mand, der forstår at fokusere på det, der er vigtigt i stedet for at gå og fedte rundt i sødsuppe og overspringshandlinger. En mønsterborger, der er samfundet til meget lidt besvær, og som betaler sin skat med glæde, selvom det i den grad er en underskudsforretning for ham.

ringe og aftale konverteringslån med sin bankforbindelse. Og han skulle få nogen på kontoret til at købe en fødselsdagsgave til hans 8-årige niece. Hvis uvejret viste sig at være landsdækkende, så der kom yderlig forsinkelse på togene, kunne det også blive nødvendigt at aflyse et møde med Lancarome i morgen over middag.
Der var hverken venner eller nær familie med på den liste af aftaler, der nu måske skulle korrigeres Michaels kalender. Det skyldtes ganske enkelt, at der ingen var. Han havde for længst gjort op med sig selv, at livet var for kort til kvinder, at han ville blive en rædselsfuld far, der altid ville sidde i møde (og få sin sekretær til at købe børnenes konfirmationsgave), og at han egentlig ikke havde behov for venner.

Michael var på ingen måde socialt handicappet. Han havde et kæmpe netværk, og han var en af de mænd, der altid blev inviteret med til middage, fordi han var underholdende og intelligent, og det var netop sådan, han kunne lide at have det. Det passede ham fint, at han på denne måde kunne få al den sociale kontakt, han ville have ude i byen, og til gengæld også kunne være i fred derhjemme. Michael risikerede ikke at blive ringet op af venner, der ville have ham med til fodbold og parmiddage, når han i virkeligheden meget hellere ville være i ro med sine egne tanker.

Desvære havde Michael ikke havde ført alle sine småmøder og opgaver ind i sin kalender, og derfor ville hans sekretær ikke automatisk tage sig af dem. Det skyldtes ikke, at Michael var distræt, men tværtimod at han ikke havde behov for en kalender for at huske ting. Hans hukommelse var legendarisk, og han havde for længst vænnet resten af huset til, at de eneste møder, han skrev ind i sin kalender, var dem, der også indvolverede andre af de ansatte i huset. Han anså det for spild af tid at sidde og skrible opgaver ind, som reelt kun vedkom ham.

Der var kun én ting, Michael ikke kunne huske, og den strejfede ham i situationer som denne, hvor andre var afhængige af hans hukommelse, fordi den gav ham en vis ydmyghed over, at hans hjerne i det mindste ikke var i stand til alt. Michael havde som dreng haft en rigtig god ven, der hed Søren. De havde været lige så nære venner, som dem man læser om i drengebøger. De var sammen dag og nat og kunne næsten læse hinandens tanker. De blandede oven i købet blod nede ved søen og svor, at deres venskab var helligt og skulle bestå for evigt. 'For evigt' viste sig at vare, til de blev omkring 20.

Dengang skete der en nat noget, der gjorde, at de dagen efter vendte ryggen til hinanden, og fra det ene sekund til det andet undgik hver andre. Michael havde for længst opgivet at huske, hvad det var, der var sket imellem dem. Han havde ressoneret sig frem til, at det måtte være noget yderst skræmmende og grænseoverskridende, eftersom han tilsyneladende havde valgt at fortrænge mindet og lade sin hjerne fuldkommen blank på området. Det hjalp derfor ikke noget at bruge kræfter på at komme i tanker om det, så når han kredsede om emnet, var det mere for at analysere, hvilke andre af hans nuværende handlingsmønstre, der kunne have taget afsæt i denne fortrængte episode. Den slags overvejelser var den intelligente mands forbandelse og dermed også Michaels: Det var ikke nødvendigvis rart at vide, at man i virkeligheden holdt sig langt fra tætte venskaber og seriøse kærlighedsforhold, fordi man havde et fortrængt traume gemt et sted i hjernebarken. Og hvor andre med denne indsigt måske

Michael er om noget kendt for at kalde en spade for en spade
Han har i årenes løb blandt meget andet sagt:
• »Min gode mand. Deres tournedos smager som Aldis tilbudskød!« (Til tjener på femstjernet restaurant i Storkøbenhavn«).
• »Du er smuk. Jeg orker ikke at lægge an på dig og give dig blomster, men hvis du vil med mig hjem i seng, skal du ikke fortryde det« (Til ny layout-assistent til julefrokosten).
• »Jeg kunne godt sælge dig den her kampagne, men jeg tror ikke det kan betale sig for dit firma«. (Til den administrerende direktør hos Kopia Consult).
• »Du kan lige så godt få det at vide, som det er, for du kan godt klare det. Far er ved at dø« (Til sin søster, da faderen blev indlagt med hjerteanfald).

Huset
Michael har været en hurtig tur rundt i huset (for at slippe for Johanna). Det er ret stort. På stueetagen er der ud over den rummelige pejsestue også en stor spisestue, en dagligstue, et kontor og et stort køkken. På førstesalen er der mængder af gæsteværelser, og der er redt op på alle værelserne. Der er endnu en etage længere oppe, men der har han ikke været.

ville have opsøgt en psykolog eller måske en hypnotisør, var Michael overbevist om, at der var en grund til, han ikke skulle huske det, og at det var sundest for ham at leve i uvidenhed.

Michael ringede på hos 'Jørgen Madsen', der ifølge dørskiltet boede i villaen. Det var ejeren selv, der lukkede op, og Michael fik hurtigt brug for al den risikostyring, han havde overvejet på turen i regnen, for Hr. Madsen fortalte, at lynet var slået ned, og derfor var der desværre ingen telefon at låne. Jørgen Madsen havde desværre heller ikke nogen bil, for ellers ville han hjertens gerne have kørt Michael til Esbjerg. »Er det muligt, jeg kan få lov at overnatte på en sofa, eller er det til for meget besvær?« spurgte Michael, og nu lo den store rødhårede mand og sagde, at han da havde tænkt sig at redde en seng op til ham. »Indtil da kan du slå dig ned i pejsestuen og få varmen og et glas cognac. Jeg har et par andre gæster, som du sikkert kan få en hyggelig aften sammen med.«

Nogle timer senere stod Michael med ryggen til selskabet og tjekkede fraværende klassikerne, der stod i reolen. Selskabet var vokset støt trods det sene tidspunkt. Der var tilsyneladende andre end han, der havde set Jørgens villa som et tilflugtssted. Desværre var ikke alle gæster lige sympatiske. Der var et helt igennem rædselsfuldt kvindemenneske blandt dem. Hun hed Johanna, og fra første håndtryk kunne han se, hun ville give problemer. Hun havde grebet begge hans hænder og set ham dybt i øjnene. Hun havde insisteret på at hælde mere cognac i hans glas flere gange. Hun havde fanget hans blik hver eneste gang, han havde kigget op fra en anden samtale. Han ville skyde hende til at være omkring 40 år, og hun havde stort, mørkfarvet hår, var ligeså prangende i sin tøjstil som en påfugl og bar et par designer-grimme se-mig-se-mig-briller som prikken over i'et. Hun var kort sagt en pine i røven, og lige nu stod han og vurderede, om han - for værtens skyld - skulle forsøge at pakke et afslag til hendes tilnærmelser pænt ind, eller om han bare skulle bede hende skride ud i regnen og drukne sig først som sidst.

Hans overvejelser blev svagt distraheret af endnu en gæst, der bag hans ryg trådte ind i pejsestuen med et »Godaften i stuen. Nå. Det ser vel nok hyggeligt ud. Har I plads til en naturens knapt så muntre søn? Der er sgu ikke meget at grine af på en nat som den her.« Flere jubelidioter. Det ville blive en lang, lang nat. Den nye gæst gik rundt og gav hånd nu. Michael kunne høre de forskellige præsentere sig. Han fandt sit høflige smil frem og gjorde mine til at vende sig, men den anden kom ham i forkøbet ved at prikke ham på skulderen og sige: »Hvad Satan, Mikke. Det var da pudsigt, at vi lige skulle mødes her ved verdens ende, hvad?«. Selvfølgelig. En ulykke kom sjældent alene, og denne aften stod de tilsyneladende ligefrem i kø for at komme til. Det var Søren.

Søren og Michael har en fælles forhistorie
Deres forhold er ikke beskrevet i detaljer, og det er for at give jer selv en mulighed for at forme dem og skabe et 'reelt' gammelt venskab med hinanden. Du og Sørens spiller er velkomne til selv at fortælle minder frem efter følgende få regler (husk, at det at finde på ikke er et mål i sig selv. Det er et middel til at få rollespillet med Søren til at fungere):

- I må finde på sjove anekdoter og glade minder
- Når noget er sagt er noget sagt. Hvis den anden af jer ikke er enig, skyldes det, at vedkommende husker episoden anderledes.
- I må ikke finde på voldsomme skænderier
- I må ikke finde på ting, der handler om den nat, jeres venskab døde.
- Spil-lederen har veto. Han eller hun kan time-oute og sige, at noget ikke skete, som I synes, det gjorde.
- Hvis der senere i scenariet dukker noget op, som spil-lederen siger er sandt, og som går på tværs af jeres historie, må I have husket forkert ... eller pyntet på virkeligheden.

Inderst inde

Du ved allerede en del om Michael. Nu er det på tide, du træder endnu et skridt nærmere - derind, hvor han ikke altid selv har lyst til at komme og sikkert kun vover sig, når han er alene ... og har fået et ekstra glas vin til en reception og kommer hjem til sin tomme lejlighed.
Det er op til dig selv, i hvor høj grad, du vil bruge denne del af ham i scenariet.

Når man er ung, ser verden så anderledes ud, end når man senere har vundet sin livserfaring. Man har ingen bekymringer eller skrupler omkring skattetræk, og man stemmer efter sine idealer til folketingsvalget uden tanke for, om det nu også er det bedste, man kan gøre for sin egen situation.

Det var dengang, vi mødte hinanden og var venner. Dit venskab betød meget for mig, kan jeg huske. Og vi tog det meget seriøst. Set i bakspejlet tror jeg, at det skyldtes, at vi netop i de år havde brug for præcis den slags fortrolige ven, man kun opnår, når man deler fortrolighed sammen, og når man har oplevet at være på kanten sammen: Vi væltede byen på skift, og det lykkedes altid for os at få hinanden hjem i ét stykke. Det var de år, der skabte de mænd, vi er i dag, og vi brugte hinanden som spejl og som en form for byggeklodser - uden tvivl fordi vi manglede brugbare rollemodeller i vores respektive familiebagland.

Jeg har stadig kontakt med mange af gutterne fra de år. Men du forsvandt ud af mit liv for længe siden. Faktisk før ungdommen var rigtigt forbi. 20 år er det vist siden, jeg så dig sidst. Og hvorfor mistede vi så kontakten?

Jeg husker intet, men jeg tror, det havde noget at gøre med den aften, vi brød ind til festen på højskolen. Drengestreger. Men det er heller ikke det, der er pointen. Pointen er, at den slags venskaber går sin gang. Når de har opfyldt deres rolle, er der ingen grund til, at de skal vedblive at eksistere, og så glider man fra hinanden. Vi havde vel ikke mere at sige til hinanden. Vi vidste allerede, hvad den anden frygtede mest i verden, vi vidste, hvad vi drømte om på både langt og kort sigt, og vi vidste, hvem vi drømte om at ordne bag skolens gymnastiksal til næste skolefest. Og når først den slags er ude i det åbne, er der vel egentlig ikke grundlag for mere snak.
Det ville blot være en skuffelse at mødes igen. For vi har uden tvivl udviklet os i vidt forskellige retninger, og det eneste, vi for alvor ville kunne gøre var at tage de gamle drømme op til revision - og tjekke, om vi hver for sig havde nået dem - og om vi havde fået bekæmpet vores dæmoner. Og det ville være så forstemmende, at jeg end ikke ville orke at bruge tiden på det. Det er bedst sådan. Det skal det i hvert fald helst være ...

Når spillet går i gang:
Står Michael stadig og kigger på Søren. Han har endnu ikke reageret på mødet. Overvej, hvad du vil sige, det øjeblik, spillet går i gang.

De andre gæster
Michael har naturligvis nået at danne sig en mening om de forskellige andre gæster i Jørgens hus denne aften.

• Johanna er en ven af huset. Hun arbejder som personalekonsulent.

• Adele arbejder med en eller anden slags kunst. Hun virker meget reserveret. Også hun er en nær ven af Jørgen, og hun og den hæslige Johanna ser ud til at være veninder.

• Asker arbejder i sygehusvæsenet. Vist på Riget i København. Der er et eller andet ved ham, der virker bekendt. Måske kender du noget af hans familie.

• Kvinden Iben er lærer ... eller også har hun været det. Han har hørt hende diskutere lidt pædagogik med ham, der kalder sig Rene. Hun er forøvrigt strandet herude, fordi hun tog fejl af bus 69 og bus 96, da hun skulle til Odense fra Tornager.

• Jørgen bor her normalt alene. Men han elsker tilsyneladende at have gæster, og der er masser af gæsteværelser på førstesalen.

• Rene er højskolemand. Han er her for at lave research på huset.

• Susanne er også en ven af huset. Hun kom bare lige forbi (i det vejr!!) og håbede på et glas cognac. Det fik hun så.

Rene Holm

A

Kære spiller

Du er min, forfatterens, medsammensvorne. Du får en rolle, der er anderledes end de andres. Du ved mere end de andre - og det betyder også, at du er medansvarlig for at få scenariet til at køre så godt som muligt, og for at I alle får en god oplevelse.

Du ligner et menneske, du handler som et menneske, du kan det samme som et menneske kan, men du er ikke et menneske. Du er noget andet. En slags ånd måske? Eller en engel? Eller en forvildet sjæl? Måske er du lidt en blanding af det hele?

I går eksiterede du ikke. Du vågnede af intetheden i morges med en klar fornemmelse af, at du havde fået en enestående chance for at få lov at leve - blive virkelig i kød og blod. Du har kun få timer til at nå dit mål, som er at finde en del af dig selv, der mangler. Du skal møde det menneske, der har afstødt dig fra sin sjæl - og få hende til at tage dig til sig igen. Hvis I forenes, vil du blive en del af hende og leve videre sammen med hende i hende. Alternativet er at vende tilbage til evigheden og intetheden... og denne mulighed er ikke noget reelt alternativ, for det føles så forbandet godt at være i live.

For mange år siden - 20 eller deromkring, var dit menneske et helt menneske. Et menneske, der både indeholdt en rationel og en følsom side, som hun brugte i sammenhæng med hinanden. Men der skete noget helt særligt dengang. En begivenhed, der var så voldsom, at hun på baggrund af den ikke længere kunne kapere verden, som den så ud, og i stedet valgte hun at se verden unuanceret for at overleve. Hun valgte side, og blev et halvt menneske, så han fra den dag kun så på livet fra den ene af de to vinkler: Hun er nu enten udpræget rationel eller hyper følsom.

Dit menneske er en af de andre spil-personer. Hun hedder Iben, og hun aner ikke, du eksisterer. I øjeblikket læser hendes spiller første del af sin spilperson. Ud fra den, skal hun beslutte, om Iben den dag for 20 år siden valgte at beholde den følsomme eller den rationelle side. Da du spiller den side af Iben, som hun har fortrængt, afhænger det af denne spillers valg, om din spilperson, Rene, er udpræget følsom eller fornuftig.

Du er ikke alene. Blandt spilpersonerne sidder også Adele, der er en menneskeløs sjæl, som du selv. Hun er skygge for spilpersonen Søren. I løbet af scenariet møder du også to bipersoner, der er som jer. De hedder henholdsvis Johanna (som er spilpersonen Michaels fortrængte sjæl) og Susanne (der er spilpersonen Askers halve sjæl). Alle I menneskeløse sjæle er klar over jeres status og situation, og undervejs i scenariet må I hviske og tiske og lægge planer og skrive noter til hinanden så meget, som I orker: Husk, at I har alle ét fælles mål: At få lov at eksistere.

Du kan ikke ændre på verden, og du kan ikke bestemme, hvad der skal ske i handlingen - men du kan lyve, love og finde på, så det står dig ud af begge ører. Du kan fortælle de vildeste røverhistorier. Du kan påstå, du kender folk fra gamle dage. Du kan sammen med de andre skygger eller alene finde på, HVAD der skete den gang, jeres mennesker gik i chok og valgte at leve videre som halve individer - og du vil opdage, at du har meget store rammer at handle i, for jeres mennesker har sorte huller i hukommelsen fra lige netop den tid. De kan reelt kun huske, der skete noget voldsomt. De kan ikke engang huske, at de alle fire var til stede, da det skete - eller at de alle fire kendte hinanden.

Du kan vælge at fortælle dit menneske sandheden - men det er meget farligt, for du har en klar fornemmelse af, at du kun har én chance. Hvis han direkte afviser dig, er du fortabt. Hvis du fortæller ham direkte, hvem/hvad du er, skal du huske at gøre det i tråd med den personlighed, som du får udleveret lige om lidt.

For dig er målet soleklart: Du lever under tidspres. I morgen tidlig vil du blive til intet, hvis Iben ikke har besluttet sig for at genindlemme dig i sin eksistens. Hun kan sagtens leve videre uden dig, omend noget mere kummerligt, end hvis I er sammen. For at opgaven skal lykkes for dig, skal der ske to ting, der måske gør dit forehavende en lille smule besværligt:

Dit menneske skal acceptere dig i sin ånd: Hun skal vide, du er hendes fortrængte, halve sjæl, og med den viden skal hun sige til dig, at hun gerne vil have dig hjem i sin sjæl igen.
Iben skal derudover også acceptere dig i sin krop: I skal forenes i kødet, og det sker i praksis ved, at hun kysser dig. Hun må ikke kysse dig af høflighed, og fingerkys og kindkys gælder ikke. Hun skal kysse dig inderligt med ønsket om, at I skal blive ét.

Du har alt at vinde og endnu mere at gå glip af, hvis du taber, så der er ikke meget andet at gøre, end at bide tænderne sammen og ønske dig selv en god og hensynsløs jagt, hvor du ikke lader nogen eller noget komme på tværs af dine planer.

Når du har læst dette stykke papir, skal du diskret holde øje med 'dit menneske'. Når Iben har afleveret en seddel til spil-lederen, kan du også aflevere din - det er den, du har fået af spil-lederen, som der står »Rene - valg« på.

Herefter får du udleveret dit næste personark til Rene Holm. Arket afhænger af, hvad Iben vælger. Hvis Iben vælger at være rationel, får du en følsom rolle. Hvis Iben spiller vælger den følelsesmæssige

Rene Holm - Fornuft

Højskoleleder i Jylland

B

Det er aften. Du sidder i en stor villa ved Vesterhavet i Jylland. Villaen ligger forblæst og lidt forsømt på en bakke 15 kilometer uden for byen Tornager. Det er voldsomt uvejr udenfor. Det regner og blæser og tordner - og det er nær midnat en aften i november måned. Normalt er huset øde ... eller måske findes det slet ikke normalt. Men for i nat er det både beboet og besøgt.

I huset lader Jørgen Madsen, som om han bor her og har besøg af Johanna og Adele i en uges tid. Huset består af flere etager og nogle kviste. På første sal findes et stort badeværelse og en række soveværelser, hvor der er redt op. I stueetagen er der blandt andet toilet, køkken, bibliotek, spisestue og en stor pejsestue, der er godt fyldt op af klodsede lænestole og små borde - og naturligvis en pejs.

Adele og Johanna er åndeværsener som du selv. Du ved ikke, hvem Jørgen er. Måske er han også et åndeværsen. Måske er han en slags gud. Det virker meget rimeligt, at der må være en skaber bag denne nat, og det er plausibelt, at det er ham.

I løbet af aftenen er stuen langsomt blevet fyldt. Dels af tre menneskeløse sjæle som du selv, men også af jeres mennesker. Menneskene er strandet herude af meget forskellige årsager, og det virker virkeligt sært og ulogisk for dig, at ingen af dem tilsyneladende kan gennemskue, at det ikke kan være et tilfælde, at de er her. Du sidder i stuen og venter i ro, for du ved, hun vil komme lige om lidt. Iben.

Du har forberedt en historie, der skal gøre det sandsynligt, at du er i huset. Det er nødvendigt med sådan en skrøne, for det er ikke godt, hvis du fra begyndelsen gør Iben Strindberg mistænksom og får hende til at tro, at du udelukkende er her for at være sammen med hende. Den slags gør ofte kvinder urolige - og du har brug for at hun slapper af og er godt tilpas, så I kan blive fortrolige.

En hurtig guideline:

René Holm:
- har kritisk sans
- er objektiv
- mårettet
- udpræget logisk
- argumenterende
- dygtig matematisk

Han er ikke:
- nysgerrig
- passioneret
- diplomatisk
- eventyrlysten
- venlig
- intuitiv

Din historie går ud på, at du er leder af en stor højskole et sted i Jylland. Du ved, at Iben Strindberg er folkeskolelærer, så det kunne måske være givende at diskutere pædagogik med hende. Det er i hvert fald din eneste kendte fælles reference. De fleste folkeskolelærere interesserer sig for kultur. Derfor går din historie videre ud på, at du har taget et par uger fri fra dit arbejde på højskolen og nu rejser rundt på den jydske vestkyst og opsøger gamle, nedlagte skoler for at få deres historie. og se hvad de har udviklet sig til, efter de blev lukket ned, og så skrive en bog om oplevelserne. Det hus, I sidder i nu, kunne meget vel have været en skole for Tornagers opland en gang. Så havde lærerparret boet ovenpå, og der havde været skolestue i netop det rum, der nu er pejsestue i.

Du drikker tænksomt af et stort glas cognac, du har fået af Jørgen. Du ser Johanna kigge op og skramle med sit glas, hver gang, der er lyde i gangen. Hendes menneskelige halvdel, Michael, er endnu ikke ankommet, og hun venter ham tydeligvis med længsel. Det er næsten upassende at se hende så agiteret. Han kommer jo ikke før af den grund, og modsat ved hun jo, at han nok skal komme. Ellers ville hun jo ikke selv være søgt netop herhen, da hun vågnede til bevidsthed i morges.

Det banker på. Johanna farer sammen og rejser sig halvt fra stolen, men Jørgen får hende til at sætte sig igen med en enkelt bevægelse, før han går ud og lukker op. Du har aldrig hørt Ibens stemme før, men du ved med det samme, at det er hende, der er kommet. Du kigger ned i jorden og fokuserer på lyden ude fra gangen. Når du koncentrerer dig, kan du filtrere de andres lyde og stemmer fra og høre, hvad der bliver sagt derude. Hendes stemme er på en gang forpint - hun må have frosset ude i regnen og blæsten - men også syngende munter på en måde, du ikke helt kan forlige med dig selv. Du hører Jørgen kalde på Johanna og sørge for at Iben bliver sendt ovenpå i et varmt bad. Hun går op med lette trin på trappen. Selv om du godt vidste, hun nok skulle dukke op, er det alligevel en lettelse, at hun er landet, for nu er ventetiden overstået, og du kan begynde at arbejde for jeres fælles sag. Du ser over på uret, der står på kaminen, da hun endelig kommer ned fra badet. Det viser godt midnat. Du har næppe mange timer til din rådighed.

Iben står i døren og taler med Jørgen. Hun griner lidt for højt og upassende og tager imod en cognac, som bliver serveret for hende i et almindeligt vandglas. Jørgen forklarer, det er fordi, der ikke er flere af de autoriserede glas, og hun griner igen og retter lidt på håret. Hun gør det tydeligvis for at behage Jørgen - det med håret er et trick, du ved, at kvinder ofte bruger, når de skal lægge op til mænd. Hun begynder at give hånd til de andre i stuen og småsnakker lidt, mens hun arbejder sig videre over mod dig. Du hører, at hun blev fanget i regnen, fordi hun havde taget fejl af busruterne 69 og 96 i køreplanen. Det er svært at forstå, at det kan lade sig gøre. De to numre har jo basalt ikke noget med hinanden at gøre. Måske var hun meget træt. Måske også lidt beruset. Hun har tilsyneladende været i Tornager for at besøge en veninde, så det ville være logisk, hvis der var røget et par glas rødvin indenbords, før hun vendte tilbage til Odense, hvor hun egentlig skulle på arbejde i morgen tidligt.

Sæt dit eget præg på Rene ved at overveje følgende:

• Du bør kunne forklare, hvorfor du aldrig hverken blev gift eller fik børn.

• Om du har noget familie, du er tæt på, og hvem det er, og hvor de bor.

• Du bør også kunne fortælle om højskolen, som du lader, som om du er leder for. Hvor stor er den? Hvor mange elever har I? Hvilke fag undervises der i? Hvor længe har du været ansat? Hvilke grundværdier er der på højskolen?

• Du bør også have et par gode anekdoter i ærmet. Enten om livet på højskolen eller fra noget af din travle fritid.

Du har tid til at se hende an og vurdere hende. Der er mange mennesker i verden, og du kunne bestemt have fået tildelt et værre individ af menneskeracen end Iben Strindberg. Der er noget dybtliggende tiltrækkende ved hende, som drager dig mod hende. Og selvom du godt er klar over, det hverken er kærlighed eller reel sympati, hun vækker i dig, men blot det faktum at hun er en del af dig selv og din eneste kilde til overlevelse, er du alligevel tiltrukket af hendes person.

Hun er naturligvis på samme alder som dig selv. Du vurderer jer til at være omkring de 40 år. Hun er blond, og håret er sat op i en løs knude. Hun har ingen sminke på ... det kan skyldes, hun lige har været i bad i et fremmed badeværelse, men noget i hendes væremåde gør det mere oplagt, at hun ikke bruger særlig meget sminke i det hele taget. Men det er ærgerligt. Hun kunne være en meget smuk kvinde, hvis hun tog sig sammen, men hun er ikke helt velplejet nok. Det hele er lidt for løst og casual og for ... typisk pædagogagtigt ... til at være rigtig sexet.

Hun nærmer sig, og det går op for dig, at du har kigget på hende uden stop, siden hun trådte ind i stuen. Du må hellere forklare det, så hun ikke får et forkert og anmasende indtryk fra starten. Derfor griber du lidt fraværende hendes hånd, mens din gode forstand kører på højtryk. Og så siger du:

»Mit navn er Rene Holm. Du må undskylde, at jeg sådan har set dig an lige fra du trådte ind ad døren ... men jeg synes bestemt, jeg har set dig et eller andet sted før ... kan du hjælpe mig med, hvor det kan have været?«

Hun smiler. Men ikke på den rigtige måde. Hun sætter sig ikke ned og konverserer. Hun kommer ikke med noget hyggeligt svar om, at det kan da godt være. Hun spørger ikke ind til, hvem du er, eller hvorfor du er her. I stedet bryder hun alle regler for god opførsel og går hurtigt videre til den næste i stuen. Du hører, at hun kalder vedkommende ved navn. Han hedder Asker. Det er i første omgang en lettelse, for det forklarer, hvorfor hun ikke satte sig ned: Hun opdagede den anden gæst, som hun kendte i forvejen. Selvfølgelig var hun nødt til at give ham opmærksomhed først. Du følger lidt med i deres møde, men det er tydeligt, at du ikke har noget at frygte. Denne Asker er ikke nogen rival til hendes gunst, for hun river hånden til sig, da Asker tager den, og lidt efter sidder hun hos dig igen.

Det er her, scenariet begynder, og du kan begynde at konversere hende. Nu tænker du, før du taler. Du er godt klar over, du forløb dig med din første hilsen til hende. Du glemte, at du jo godt ved en masse om hende i kraft af, at hun er en del af dig: Hun er intelligent, hun er hurtig, hun har sikkert et stort vid, og derfor må din første sætning til hende have mindet hende mest om en scorereplik, hun har hørt sine elever i 8. klasse bruge. Du græmmer dig. Du burde ikke begå den slags fejl. Hun er alt for vigtig for dig til den slags. Du ved, hun på mange måder er din modsætning, og at hun må være en meget sensitiv og følsom pige. Denne viden bør du også kunne bruge til din fordel ... hvis bare, du vidste, hvad det rigtigt ville sige at være sensitiv og følsom.

Hvis man vil ind på livet af folk, er der nogle gode, ufarlige områder, hvor du er rimeligt meget hjemme:

• Regeringen. Metoder til, hvordan vi kan få mere gang i hjulene i Danmark.

• Teknik. Hvad som helst: Biler, boremaskiner, både, hifi-anlæg, computere.

• Fodboldlandsholdet. Det er altid spændende at diskutere, hvordan strategien bør lægges, hvis vi skal vinde næste kamp.

Husk:
Tal med spil-lederen, hvis du er i tvivl om, hvad du må og ikke må hvornår.

De spillere, der har en menneske-rolle i dette scenarie spiller intrige-rollespil. Men det er dig, der skaber intrigen for dem. Du og din medsjæl spiller snarere fortællerollespil, og I kan et langt stykke hen ad vejen opfinde den begivenhed, der var skyld i brudet mellem menneskene for 20 år siden.

Når scenariet begynder ...

... går det går jo egentlig ret godt for dig. Du sidder og taler med den skønne Iben, og I har tydeligvis meget til fælles at tale om: Den pædagogiske linje i tidens skole, moderne børneopdragelse, sunde madpakker osv. Men der er alligevel noget galt. Du havde ikke regnet med, at du ville få konkurrence om hendes gunst, men det er desværre alt for klart, at denne Asker, sidder og sender lange blikke efter hende. Det er ikke godt, og du må gøre noget, så hun føler sig tryg i dit selskab. Hvis først Iben fornemmer, at du kan beskytte hende mod Asker, når det gælder, bør sejren til gengæld være så godt som i hus.

Du kigger vurderende på dine arme, der desværre er tynde som gummibånd, så det bliver ikke med næverne, du kan klare rivalen. Det må i stedet blive på vid og bid, og du har heldigvis en meget god fornemmelse for, hvordan du vil gøre det. Skolelærere elsker gode fortællinger. Især dansklærere, som Iben er. De læser bunker af bøger, de forguder de store forfattere, og de fortæller de bedste fortællinger videre til andre. Derfor vil du fortælle en historie. Ikke kun til Iben, men også til Michael - og til andre, hvis de har lyst til at lytte. Det skal være en anekdotisk fortælling om noget, du lader, som om du selv har bedrevet. Den skal have en morale, der viser, at du er i stand til at beskytte de svage, og den skal være kort og fyndig.

Rene er med til at sætte scenariet i gang. Gør det fuldt ud og lad ham fortælle en logisk, målrettet og ret kedelig historie. Vær parat til at samle ham sammen igen bagefter, for han er ikke ude på at virke som en klovn. Han vil bare gerne imponere skolelæreren.

Kuverterne
Sammen med denne del af karakterbeskrivelsen har du fået tre kuverter med numrene 1, 2 og 3 på. I hver af kuverterne finder du et foto. Fotoet er en hjælp til dig til at finde på den bagvedliggende historie, hvis du vil bilde menneskene ind, hvad der skete med dem på natten for 20 år siden.

- Du må åbne kuverterne med en times mellemrum.
- Du må selv bestemme, om du overhovedet vil åbne dem.
- Du må selv bestemme, om du vil bruge de tre ting som afsæt til at snakke om dengang, eller om du vil bringe en eller flere af dem ind i virkeligheden. Hvis du gerne vil have dem med fysisk i 'nutiden' i scenariet, skal du snakke med din spil leder om det, så I er enige om, hvordan tingen dukker op. En enkelt af dine kuverter indeholder dog noget, der er meget svært at trylle frem uden videre ... men man skal aldrig sige aldrig.

Rene Holm - Følelse
Lærer på en højskole i Jylland

Du sidder i en gammel og stemningsfuld villa langt ude i Vestjylland. Helt derude, hvor du kan høre havet buldre i baggrunden, mens det æder af klinterne, som huset står på. Du hører blæsten rykke i tagspærene, og henne i vinduerne blafrer stearinlysene. Selvom de selvfølgelig står indenfor, trækker det slemt fra ruderne, der kun har ét lag glas. Regnen slår så hårdt ind på glasset, at det lyder mere som isslag end regn. Og når der kommer nye gæster ind fra verden udenfor, har de kuldeslået hud der blusser rødt, og deres tøj damper en smule fra varmen i pejsen. Det er november. Det er mørkt. Det er tæt på midnat.

Du blev kaldt til villaen allerede i eftermiddag, og du har haft tid til at få et overblik over, hvordan her ser ud. På første sal er der en lang række soveværelser. De er allerede redt op og gjort klar til de gæster, I alle ved vil dukke op. Her er også et stort badeværelse med varme i gulvet og stort badekar. Du lod vandet løbe og bemærkede, at det hurtigt blev varmt. Noget i det bageste af din nyfundne bevidsthed hvisker, at et varmt bad er selve meningen med at være menneske, men du smiler ved tanken. Der er så meget andet, der venter på at blive prøvet.

I stueetagen er der et stort køkken og forskellige stuer, men der er ingen tvivl om, at det er pejsestuen, der er det centrale rum i huset. Her står klynger af dybe, hyggelige lænestole, hvor man kan sidde og tale i ro med hinanden, og her er god plads og en tryg atmosfære. Frem for alt er her en stor pejs, hvor ilden allerede buldrer, og hvor du kan sidde og falde i drømmeløse staver, mens du ser flammer springe om kævlerne.

I huset venter også Adele og Johanna. De er halve sjæle, som du selv er. Du ved ikke, hvem Jørgen Madsen er, men det er ham, der tilsyneladende bor her, og hans navn står på døren. Han er ikke menneske, men måske er han en slags gud. Du har i hvert fald en klar fornemmelse af, at han ved, hvad der skal ske her i aften. Du ved det ikke selv ... men du er fyldt med forventning, som ikke bliver mindre af, at stuen i løbet af aftenen fyldes med mennesker, der er strandet i skæbnestormen. Hvorfor kommer hun ikke? Hvorfor er hun her ikke allerede? Mon der er hende, der kommer nu? Tankerne flakker, mens du prøver at holde kroppen i ro og spejder mod døråbningen, hvor Iben Strindberg snart må dukke op.

Du ved, hun arbejder på en stor skole. Det er et godt tegn, for et tæt arbejde med børn burde give et åbent sind, og det får hun brug for, når hun skal indse, hvilken utrolig mulighed, der venter hende her i aften. Du ville allerhelst bare fortælle hende det hele, som det er. Det ville være det mest naturlige, når hun nu om lidt træder ind, ser dig direkte i øjnene og genkender sin glemte sjæl. Men måske bliver det ikke helt så let - hun har muligvis haft et hård liv og gjort ubehagelige erfaringer med mænd - i hvert fald er hun stadig ugift og uden børn - og hun får sikkert heller aldrig nogen børn, for du kan se på dit eget udseende i spejlet, at I må være omkring 40 år gamle.

For at være sikker på at have en ufarlig vej til hendes hjerte har du fundet på en dækhistorie, som du fortæller til de forskellige gæster, der kommer og hilser på dig i løbet af aftenen. Du fortæller dem, at du er lærer på en lille, hyggelig højskole i nordjylland. Lige nu har du efterårsferie, og den bruger du på at rejse ned langs vestkysten og

En hurtig guideline:

René Holm er:
- nysgerrig
- passioneret
- diplomatisk
- eventyrlysten
- venlig
- intuitiv

Han er ikke:
- i besiddelse af kritisk sans
- objektiv
- mårettet
- logisk
- argumenterende
- dygtig matematisk

besøge nedlagte skoler og se, hvad de er blevet til, efter man lukkede dem. Måske bliver din rejse til en bog til sidst. Huset her er netop sådan en gammel skole, og Jørgen har været så venlig at lade dig overnatte.

Du venter og nyder din cognac. Du er spændt som en fjeder, for det her er uden tvivl det største og bedste eventyr, du kan forstille dig, og det begynder lige om lidt! Det banker på døren - igen. Og du ved, at det er hende. Det er Iben, der kommer nu. Endelig. Du ved, hvad det vil sige at være forelsket, før du overhovedet har mødt hende. Du rejser dig spontant for at gå ud og svare døren, men Jørgen stopper dig med en diskret bevægelse og siger »Nej, Rene. Nu skal jeg, Det er jo trods alt på en måde mig, der bor her«, mens han blinker til dig. Så i stedet må du vente. Du tager dig selv i at sidde på det alleryderste af stolen, og sætter dig tilbage og krammer cognacen. Du kan høre hende komme ind i hall'en og lyde kold og forkommen. Du hører Jørgen råbe efter Johanna, der sender Iben ovenpå i bad og i tørt tøj.

Hun er væk i millioner af år. Du ved, det ikke vil være passende at gå op til hende, men det ville være så hyggeligt at sidde på kanten af karret og dele en cognac med hende, mens I lærte hinanden at kende.

Sæt dit eget præg på Rene ved at overveje følgende:

• Du bør kunne forklare, hvorfor du aldrig hverken blev gift eller fik børn.

• Om du har noget familie, du er tæt på, og hvem det er, og hvor de bor.

• Du bør også kunne fortælle om den hyggelige højskole, som du lader, som om du arbejder i. Hvor stor er den? Hvor ligger den? Hvilke fag underviser du selv i på skolen? Hvor mange år har du arbejdet på skolen?
Du bør også have et par gode anekdoter i ærmet. Enten om livet på skolen eller fra noget af din fritid.

Hvis man vil ind på livet af folk, er der nogle gode, ufarlige områder, hvor du er rimeligt meget hjemme:

• Kunst og bøger. Hvad er den seneste bog, du har læst? Og hvad var det gode ved det?

• Er vi nok for hinanden som mennesker? Bør vi hjælpe hinanden - og især de svage i samfundet - noget bedre, end vi gør? Og hvordan?

• Børn. Børn er vores fremtid. Hvordan bør de opdrages? Er det i det hele taget en verden at føde børn ind i? Burde vi hjælpe de fattige i verden ved at adoptere flere af deres børn?

Se hendes tunge slikke læberne efter den sidste rest af alkohol og se hende smile nøgen i skumbadet. Det er ikke sunde fantasier. Det ved du godt, men du kan ikke stoppe dem.

Hun kommer først ned, da klokken på kaminhylden er godt over midnat. Du har kun få timer til at overtale hende til at blive din, og nerverne begynder at melde sig. Hvad nu, hvis hun ikke kan lide dig? Hvad nu, hvis hun er forelsket i en anden? Hvad nu, hvis hun er en af den slags kvinder, der af princip ikke vil kysse en mand, hun lige har mødt? Hvis det er sådan, hun er, er du fucked - bare på den helt forkerte måde.

Pludselig er hun der. Hun står henne i døren og taler med Jørgen. Han har givet hende en solid cognac i et vandglas, og det ser på en eller anden måde forkert ud i hendes hænder. Hun smiler. Hun er lige så smuk, som du var sikker på, at hun ville være. Med kort, blond pagehår, gyldne øreringe og smuk makeup. Utroligt velplejet. Men hun ser også nervøs ud. Lidt uptight. Og hun fortæller med stor beklagelse, at hun er kommet til at tage fejl af bus nr. 69 og bus nr. 96, og at det er grunden til, at hun er strandet på landet nær Tornager. Du har lyst til at gå op til hende og lægge armene om hende og sige, at det overhovedet ikke er noget at være ked af. Nu er hun jo her - og hendes uheld med bussen åbnede op for et eventyr, hun ellers ville have været foruden. Men du slår koldt vand i blodet. Du ved godt, hun er meget anderledes, end du selv er. Helt modsat, faktisk. Så du forsøger at tænke i generelle vendinger, mens hun begynder at gå kredsen rundt og giver hånd til alle, mens hun smiler sødt og korrekt - men ikke helt op i øjnene. Du godeste«, tænker du. »Her er virkelig tale om en kvinde i nød. Hun ved det bare ikke selv«. Og du skylles taknemmeligt igennem af en stor trang til at holde om hende og beskytte hende - hvis bare hun vil give dig lov.

Det første møde er en dyb skuffelse. Du holder sigende hendes hånd og søger dybt ind i hendes grå øjne, der minder dig om den farve, Vesterhavet havde, da du så det første gang i morges. Men hun genkender dig ikke. Hun ser ikke, at du er hendes sjæls savnede del, og hun falder dig ikke om halsen. Hun kigger blot på dig på en fjern og undrende måde og går videre til den fyr, der sidder i stolen ved siden af dig. Ham genkender hun til gengæld. Det er et forfærdeligt øjeblik, da hun tager hans hånd og kalder ham ved navn »Asker«. Det går direkte i maven på dig, som havde hun slået dig. Din værste frygt er velbegrundet. Der ER en anden. Og han er oven i købet tilstede her i stuen i aften.

Men heldigvis slipper hun ham igen. Hun bliver ikke siddende hos ham, men du er stadig ikke rolig. Du har en klar fornemmelse af, at der er alt for meget mellem de to til, at det kan være sundt for hverken hende eller dig.

Måske er det fordi, du stadig er rystet over Ibens møde med denne Asker, at du ikke rigtig har hold på, hvad du siger. Før du ved af det har du fortalt hende alt muligt crap. Du har prist kvinden som sådan som den ypperste skabning, Gud nogensinde har skabt. Det er der egentlig ikke noget galt i, men du kom også til at sige til hende, at

Husk:
Tal med spil-lederen, hvis du er i tvivl om, hvad du må og ikke må hvornår.

De spillere, der har en menneske-rolle i dette scenarie spiller intrige-rollespil. Men det er dig, der skaber intrigen for dem. Du og din medsjæl spiller snarere fortællerollespil, og I kan et langt stykke hen ad vejen opfinde den begivenhed, der var skyld i brudet mellem menneskene for 20 år siden.

netop hun var den smukkeste kvinde, du nogensinde har set - ja den smukkeste kvinde der formodentlig lever i hele verden. Det var din mening at komme med en uskyldigt kompliment - at bryde isen og give hende en chance for at være bly og beskeden. Men resultatet blev i stedet, at hun så på dig, som om du ikke var rigtig klog. Det var en meget, meget skidt start på resten af jeres liv sammen. Du må lægge dig i selen for at vinde hendes sjæl og hjerte. For du vil så forfærdeligt gerne have hende.

Når scenariet begynder ...

... bør du egentlig være meget godt tilfreds, for du sidder og taler med Iben. Men du er slet ikke glad. Dine følelser løb af med dig, og du kom til at sige de helt forkerte ting til hende. Du er heller ikke dummere, end at du godt kan se, at den eneste grund til, at hun sidder og snakker med dig, er fordi, hun er rystet over lige at have mødt denne Asker, som hun tilsyneladende kendte, allerede inden, hun kom her i aften.

Hvad er der med denne Asker? Er han en gammel flamme? Det virker mere, som om han har gjort hende meget ondt. Dine tanker flakker: Du bliver nødt til at finde ud af mere om denne uforudsete rival, så du kan uskadeliggøre ham på det rigtige tidspunkt og få Iben til at slappe helt af. På den anden side bliver du desværre også nødt til at gøre noget ved, at du kom så klodset i gang med at snakke med hende, da hun kom.

Du må hale i land og være beleven og distanceret og konversere høfligt. Du ved jo godt, du er modsat hende, så hvorfor fanden lod du så dine følelser løbe af med dig på den måde? Hun er jo rolig og fornuftig. Tror du nok.

Du beslutter dig for at bruge de andre gæster i din charmeoffensiv. Hvis Iben virkelig er så fornuftig, som du tror, hun er, vil hun lytte til, hvad udefrakommende, objektive mennesker siger. Derfor vil du gå til hver eneste af de andre, vise dig fra din mest charmerende side og få DEM til at overbevise Iben om, at du er værd at samle på ... ellers ... ellers ved du faktisk ikke helt, hvad du vil stille op, men du håber, der dukker en ide op i mellemtiden, så plan B ikke bare bliver ren panik.

Rene er med til at sætte scenariet i gang. Nyd at tale med Iben og lad Rene forgæves prøve på at være følelseskold og klarhovedet. Vær opmærksom på, hvem af de andre spillere, der eventuelt har svært ved at komme i gang og hjælp dem lidt på gled. Vær også opmærksom på Adeles spiller. Hun vil måske simulere et slagtilfælde eller begynde at fortælle anekdoter om frygt, og hun kan få brug for din hjælp. Støt op om hende - I er i samme båd.

Kuverterne
Sammen med denne del af karakterbeskrivelsen har du fået tre kuverter med numrene 1, 2 og 3 på. I hver af kuverterne finder du et foto. Fotoet er en hjælp til dig til at finde på den bagvedliggende historie, hvis du vil bilde menneskene ind, hvad der skete med dem på natten for 20 år siden.

- Du må åbne kuverterne med en times mellemrum.
- Du må selv bestemme, om du overhovedet vil åbne dem.
- Du må selv bestemme, om du vil bruge de tre ting som afsæt til at snakke om dengang, eller om du vil bringe en eller flere af dem ind i virkeligheden. Hvis du gerne vil have dem med fysisk i 'nutiden' i scenariet, skal du snakke med din spil-leder om det, så I er enige om, hvordan tingen dukker op.

Søren Engbjerg

A

Nogle mennesker er ikke særlig gode til at holde deres store kæft lukket. Det er ikke det samme som at sige, at de aldrig tier stille. Det er mere et spørgsmål om, at de konsekvent kommer til at sige det mest tåbelige eller øretæveindbydende med de mest vidtrækkende konsekvenser på det helt forkerte tidspunkt. For Søren Engbjerg gjaldt begge dele: Han snakkede hele tiden, og som en naturlig følge af det, kom han ofte ud i situationer, han burde have undgået. Det var for eksempel derfor, han nu cyklede rundt i Jylland på en gammel havelåge.

Den sætning, der havde startet det hele, var: »Man kan, hvad man vil«. Det var sket til receptionen for DADs nye plade, og Søren havde nok fået sin rigelige del af fadbamserne, da han sagde: »Man kan, hvad man vil. Man kan sagtens sætte sig op og overbevise sig selv om, at et hvilket som helst projekt er fedt. Det er bare et spørgsmål om vilje!«

Kollegaen havde nu nok ment, at der måtte være grænser, og det ene ord havde taget det andet, indtil de to mænd havde væddet en kasse Carlsberg om, at Søren kunne få den fedeste uge helt alene med sig selv på en cykel uden gear langs Jyllands vestkyst i november måned.

Turen var gået nogenlunde efter planen, så længe hans cykel havde stået ude på gangen, mens han selv havde siddet med varm kaffe og en avis i hvilekupeen. Da toget kørte hen over Fyn, begyndte det at regne. Da det rundede Kolding, stod det ned i strimede stænger på ruden, og mens det nærmede sig Esbjerg, så han flere og flere træer bøje sig i strid blæst.

Søren rystede på hovedet af sig selv og sin plan om en hel uge på landevejen. Klokken var kun tre om eftermiddagen, da han ankom til Esbjerg, men det var allerede ved at blive mørkt, og han havde mange kilometer foran sig, før han kunne krybe i ly på sit første planlagte pitstop på vandrehjemmet i den lille by Tornager. Interessant nok overvejede han ikke så meget som et milisekund, at han bare kunne fuppe sig gennem udfordringen. Søren kunne uden problemer have lejet en lille bil og brugt en uge på at køre til Tornved og Ringkøbing og Lemvig og hvad det nu alt sammen hed. Hvis han bare havde taget forblæste billeder af sig selv foran de respektive byskilte, ville ingen have mistænkt ham for at snyde, men det lå ikke til ham. Et ord var et ord, og han ville næppe kunne bære at have brudt det, selvom han så var den eneste i verden, der ville vide det. Derfor cyklede Søren Engbjerg, 42 år, alment anerkendt og hårdtarbejdende medlem af den danske musikbranche ud af Esbjerg et par timer senere. Og endnu et par timer efter indså han, at han dels havde overvurderet sine egne kræfter, dels havde undervurderet de jyske naturkræfters indflydelse på hans kampgejst og dels ønskede, at der ikke var helt så langt til Tornager, som han udmærket godt vidste, at der var. Han var med andre ord ved at bukke under midt ude på den mørke landevej den allerførste aften af cykelturen, og der var desværre ingen tegn på, at det ville klare op. Tværtimod hørte han den første torden komme rullende ude fra havet, og foran ham rejste Klitholmbakken sig i al sin kilometerlange asfaltvælde. Søren Engbjerg spejdede forgæves mod toppen af bakken og bandede endnu en gang af sin store kæft.

Hvert menneske er en blanding af fornuft og følelse. Vi har alle en rationel og en emotionel side, der under optimale forhold hjælper hinanden med at få os gennem livet, så vi kan træffe de gode valg og fungere nogenlunde blandt andre mennesker. Mixet mellem fornuften og følelse er forskellig i hver enkelt af os. Nogle er dybt præget af det rationelle og bruger primært logik og argumenter til at forme deres valg. Andre giver sig i højere grad deres følelser i vold, vælger på intuitionen og tager en dyb indånding for at fornemme »hvad maven siger«, når de skal tage større beslutninger.

Søren Engbjerg er ikke et helt almindeligt menneske. Han består ikke som de fleste af os andre af en blanding af fornuft og følelse. Det gjorde han en gang - da han var barn og ganske ung. Men der skete noget ganske særligt dengang for tyve år siden, og det rystede ham i hans grundvold. Noget fik ham efter denne nat til at vælge markant side, så han nu både i det daglige og især i stress-situationer reagerer på den ene af de to måder.

Der et dig, der skal tumle Søren Engbjerg i dette scenarie. Og derfor er det valg, han tog dengang, nu dit: Valgte Søren at se på livet med Fornuft: en skarp, analytisk hjerne, eller går han i stedet til tilværelsen med Følelse: intuition og fornemmelse for menneskene omkring sig som den primære drivkraft? Der er ikke nogle af valgene, der er forkerte ... du skal bare være parat til at spille dit valg 'helt ud i livet' i scenariet, i den måde, du spiller Søren på i scenariet. Når du spiller Søren, skal du huske, at et tilvalg af de fornuftige værdier samtidig er et fravalg af de følelsesmæssige værdier (og omvendt).

Når du har truffet dit valg, skriver du det på det stykke papir, du har fået fra spil-lederen og giver ham eller hende det tilbage, uden dine medspillere ser, hvad du har valgt. Herefter får du næste del af Søren Engbjergs karakterbeskrivelse.

Søren kiggede op mod toppen af bakken. Vurderede, hvor meget, det ville tære på hans kræfter, hvis han bed tænderne sammen i stedet for at hoppe af cyklen og trække. Der var ingen tvivl om, at det var en barsk bakke. Til gengæld ville det tage uhensigtsmæssig lang tid at trække derop, hvis han skulle gøre sig håb om at nå helt frem til vandrehjemmet, før de lukkede receptionen klokken 23.00 (han havde dobbeltjekket tidspunktet på internettet).

Han valgte at cykle. Det var en barsk omgang, der sled slemt i lungerne, men han havde heldigvis trænet i motionscenteret nær kontoret, to gange om ugen, før han tog ud på denne vanvittige rejse, så han nåede toppen i ét stykke. Her tog det lidt tid, før han fik ordentlig fart på cykelen igen (desværre var en cykel uden gear en del af væddemålet), og han frygtede et kort øjeblik at den stride regn skulle finde ind under Helly Hansen-sættet og distrahere ham fra det, det handlede om: At cykle.

På toppen af bakken gik det også op for ham, at den ikke kun havde været en forhindring på hans vej. Klitholmbakken havde også ydet en vis form for læ fra pålandsvinden, der nu stod vandret ind fra havet, og som et kort øjeblik fik ham til at slingre faretruende, da et hårdt stød fik fat i cykelen. Søren brugte ikke mange sekunder på at kigge på den imponerende udsigt fra Klitholmbakken, for det var allerede så mørkt, at det kun var lynene, der gjorde det muligt at se noget som helst. Der var heller ikke meget at kigge på bortset fra storslået og øde natur, så langt øjet rakte. Der var ikke en eneste gård eller husmandssted i området, og der var ikke en gang en bil et sted på den regnvåde vej, der snoede sig mod nord. Det var, som om nogen simpelt hen havde valgt at lukke hele Vestjylland, når det blev mørkt. Og han var helt alene.

Når Søren tænkte efter, var det ikke ofte, han havde sendt musikere helt herud for at spille. Selv om han havde været daglig leder af bookingbureauet i 15 år, kunne han kun komme i tanker om enkelt gang, hvor han havde sendt Poul Krebs til Esbjerg. Det havde været en meget rystende oplevelse for sangeren, der var blevet truet af et par lokale fiskere, efter han havde sunget sit store hit. De havde rystet lidt med næverne og sagt: »Det kan godt vær', så'n en som dig har brug for en kærest', men du skal fa'me ik' kom' og stjæle vores piger«. Det var en fed historie, men den havde desværre bredt sig blandt kunstnerne i stalden, og siden den dag havde det været betragteligt sværere at få folk til at fokusere på det væsentlige: Penge i kassen - hvis jobbet lå på den forkerte side af Herning.

Det var mens Søren kørte ned ad Klintholmbakken, at han rent tilfældigt ramte en stor sten helt forkert. Han havde selvfølgelig foden på bremsen, så han mistede på intet tidspunkt kontrollen over cyklen, fuldstændig, men han kunne alligevel mærke, hvordan luften ligeså langsomt forsvandt under ham i fordækket, så han blev nødt til at holde ind til siden ved foden af bakken og lede efter lappegrej i cykeltaskerne.
Søren havde pakket omhyggeligt. Han havde haft lange lister spredt ud over køkkenbordet, som han langsomt krydsede af på, mens han fyldte taskerne med albyler, ekstra sweatere, reservekapita (hvis han nu skulle være så uheldig at miste sit dankort), øreproppper til at

Sagt om Søren:
»Søren Engbjerg har været en stor hjælp for os gennnem årene. Vi er jo kunstnere for fanden. Vi kan kaste med fjernsyn og spille rock. Vi kan sgu ikke finde ud af at tage en telefon og få en aftale i hus. Men det kan Søren.«
- Jesper Binzer. DAD

»Søren er et fund for enhver firmafest. Han er en af den slags, der lige skal have et glas eller to at drikke, men så er han også klar til at sætte slipset op i panden og danse på bordene!«
- Bitten Birchow. Økonomiafdelingen.

»Igen i år var det Søren Engbjerg, der med et smil i fløjten delte ud af røde og gule kort, da rock-bisserne mødte poppedrengene til en velgørenhedskamp til fordel for kræftsyge børn. Fodboldkampen endte 5-7 til poppedrengene, og igen i år måtte rockbisserne sande, at Popstar-Jon har mere skud i støvlen end hit i radioen.«
- Journalist Uffe Thølper. Melved Posten.

»Han husker altid min fødselsdag. Og det er ikke bare noget med, at han ringer. Næh, han sender en blomst, og hvis han er i landet kommer han hjem og spiser. Jo. Han er en god dreng, min Søren.«
- Birgit Engbjerg. Sørens mor.

holde fremmede vandrehjemslyde ude, skopudsegrej, adresselister med navnene på dem, der skulle have postkort på turen (og en særlig kolonne til, hvornår de optimalt skulle modtage dem). Taskerne indeholdt ALT (bortset fra en mobiltelefon. »Ingen kontakt med omverdenen« var en del af væddemålet), og Søren havde pakket taskerne så kompakt, at en hvilken som helst Tetris-fan ville give sin højre arm for at lure ham kunsten efter. Han vidste præcis, hvor lappegrejet var ... desværre var det nede i midten af den venstre cykeltaske: Søren havde nemlig ikke regnet med, at sandsynligheden for at punktere allerede den første dag, var værd at tage i betragtning. Nu stod han bandende på landevejen og lyste ned i sin taske med cykellygten. Langsomt fik han lirket toilettaske, managementbog og fem par sokker op fra dybet sammen med en lille mappe med demo-cd'er, han skulle tage stilling til i løbet af ugen. Endelig fik han fat i lappegrejet. Fucking Magerite-rute. Havde han dog bare været lidt mere fornuftig og taget hovedvejen i stedet for.

Da han havde bakset med dækket i en lille evighed var han en kende sammenbidt, og hans fingre var stive af kulde. Alligevel sagde han »Nej, ellers tak«, da en forbipasserende holdt ind til siden, og en kæmpestor mand i en alt for lille bil spurgte, om han ville have et lift tilbage til Esbjerg. For det første skulle han overhovedet ikke tilbage til Esbjerg: Han skulle til Tornager, og det lå i den stik modsatte retning. For det andet var der det med Søren, at han i bund og grund ikke stolede på andre mennesker end sig selv. Af samme grund boede han alene uden kæreste, kone eller børn. Han kunne godt lide ideen om en familie, men de få gange, der havde været en kvinde i hans liv, var det altid gået forfærdeligt galt forfædeligt hurtigt.

Kvinder havde det med at ville lave om på hans verden, og det brød han sig slet ikke om. Det var helt forståeligt, at de ville vide, om han kom hjem til aftensmad eller skulle til møde. Han kunne også sagtens forstå, det var vigtigt for dem, at vasketøjet blev vasket ved korrekte varmegrader og lagt pænt sammen - sådan havde han det jo også selv. Men det var de andre ting, der drev ham til vanvid: At de for eksempel skulle introducere ham for hele deres familie. Hvorfor kunne de ikke fatte, at han var revnende lige glad med deres rundt-fyldende tante. Det var jo for fanden dem, han var sammen med og ikke tanten! Derudover blev han vanvittig af al deres larm og hysteri og obskurt grimt nips, som de - forklædt som kærlighedsgaver - fyldte hans hjem med. Nej. Det var slut. Han var fyldt 40 og havde erkendt, at han hverken havde specielt behov for andre menneskers selskab eller hjælp. Og så var han ellers ligeglad med, at han levede af at formidle kunstnere, der konsekvent mente noget andet. Han havde det bedst med uforpligtende forhold, hvor man kunne grine og klappe hinanden på skulderen og bagefter gå alene hjem og nøjes med at dele sine mørke tanker med sig selv!

Efter en halv time var Søren tilbage i saddelen, men han havde ikke kørt særlig langt, før han mærkede hjulet blive fladt under ham igen. Han bandede over det dårlige lappegrej, pumpede hjulene op, kørte lidt, gik flad, pumpede, gik flad, pumpede, gik flad. Og nok var Søren en udholdende mand, men han kunne alligevel godt se, når slaget var tabt. Det var det nu: Med alt for mange kilometer til Tornager og endnu flere til Esbjerg, var hans eneste mulighed at søge hjælp i en oplyst villa, der tilfældigvis lå på bakken.

Sørens umiddelbare mål med denne aften:
Søren ville egentlig være pæn og korrekt og nyde aftenen med at høste bifald for sine små historier - blandt andet om væddemålet. Men nu, hvor han har mødt Michael er han nødt til at tage stilling til, hvad dælen han vil gøre ved det. Skal han uden videre begrave stridsøksen og genoptage venskabet? Eller bør han sætte en finger i jorden og forsøge at komme i tanker om, hvad det lige var, der skete den nat for 20 år siden, der gør, at de to ikke er venner længere?

(Husk, at dette er Sørens udgangspunkt for scenariet. Afhængigt af, hvad der sker for ham i løbet af aftenen, kan du sagtens lade ham ændre planer undervejs).

Manden i huset tog pænt i mod ham. Han præsenterede sig som Jørgen Madsen og forklarede høfligt Søren, at der desværre ikke var så meget andet, han kunne gøre, end at byde ham velkommen til deres lille selskab og love ham en varm seng for natten, før han så i morgen kunne fortsætte sin tur mod nord. Søren takkede, og tog sit professionelle happyface på, før han med et glas cognac i hånden gik ind til Jørgen Madsens gæster:

»Godaften i stuen,« smilede han til selskabet. »Nå. Det ser vel nok hyggeligt ud. Har I plads til en naturens knapt så muntre søn? Der er sgu ikke meget at grine af på en nat som den her.« Han rodede hurtigt håret på plads og pudsede duggen af brillerne, før han gav fast hånd til dem alle.

Der stod en høj mand med ryggen til resten af selskabet og rodede i en bogreol. Der var noget bekendt ved ham, som gjorde Søren urolig. Han kendte denne mand. Og i et flash, gik det op for ham, at han kendte ham bedre end noget andet menneske i verden ... eller i hvart fald havde gjort en gang. Indtil den gang for omkring 20 år siden, hvor det pludseligt var slut. Hvor de fra den ene dag til anden ikke længere var venner af blodet og fuldstændigt umulige at skille ad, men i stedet var fremmede, der undgik hinanden og flygtede til et voksenliv i hver sin by. Søren prikkede den høje mand på skulderen:

»Hvad Satan, Mikke. Det var da pudsigt, at vi lige skulle mødes her ved verdens ende, hvad?«

Han kunne ikke huske, hvad det præcist var, der var sket dengang. Men han var ret sikker på, at det slet, slet ikke havde været nogen rar oplevelse - og han var også sikker på, at Michael havde svigtet ham den dag ... og hver eneste dag siden.

Søren ville sige om sig selv, at han er:
En intelligent mand, der gør sit arbejde omhyggeligt. En mand, der altid vinder i det lange løb, fordi han ikke blot skøjter på overfladen, men har sans for detaljen. Han har respekt for andre menneskers privat rum, blander sig ikke unødigt i andres sager, og er god til at få systemer til at fungere til alles bedste, hvilket gør ham til en fremragende leder.

Søren og Michael har en fælles forhistorie
Deres forhold er ikke beskrevet i detaljer, og det er for at give jer selv en mulighed for at forme dem og skabe et 'reelt' gammelt venskab med hinanden. Du og Michaels spiller er velkomne til selv at fortælle minder frem efter følgende få regler (husk, at det at finde på ikke er et mål i sig selv. Det er et middel til at få rollespillet med Michael til at fungere):

- I må finde på sjove anekdoter og glade minder.
- Når noget er sagt, er noget sagt. Hvis den anden af jer ikke er enig, skyldes det, at vedkommende husker episoden anderledes.
- I må ikke finde på voldsomme skænderier.
- I må ikke finde på ting, der handler om den nat, jeres venskab døde.
- Spil-lederen har veto. Han eller hun kan time-out'e og sige, at noget ikke skete, som I synes, det gjorde.
- Hvis der senere i scenariet dukker noget op, som spil-lederen siger er sandt, og som går på tværs af jeres historie, må I have husket forkert ... eller pyntet på virkeligheden.

Inderst inde

Du har allerede lært en del om Søren, og nu får du chancen for at komme et skridt endnu tættere på - derind, hvor han ikke altid selv har lyst til at komme og sikkert kun vover sig ind, når han er alene ... og har fået et ekstra glas vin til en reception og kommer hjem til sin tomme lejlighed.

Det er op til dig selv, i hvor høj grad, du vil bruge denne del af ham i scenariet.

Jeg siger farvel til Bent og Ole og skyller kaffekopperne, før jeg går i seng. Det var en glimrende kamp - især fordi Brøndby vandt. En rigtig hyggelig aften faktisk, hvor vi ud over at diskutere Superliga og vores respektive holdninger til ledelsens udkast til strategiplan talte om ... og her var det, at jeg gik i stå med kopperne og ordet 'ingenting' formede sig i min hjerne. Det var ikke ubehageligt, mere lidt sært, for Bent og Ole var trods alt mine ret nære venner. Vi arbejdede jo i samme firma med de samme opgaver og den slags. Og jeg vidste jo også godt, at det var sådan, det skulle være, og at alle de kommende Superligaaftener med Bent og Ole ville komme til at forløbe lige som denne her.

Den eneste ven, jeg for alvor har haft, som det har været anderledes med, var dig. Og det er så længe siden, jeg har set dig ... vi var jo kun store knægte dengang for 20 år siden, og jeg er slet ikke sikker på, at jeg ville ønske sådan et venskab i dag. Selvfølgelig var det en usædvanlig gave at have et venskab, hvor man ikke i en brøkdel af et sekund tvivlede på hinandens loyalitet. Det betød, at vi kunne fortælle hinanden alt. Om spirende følelser til piger, om angsten for fremtiden og andre af den slags ting, som det betød meget at have nogen at tale med om dengang. Men du var sgu' også en belastning. Især op til den nat, hvor det hele løb af sporet. Du hang alt for meget fast i dine følelser og din syge fantasi, og nogle burde have sendt dig til psykolog, før det gik galt. Det blev sgu' i en eller anden grad lidt umandigt, og jeg kunne i hvert fald ikke kapere det. Jeg husker, vi prøvede at tale om det, men du endte altid med enten at være rasende på dig selv eller på mig. Og det gik bare ikke i længden. Mon du fik styr på det? Mon du fik løsnet noget af din angst og alle dine forestillinger, så du i dag lever et rart og godt liv med kone og børn? Jeg prøver at se dig for mig i et hyggeligt parcelhus med en Volvo stationcar i garagen. Du står og vander have og griner sammen med naboen med en pilsner i hånden. Af en eller anden grund, virker billedet desværre overhovedet ikke troværdigt. Og det giver mig en underlig tom fornemmelse inden i.

Når spillet går i gang:
Har Søren lige hilst på Michael og venter på, hvordan han reagerer.

Hvad husker Søren om sin tid med Michael?
Søren husker ellers meget - for ikke at sige alt - fra sin barndom. Han husker, hvordan de to drenge mødtes allerede i børnehaven, og hvordan de år senere blandede blod nede ved søen. Men lige præcis den aften for 20 år siden, hvor de holdt op med at være venner, husker han intet fra. Der er heller ingen sjette sans eller fornemmelse i kroppen, der kan fortælle ham noget. Han er fuldstændig blank. Og han er ikke helt sikker på, det er helt betryggende!

De andre gæster:
Søren er vant til at tage hurtigt bestik af folk. Og selv om han kun har været i stuen i ganske kort tid, har han allerede observeret:

Johanna er en ven af huset. Hendes accent tyder på, at hun oprindeligt er fra København.

Rene præsenterede sig som pædagog. Han virker slet ikke som sådan en type ... men der findes vel også fejluddannede pædagoger i det moderne Danmark.

Michael arbejder i en branche, hvor man har råd til at klæde sig dyrt. Han ligner en mand, der har haft det let i livet.

Kvinden, der præsenterede sig som Adele er kunstner. Med alle de nykker og hysteriske tilbøjeligheder, kunstnere har.

Jørgen bor her normalt alene. Men han elsker tilsyneladende gæste.

Kvinden Susanne bor i området. Hun har været på vagt. Hun er sikkert sygeplejerske eller noget lignende.

Søren Engbjerg - Følelse
Musiker

Han stod af og trak det sidste stykke op ad bakken, da han erkendte, at cykelen simpelt hen var for tung at træde for ham. Den var lastet med cykeltasker både for og bag, og Søren var blot en stakkels københavner, der var vant til at cykle i hovedstadens flade cafe-terræn - hverken han eller stålgangeren var gearet til at køre bjergkørsel på den vestjyske højderyg.

Han kiggede ned i den blanke asfalt, mens han stred sig op mod toppen. Han fornemmede klart, hvordan elementerne rasede omkring ham, og han havde også en tydelig fornemmelse af, at det her kun ville være begyndelsen. Han var allerede kold i kroppen og hans muskler stive i bevægelserne. Han følte sine regnbukser klistre til de bukser, han havde på indenunder. Det gjorde det akavet at gå, som om han vadede sig frem gennem lavt vand i en svømmehal, og han mærkede allerede nu sit ansigt blusse koldt under den stædige påvirkning fra blæst og regn.

Trods det mildt sagt ugæstfrie vejr, han blev modtaget med, stoppede Søren alligevel op og tabte kæben på toppen af Klitholm Bakke. Nede mod venstre slog sort vand mod kysten, og det tordenvejr, der havde fulgt ham hele vejen fra Esbjerg, var nu ganske tæt på. Vilde lyn kastede sig ned i meterhøje bølger, og lynene oplyste et landskab, der var forrevet og øde, så langt han kunne se - og han kunne se rigtig, rigtig langt deroppe fra.
»Hvor er det dog smukt,« hviskede han. »Hvor er det dog vildt og stort og fuldstændigt utroligt«.

Søren var ikke direkte en religiøs mand. Men han troede på de store sammenhænge i tilværelsen. Han troede på, at de træer, der knagede i læhegnet inde på marken, på en eller anden måde var levende. Han troede på, at der var en stor og overordnet balance, der holdt hele hans lille verden gående, og han troede på, at der var en grund til, at netop han skulle stå præcis her på dette sted på dette tidspunkt. Og selvom tænderne klaprede i hans mund, og selvom han ikke havde den fjerneste anelse om hvorfor, det var vigtigt for verdensordenen, at han skulle på cykelferie i Jylland i november måned, blev han alligevel fyldt med varm taknemmelighed alene over at få lov at opleve naturen stå i et. Han stod der længe. En halv time måske, hvor han trak vejret helt ned i bunden af sine lunger og til sidst mente, han kunne fornemme elektriciteten sitre i luften omkring ham.

Måske skulle han bare slå sig ned herude på vestkysten. Han ville jo stadig kunne tage toget tilbage til København, når han skulle i studiet, og han trængte efterhånden til at blive plantet om. Herude ville han kunne finde tilbage til kernen i sig selv igen. Han ville kunne finde noget af den ro og jordforbindelse, det i sagens natur var svært at nå ned til, når man boede på asfalt.

Ud over mødet med Michael, når Søren at tænke om de øvrige i selskabet ...

At den mand, der hedder Rene, er en meget mærkelig person, der virker, som om han lader som om, han er en anden. Som om han spiller teater eller sådan noget.

At Jørgen er den mest glade og umiddelbare mand, han har mødt i umindelige tider. Lidt vel frembrusende, måske. Men befriende hjertelig.

At Adele kigger på ham på en kold og meget ubehagelig måde. Som om hun prøver på at røntgenfotografere hans inderste tanker. Hun gør ham meget, meget utryg.

Sagt om Søren:
»Hvis han havde været lidt mere rocket, havde han været sin tids Tim Christensen. Hvis han havde været lidt mere poppet, havde han været sin tids Loveshop. Men det er Søren Engbjerg ikke. Han er bare Søren Engbjerg ... og gudskelov for det!«
- Anmeldelse af Kim Skrotte, Gaffa

»Han er alt for god af sig. Han burde sætte foden ned og sige, hvad han mener. Man kommer jo ingen vegne ved at lade andre træde på sig på den måde. De vil bare snyde én. Og det har jeg også sagt til ham mange gange!«
- Anni Johrn, underbo

»Jeg mødte Søren på et kursus om ubevidst intelligens. Der gik en masse navlebeskuende følelsesidioter på holdet, men Søren var sgu god nok. Vi har siden mødtes en gang imellem og snakket om alt muligt. Han er god at læsse lort i hovedet af, og han er skidegod til at holde fest.«
- Anette Werdehøj. Bekendt.

var gået, var han også blevet for gammel til at turnere rundt i landet og drømme om Randers-hallen fyldt med teenagere, der taktfast skreg hans navn. I stedet overlevede han som studiemusiker, og selvom han langt fra levede det fede stjerneliv, havde han da penge nok til at kunne købe grønthandlerens hjemmelavede humus til sit hjemmebagte brød - og han havde vigtigst af alt samvittigheden i orden, fordi han aldrig havde givet køb på sin kunst til fordel for mammon.

Søren så på sit ur, og tiden fik ham ud af hans trance og tilbage på cykelen. Det var en smule bekymrende, for han cyklede meget langsommere end planlagt, og måske var vandrehjemmet i Tornager for længst lukket og lagt til ro, når han ankom dertil. Han skyggede for øjnene i den retning, Tornager måtte ligge, men der var bare sort nat, så langt øjet rakte. Langt, langt ude i horisonten kunne han se et enkelt blegt lys, men det var alt for ydmygt og spinkelt til at kunne stamme fra en hel by. Alligevel blev lyset hans umiddelbare næste pejlemærke, mens hans tanker fløj tilbage til muligheden af at flytte herud i ødemarken permanent.

Det ville være så nemt. Han havde ingen børn. Ingen kone. Ikke en gang en kæreste, der ville savne ham. Når han skulle være helt ærlig over for sig selv (og det skulle han. Også selvom det gjorde ondt), havde han vel egentlig ikke engang nogen rigtige venner, der ville begræde hans bortrejse. Når alt kom til alt, var det nok faktisk den gamle københavnerkælling i stuen, der ville føle det største afsavn, fordi hun så ville mangle sit faste publikum, når hun brokkede sig over alt fra kantinens udvalg til den nye kommunalplan og postens arbejdstempo. Mon det ville blive bedre herude? Mon folk i Vestjylland havde lidt mere plads til andre end sig selv? Mon der ligefrem ventede uventede venner herude i mørket?

Det her med venner var ikke noget, Søren havde tænkt så meget på, før nu. Han havde jo haft sin musik og sig selv og sine bekendte. Og han havde også hele tiden taget for givet, at det var et spørgsmål om tid, før 'hun' dukkede op og flyttede ind i hans fireværelses og gav ham en familie ... men nu havde han rundet de 40, og han var begyndt at indse, at det løb nok var ved at være kørt, med mindre han ville dele sit musikanlæg med halvstore børn af anden avl, der ville fylde hans private rum med overproduceret rædselspop.

Han trampede hårdere til, og inde i sit hoved begyndte han helt automatisk at forme ord til en lille sang. Når han fokuserede på ordene og rimene og melodien, forsvandt blæsten og tiden omkring ham, og han kunne nøjes med at synge, mens kroppen fandt ind i melodiens mantra og arbejdede som en maskine på cyklen. På den måde kom han nærmere og nærmere det lys, han havde set fra Klitholmbakken, og mens han nærmede sig, blev han klar over, at det ikke bare var et pejlemærke for ham på vej mod Tornager. Det var derimod der, han havde tænkt sig at spørge om ly for natten.

Lyset kom fra en kæmpestor villa, der lå helt alene og kiggede ned på ham med sine oplyste vinduer fra en bakketop. Ejendommen var forrevet og vindblæst som alt andet herude, men der var alligevel en romantisk låge, han kunne parkere cyklen ved, og der var også en lille havesti, han kunne vakle op ad med rystende cykelben og taskerne over skulderen.

Der var fest i huset. Vinduerne duggede, men Søren fornemmede alligevel, at der sad en pæn flok derinde, og selvom han ikke kunne høre, hvad de talte om, kunne han høre, at snakken gik livligt. »Hvor heldig kan man være?« smilede han til sig selv. Ikke alene ville det være umuligt for

Cykelsang
Den lille sang, Søren bryggede sammen ude på den våde landevej. Han synger den på 'Hvalen Hvalborg' for den har han altid syntes var så fed:

Nog'n kan li at cykle,
cykling det er fedt, når jeg ser det på tv.
Det vil vær' at hykle
hvis jeg sagd' at jeg, selv gør meget mer'
end det.

Og alligevel må jeg pukle og mærke
regn, der skyller
ned ad nakken på mit cykeldress - det
skyldes blot et par øller
eller ... måske mer en kasse, at jeg
pralede og sagd':
Jeg vil cykle otte dag'

Det' én ting at sku' køre
rundt i regn og rusk, jeg har gjort det,
der var vær'.
Du sku' bare høre
hvad jeg stod og sagd' på et toilet for
herr'r.

Jeg sagd' nemlig, jeg ku' banke både
Bjarne Riis og Zulle.
På en cykel, om så stang og gear var
smørret ind i gylle
men en ... blæremås bli'r staffet. Jeg må
ta' det som en mand.
I Helveds forgård: Vestjylland

Når jeg når hen mod aften
er min røv så øm, at jeg ligner Stripper-
Sign (e).
Når hun lig' har haft den
der hvor det gør ondt, når man ik' bru'r
vaselin'.

Kommer aldrig ned fra sad'len. Jeg får
brug for fysisk støtte
for at stavre væk fra liget her ... Havd'
jeg bare holdt min bøtte
nå men ... alting får en ende - det gør
også denne tur,
om en uge ... tæt på Fur.

værten at smide en druknet mus på porten foran en hel flok gæster, men han ville også komme til at møde en hel masse nye mennesker, der sikkert ville nyde ham høre fortælle om hans sindssyge væddemål og turen på cykel.

Han bankede på. »Jørgen Madsen«, stod der på døren. Det sagde ham et eller andet, men han slog det hen. Der måtte være tusinde, der hed Jørgen Madsen i Danmark.

Jørgen Madsen viste sig at være så hjertelig, at selv Søren blev en lille smule overvældet. Den kæmpestore, rødhårede mand slog døren op med en tønderungende latter, og før Søren havde nået at spørge om ly for natten eller sige sit navn, havde denne Jørgen Madsen taget hans tasker, givet ham hånden og derefter et regulært bjørneknus for til sidst at række ham det glas med cognac, han stod med i hånden og til gengæld insistere på at hænge Sørens drivende regntøj til tørre. »ERA ORA«, udbrød Jørgen og smilede stort i sit kæmpeskæg. »Ved du, hvad det betyder?«. Søren rystede på hovedet og bemærkede en antydning af deja-vu et sted i baghovedet. »Det var på tide. Det er det, det betyder: Det var på tide! Velkommen, velkommen. Gå endelig ind i pejsestuen og se, om du kan finde en ledig stol. Der er allerede ved at være fuldt hus. Og sikke et vejr, du kommer med!« Så var Jørgen væk, og Søren tog en dyb indånding, før han åbnede døren ind til resten af selskabet. Han var ret sikker på, han burde kende denne Jørgen Madsen ... men selv om Jørgen havde været hjertelig grænsende til det familiære, havde der ikke været reel genkendelse at spore i hans blik.

Well. Showtime. Søren åbnede døren.

»Godaften i stuen,« smilede han til selskabet. »Nå. Det ser vel nok hyggeligt ud. Har I plads til en naturens knapt så muntre søn? Der er sgu ikke meget at grine af på en nat som den her.« Han rodede hurtigt rundt i sit korte hår og tog brillerne af for at pudse duggen af dem. Han pudsede dem omhyggeligt. Der var noget herinde, som gav ham en skidt fornemmelse af at være ung og usikker. Noget, der fejede al den 40-åriges hårdttjente selvsikkerhed væk under ham. Noget, der sendte billeder af sol og sommer og halfest og fællessang op fra hans underbevisthed.

Søren satte brillerne på plads og begyndte at give hånd. Han var fraværende, da han hilse på Adele, som ellers burde have fanget hans opmærksomhed, og han ænsede knapt de andre seks mennesker i selskabet. Pludselig var hans fokus tilbage, og det var rettet mod den høje mand, der stod med ryggen til og kiggede på bøger i reolen. Søren fik det fysisk dårligt. Han havde lyst til at løbe tilbage til regnen og blive ved med at løbe hele vejen til Tornager vandrehjem. Alligevel tog han sig sammen og prikkede den høje på skulderen og sagde: »Hvad Satan Mikke. Det var da pudsigt, at vi lige skulle mødes her ved verdens ende, hvad?«

Han havde ikke set Michael i 20 år. Ikke siden den dag den sommer, hvor det fra den ene dag til den anden var slut med at være uadskillelige blodsbrødre. Han kunne ikke huske, hvad der var sket dengang, men han havde en grim fornemmelse af, at den kvalme, han følte ved at gense Michael kom fra netop den oplevelse.

Michael. Den eneste rigtige ven, han nogen sinde havde haft. Den ven, han ubevidst havde savnet og ledt efter i hele sit voksenliv ... men som han nu var rystende usikker og angst ved at stå overfor.

Hvad var der dog sket dengang ... hvorfor kunne han ikke huske det? Og hvor meget var der, han ikke kunne huske?

Søren så rundt på resten af selskabet. Pludselig syntes han, de alle sammen virkede sært bekendte.

Søren ville sige om sig selv, at han er:
En mand, der er glad for at være menneske. Han tager det med ro og kan godt lide at stikke en finger i jorden for at få sjælen med. Han kan tale med hvem som helst og nyder at møde nye mennesker. Han elsker at leve og har tænkt sig at lære mere om sig selv, så længe han trækker vejret.

Inderst inde

Du har allerede lært en del om Søren, og nu får du chancen for at komme et skridt endnu tættere på - derind, hvor han ikke altid selv har lyst til at komme og sikkert kun vover sig, når han er alene ... og har fået et ekstra glas vin til en reception og kommer hjem til sin tomme lejlighed. Det er op til dig selv, i hvor høj grad, du vil bruge denne del af ham i scenariet.

Jeg står og kigger ud over vandet. Det er blikstille morgen, og der er ikke et eneste skib at se. Ikke en eneste morgenvandrer med hund og ikke engang en forkølet måge, jeg kan vende min opmærksomhed imod. Kun mig selv. Og jeg tager en dyb indånding og føler efter, hvordan jeg egentlig har det denne mandag morgen ved vandet. Og jeg er en modig mand, for jeg ved jo godt, hvad det er, jeg får øje på, når jeg vender blikket indad - og det er ikke nogen rar fornemmelse.

Det er ensomhed. En ensomhed, der er langt større end følelsen af at komme hjem til en tom lejlighed fredag eftermiddag. Langt værre, end den man kender, når man er single til sin fætters bryllup og placeret ved siden af en gammel tante, fordi der ikke er singler på ens egen alder med til festen. Den er rugende og gnavende og ætsende. Den er, som at stå i en stor, sort hule og råbe for at få en fornemmelse af, hvor langt, der er til hulens vægge - for så at høre sin stemme forsvinde uden på noget tidspunkt at blive kastet tilbage. Fordi hulen er uendelig. Og det er sådan, jeg har det denne morgen. På trods af arbejde og bekendte og familie og kolleger er jeg et omvandrende oblivion af gnavende ensomhed.

Så er det, jeg et sted derinde fornemmer en skygge. Og jeg ved, den skygge er en rest af dig. Du ville forstå mig - du har det måske oven i købet sådan selv. I din del af verden, som jeg ikke aner, hvor er.

Det var vel prisen vi betalte for at bryde vores løfte til hinanden. En ed i blod mellem brødre i sjælen på, at vi altid ville være der for hinanden. Som vi på det skammeligste brød i chok efter en eneste nat med reel modgang. Jeg ved jo godt, det er derfor, jeg aldrig kan slippe sorgen. For du mangler i mit liv, broder. Og min morgendeprime sjæl skriger det til mig, mens jeg ser ud på det tomme hav: »Du gav ham til mig. Du gav mig en bror, som du lovede, jeg skulle have til evig tid. Og nu har du svigtet mig ved at lade os svigte hinanden«. Men hvad med dig? Hvorfor har du ikke opsøgt mig? Kan det tolkes som noget som helst andet, end at jeg er en sentimental drømmer, der hænger fast i fortiden, mens du har formået at ryste vores oplevelse af dig og er kommet videre?

Når spillet går i gang:
Står Søren stadig henne ved Michael og venter på, hvordan han mon reagerer på at møde ham igen efter så mange år. Mon han overhovedet kan huske ham.

Søren og Michael har en fælles forhistorie

Deres forhold er ikke beskrevet i detaljer, og det er for at give jer selv en mulighed for at forme dem og skabe et 'reelt' gammelt venskab med hinanden. Du og Michaels spiller er velkomne til selv at fortælle minder frem efter følgende få regler (husk, at det at finde på ikke er et mål i sig selv. Det er et middel til at få rollespillet med Michael til at fungere):

- I må finde på sjove anekdoter og glade minder.
- Når noget er sagt, er noget sagt. Hvis den anden af jer ikke er enig, skyldes det, at vedkommende husker episoden anderledes.
- I må ikke finde på voldsomme skænderier.
- I må ikke finde på ting, der handler om den nat, jeres venskab døde.
- Spil-lederen har veto. Han eller hun kan time-out'e og sige, at noget ikke skete, som I synes, det gjorde.
- Hvis der senere i scenariet dukker noget op, som spil-lederen siger er sandt, og som går på tværs af jeres historie, må I have husket forkert ... eller pyntet på virkeligheden.